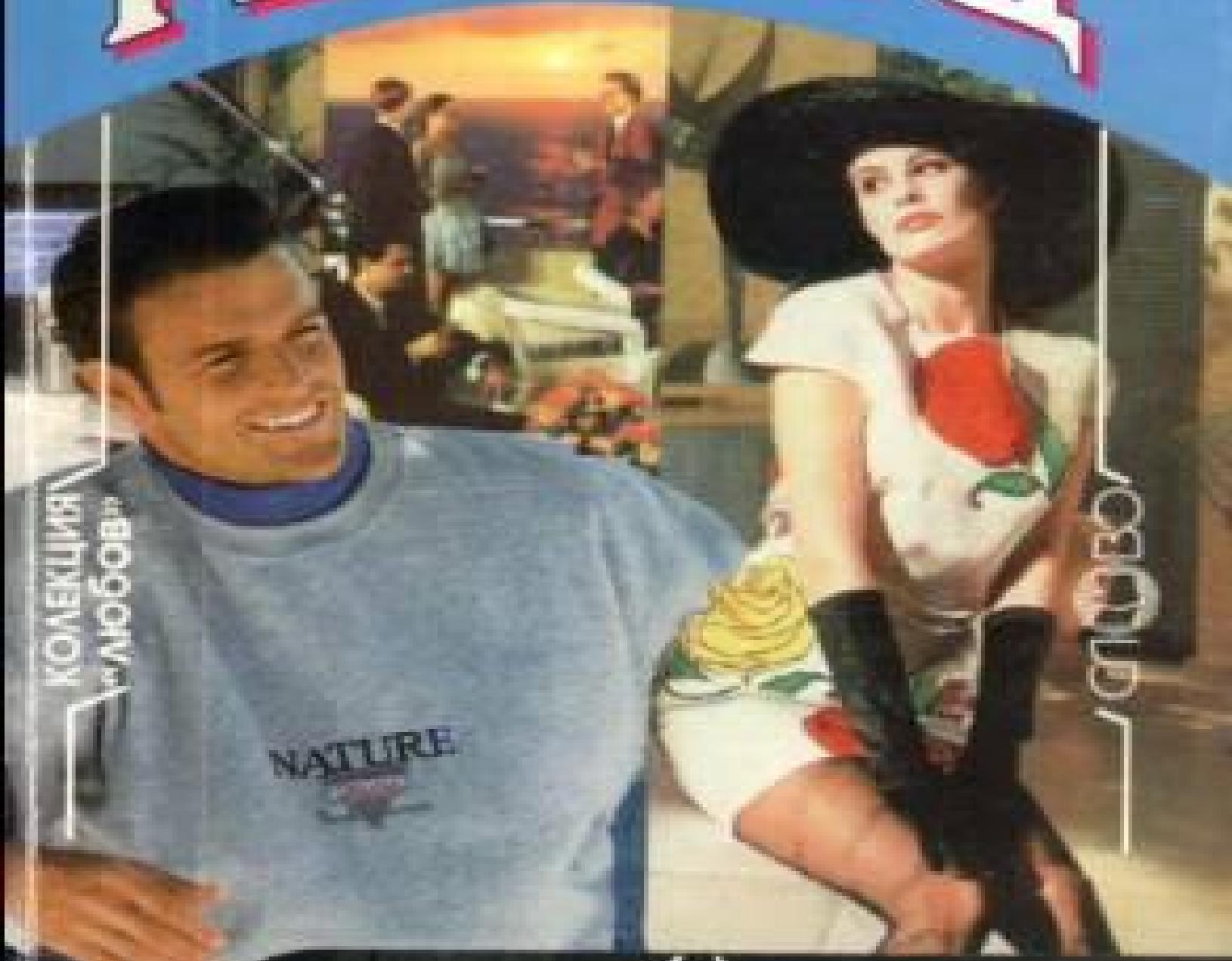

ДЖЕЙН АН КРЕНДИ

КОЛЛЕКЦИЯ
«ЛЮБОВЬ»

СТИЛІСТ

ВЯРВАЙ МИ

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ ВЯРВАЙ МИ

Превод: Ана Василева

chitanka.info

Колко далече може да стигне една отчаяно влюбена жена, за да накара един самотен, затворен в себе си, мъж да повярва в любовта? Пътят на чувствената Дездемона Уейнрайт към сърцето на Сам Старк е дълъг и трънлив, но тя е готова на всичко, за да го извърви докрай.

I

— Вие сте жена, госпожице Уейнрайт. Кажете ми честно мнението си. — Сам Старк замълча за момент и отпи от чашата с бренди. — Мислите ли, че брачният договор е онова, което я е изплашило?

Дездемона Уейнрайт проследи погледа на Старк. Вниманието му бе съсредоточено върху един обект, два етажа по-надолу от прозореца на кабинета. Обхвана я беспокойство, че той се е загледал в трите големи ледени лебеда, които в момента бавно се разтапяха насред лехата в строго поддържаната му градина.

По всяка вероятност персоналът ѝ вече бе заличил повечето следи от внезапно отменения сватбен прием. Петнадесет фунта студена салата от тортелини, двеста миниатюрни питки с аспержи, три подноса козе сирене с подправки и сто и петдесет шункови рула без съмнение бяха натоварени обратно във фургона на фирмата за доставки „Райт Тъч“.

Тортата, истинско пететажно произведение на изкуството, украсено със снежнобели и розови рози, бе надлежно прибрана в специалния сандък за пренасянето ѝ.

Но ледените лебеди бяха проблем. Не само че тежаха много, но вече бяха станали и доста хълъзгави.

Лебедите явно трябваше да бъдат отписани. Дездемона им хвърли преценяваш поглед, когато притеснено последва Старк в крепостта от бетон, стомана и стъкло, която той наричаше дом. Човките на лебедите вече бяха прокапали, а очертанията на перата на опашките им бяха станали съвсем неясни. Нямаше да успеят да ги спасят, дори и ако незабавно ги приберяха във фризера на „Райт Тъч“. Дездемона със съжаление си даде сметка, че няма да може да ги използва за благотворителния прием, който малката ѝ фирма щеше да обслужва във вторник.

Безнадеждна загуба, също като сватбата Старк-Бедфорд.

Най-простото нещо, което би могла да направи с масивните ледени скулптури, бе да ги остави, където са, докато късното пролетно слънце ги разтопи. Това нямаше да трае дълго, вероятно няколко дни. Сиатъл се радваше на един рядък период на слънчево затопляне.

Но Дездемона изпита някаква вина при мисълта да остави лебедите в градината на Старк, от която лъхаше единствено хладна елегантност. Струваше ѝ се безсърдечно да обременява изоставения жених с три толкова внушителни намека за унизителното положение, в което се оказа този следобед. Особено след като смяташе да му връчи и сметката за твърде скъпо струващото поражение.

Дездемона решително вирна брадичка. Не биваше да позволява на вродената си склонност към съпреживяване да отслаби решителността ѝ. Сега не беше момент да съчувства. Ставаше дума за твърде много пари. Разносците по приема Старк-Бедфорд я бяха поставили в доста неизгодно финансово положение.

Тя се опита да намери дипломатичен отговор на въпроса на Старк.

— Не бих могла да кажа дали именно брачният договор е смутил госпожица Бедфорд или не — изрече внимателно.

Приведе се напред, тъй като седеше на самия ръб на стола.

Държеше подоко невероятно широките рамене на Старк, за да е сигурна, че той няма да се обърне, докато протягаше ръка към бюрото му от стъкло и никел.

После бързо бутна настрани бележката с извинението на Памела Бедфорд и внимателно сложи фактурата за доставките на такова място, че Старк нямаше начин да не я види, когато се върне на стола си.

— Просто се питах, — каза Старк, като вниманието му все още бе съсредоточено върху лебедите — защото имам навика да анализирам в детайли всеки неуспех.

— Анализ на неуспеха?

— Това е обичайната процедура след всяко нещастие.

— О! Разбирам. — Дездемона се изкашля. — Но наистина не е моя работа, господин Старк. Аз съм само доставчикът. Е, надявам се, че сметката, която ви представям, е повече от ясна. Бихте ли я погледнал?

— Още от самото начало дадох ясно да се разбере, че ще има такова нещо. — Старк опря голямата си ръка на перваза и продължи да

изучава лебедите долу.

— Анализ на неуспеха?

— Брачен договор. Мислите ли, че тя се е изплашила, да не променя решението си в последната минута?

— Нямам представа, господин Старк. — След няколко секунди размисъл Дездемона отново се пресегна към бюрото и похлупи обратно бележката на Памела. — За нещастие, няма да мога да замразя отново салатата от тортелини. А и тази седмица нямам поръчано друго меню, което да включва питки с аспержи. Боя се, че трябва да платите всичко, което поръча госпожица Бедфорд.

— По дяволите, какво толкова неразумно имаше в молбата ми да подпише брачния договор? Какво е очаквала тя от мен? Дали наистина е възможно да смяtam, че ще остане плътно до мен през следващите петдесет години?

Студеният гняв в гласа на Старк накара Дездемона да се втренчи смаяно в него, по-точно в широкия му гръб. Разбра, че той бе действително изумен от поведението на бившата си годеница. Странно. За този мъж се говореше, че е невероятно умен. Дочула бе един от гостите на приема да го нарича човек — компютър. Но явно не бе така блестящ по отношение на важните неща в живота.

Дездемона, чиито контакти с Памела Бедфорд се свеждаха до няколкото уговорки във връзка с приема, знаеше много добре как годеницата на Старк реагираше на идеята за брачен договор. Миналия месец Памела бе рухнала и се бе обляла в сълзи в офиса ѝ. Тъкмо се чудеха кое да изберат — питките с аспержи или пастета от гъби.

— Брачен договор! — изхлипала бе Памела в кърпичката си. — Можете ли да повярвате? Той не ме обича, знам, че не ме обича. Не е ли ужасно булката да открие подобно нещо, само четири седмици преди сватбата? Какво да правя, за Бога!? Мmm, питките с аспержи сега са много актуални... Не, не ми отговаряйте. Това не е ваш проблем, нали? Съжалявам, че ви обременявам с това, Дездемона. Но просто трябва да поговоря с някого, а не искам да тревожа родителите си. Те толкова се радват за сватбата.

— Да не би да се каните да я отмените? — бе запитала разтревожено Дездемона. — Ако е така, моля ви уведомете ме. Поръчвам продукти и напитки, и дори ще се наложи да наема допълнителен персонал.

— Разбира се, че няма да я отменя. — Памела се бе изсекнала за последен път и бе смачкала кърпичката си. После бе изправила рамене и смело бе погледнала Дездемона. Истинска Жана Д'арк по пътя към кладата. — Нещата ще станат, както са предвидени. Човек не отменя събитие от такъв мащаб в последния момент, нали? Не е редно. Семейството ми би било ужасено.

— Може би още веднъж трябва да обмислите всичко — бе казала Дездемона. — Бракът е невероятно важна крачка. „А и ще ми е невъзможно да върна пресните аспержи и босилека на доставчика си“ — бе добавила мислено.

Памела бе въздъхнала с тихо примирение.

— Той е много скован човек, знаете ли? Андроид може би е най-точната дума. Мозък на компютър в тяло на културист. Каква загуба.

— Госпожице Бедфорд, не мисля, че трябва да обсъждаме това. Тялото на вашия годеник няма нищо общо с решениета за менюто.

— Прекарал е няколко години в един резервоар за мозъци в Колорадо, наречен Институт „Розета“. Специализирал е в приложенията на теорията за хаоса. Част от работата му е била свръхсекретна.

— Разбирам...

Дездемона изобщо не знаеше какво да отговори. Нейната представа за хаоса бе онова, което ставаше в „Райт Тъч“, когато някой от служителите й — повечето театрални актьори — бъдеше извикан на прослушване точно преди началото на събитието, което трябваше да обслужват.

— Той няма абсолютно никакво чувство за стил. Всеки ден ходи на работа с маратонки, джинси и старо сако от памучно кадифе. — Памела попи очите си. — И с едни малки, кръгли глупави очила и, о Боже, с пластмасов калъф, пълен с моливи и писалки в горния джоб на ризата си. Ужасно е.

— Вероятно така му е удобно.

— Опитах се да променя нещо, но е много трудно. Нямате представа какво ми костваше да го накарам да си купи смокинг за сватбата. Искаше да вземе под наем, вярвате ли?

— Пастетът от гъби също е хубав, но...

— Светските изяви го отегчават до смърт. — Памела печално погледна Дездемона. — Коктейлите и благотворителните приеми го

отвращават. Никога не ходи на опера или на театър. Дори се опитва да избягва обичайните сбирки на бизнесмени.

— Вижте, смятам, че питките с аспержи имат по-привлекателен външен вид — вмъкна бързо Дездемона.

— Не че не се опитвах. Бог ми е свидетел, че положих много усилия. В края на краишата, аз съм тази, която ще се появява на обществени места с него. — Памела прегълтна сълзите, които се надигаха отново. — Но вече не съм сигурна, че той може да се промени. Изобщо не го интересува, разбирате ли, а за да направите нещо със Старк, трябва да успеете да ангажирате цялото му внимание.

— От друга страна, бихме могли да постигнем съвсем различен ефект, — опита се да продължи Дездемона — ако изберем сандвичи със скариди, например.

— Съжалявам, това не е ваш проблем, разбира се — повтори отново Памела и храбро се усмихна. — Не бива да забравям, че този брак не е доживотна присъда. Винаги мога да се разведа, ако нещата не потръгнат. Жivotът продължава, нали така?

— Да. Винаги можем да започнем отново — промърмори Дездемона.

— Позволете ми още веднъж да прегледам менюто. Какво смятате, че ще е по-добро — питките с аспержи или пастетът от гъби?

— Питките с аспержи — рече бързо Дездемона. — Те стоят много добре. Но и са малко по-скъпи.

— Парите не са проблем. Казах ви, че Старк ще плати сметката за приема. Той настоя. — Устните на Памела за миг се свиха в горчива усмивка. — Бих си помислила, че той предложи да поеме разносите по сватбата, защото се чувства виновен за този проклет брачен договор, но истината е, че изобщо не вярвам да изпитва вина. Компютрите нямат чувства, нали?

Припомняйки си неловката сцена в офиса си, Дездемона си даде сметка, че трябаше да се довери на интуицията си и да откаже ангажимента по приема. Старк не беше андроид и със сигурност притежаваше чувства. Тя ги усещаше да се надигат някъде дълбоко в него, както човек предугажда наближаващата буря, далеч, преди да се е разразила.

Въпреки съмненията си бе продължила подготовката на сватбеното тържество. Като делова жена трябаше да пренебрегне

интуицията в името на практическата изгода, която би имала от обслужването на подобно голямо светско събитие. Широките връзки на семейството на булката и проспериращият финансов имидж на младоженеца превръщаха сватбата Старк-Бедфорд в събитието на сезона. Като доставчик на галаприема, фирмата на Дездемона щеше да придобие голяма известност и със сигурност да получи много нови поръчки.

В края на краищата бизнесът си беше бизнес.

„Но, — напомни си Дездемона — беше истинска лудост да се пренебрегва интуицията на Уейнрайт. Тя никога не греши.“

Старк свали кръглите си очила със златна рамка и разсеяно ги изтри в ръкава на копринената си риза.

— Опитвам се да подходя към проблема по логичен и аналитичен начин, госпожице Уейнрайт. И ви бих бил много благодарен, ако ми помогнете.

Дездемона потисна един стон.

— Може би брачният договор се е сторил на госпожица Бедфорд малко... е, да речем, неромантичен.

Меко казано. Нямаше нужда човек да е ясновидец, за да разбере, че красивата руса Памела, съкровището на видните си родители, е израсла в един привилегирован свят. Свят, в който бе получавала всичко, което бе пожелала. Сигурно бе била съкрушена да научи, че мъжът, за когото възнамеряваше да се омъжи, не бе готов да й предложи безусловната си любов и доверие.

С приближаването на сватбения ден Памела ставаше все по-напрегната. Дездемона забелязваше нарастващото неспокойство у клиентката си всеки път, когато се срещаха във връзка с приема, но оптимистично предпочете да не му обръща внимание. Бъдещото щастие на младоженците не беше нейна грижа.

Беше си казала, че за нея е единствено важно да организира един блестящ прием, и това щеше да е краят на тревогите ѝ около сватбата Старк-Бедфорд.

За нещастие, бе сгрешила. Памела се бе паникьосала в последната минута и бе поставила не само Старк, но и „Райт Тъч“ в крайно неприятно положение.

— Неромантично?

Старк си сложи очилата и рязко се извърна към Дездемона. Пронизващите му зелени очи проблеснаха заплашително:

— Що за отговор е това, по дяволите?!

— Ами, не знам — призна боязливо тя.

— Вероятно защото това е безполезен, безсмислен и нелогичен отговор.

Старк раздвижи рамене, свали черния смокинг и с отвращение го захвърли настрана.

Движението му накара Дездемона да се вкопчи здраво в страничните облегалки на стола си. Фактът, че Старк все още успяваше да владее емоциите си, благодарение на железен самоконтрол, правеше нещата само още по-опасни.

Бързо разбра, че той не изразява чувствата си по начина, по който правеха това мъжете от нейното семейство. Мъжете от фамилията Уейнрайт бяха буйни, експанзивни и невъздържани. Както и жените, впрочем. Но Уейнрайт все пак бяха хора от театъра. И обожаваха емоциите.

Старк беше нещо различно. Долавяше в душата му мрачни дълбини. Не беше лесно да се прочете в нея.

Поради някаква необяснима причина Дездемона го намираше очарователен. Усещаше, че той е нейна пълна противоположност в много отношения, но откриваше в него нещо странно завладяващо. Малко тъжно се запита какво ли би станало, ако се бяха срещнали на друго място и в друго време.

Забелязала го бе като личност само преди един час, когато на всички най-сетне стана ясно, че той е изоставен пред олтара. До този момент бе прекалено заета с трескавата дейност зад кулисите, за да обръща внимание на младоженеца. Дори не го беше виждала, преди кумът му, Дейн Маккалъм, да направи онова ужасяващо изявление, което отпрати гостите по домовете им.

„Поне едно нещо може да се каже със сигурност за Старк — реши Дездемона. — Той изглежда добре в смокинг.“

Имаше тяло на средновековен рицар. Не прекалено висок, някъде около метър и осемдесет, може би, много стегнат и много силен. Целият беше мускули, без нито следа от отпуснатост.

Движеше се с маниер на отлично обучен актьор, с грация и инстинктивен усет за представителност. Когато Старк влезеше в някое

помещение, нямаше начин човек да не го забележи. Дездемона долавяше, че всичко това при него е съвсем несъзнателно и в никакъв случай не е старателно изработена тактика, за да привлича вниманието. Той сякаш изобщо не си даваше сметка за силния магнетизъм, който излъчваше. А бе просто онова, което бе — природна сила, сама по себе си.

Краищата на черната папийонка висяха под яката на ризата му. Развързал я бе машинално, още когато влязоха в кабинета. Сега, докато Дездемона го наблюдаваше в очакване, той разкопча яката на ризата си, разкривайки извивката на силния си врат.

Тя проследи в безмътвно смайване как той нетърпеливо измъкна златните си ръкавели и ги хвърли върху стъклената повърхност на бюрото. Двете еднакви сферички проблеснаха и се търкулнаха по плота. Старт нави ръкави, разголвайки жилавите си ръце и един голям стоманен дигитален часовник, снабден с множество миниатюрни копченца. Приличаше на онези часовници, които можеха да дадат информация за метеорологичната обстановка, за движението на валутния курс и за главните събития на деня, освен часа и датата. Свръхсложна играчка за любители на технически чудесии.

От онова, което бе видяла Дездемона в крепостта, всичко беше истинска мечта за любителите на технически чудесии. Лампите се палеха автоматично, когато човек влезеше в стаята. Кухнята бе малка изложба на домакински електроурели. Домашен компютър регулираше всичко — от температурата на въздуха в помещениета и отварянето и затварянето на щорите, според тъгъла на падането на слънчевите лъчи, до съвършената охранителна система.

Дори картините по стените изглеждаха като създадени от компютър — блестящи експлозии от светлина и цветове, оформени в сложен, сюрреалистичен дизайн.

Дездемона се бореше да смени темата.

— В известен смисъл брачният договор превръща сватбата в обикновено делово споразумение, не е ли така? Не че това има нещо общо с нашия проблем. Сигурно ще се зарадвате да научите, че шампанското може да бъде върнато на доставчика. Отбила съм сумата от сметката, както можете да се убедите.

— Какво лошо има в това, бракът да се приема като делово споразумение? В случая ставаше дума за сериозно финансово

обвързване, а не за никаква краткотрайна афера. Това е инвестиция и трябва да се възприема именно като такава.

Дездемона съжали, че изобщо си бе отворила устата. Явно беше, че Старк търсеше да си го изкара на някого, и тя неочеквано му се бе оказала под ръка. Бързо се опита да даде заден ход.

— Действително, бракът е сериозно нещо.

— Напълно сте права. Мислех, че Памела го разбира. — Старк се върна зад бюрото и се хвърли в креслото си.

Колкото и да бе странно, столът дори не изскърца под тежестта му. Не погледна фактурата.

— Смятах, че този път съм направил добър избор. Тя изглеждаше така стабилна. Така разумна. Не някоя от онези темпераментни, емоционални жени, които могат да подлудят мъжа с безкрайните си мелодрами.

Дездемона вдигна вежди.

— Не разбирам какво точно искате да кажете. Според мен, госпожица Бедфорд притежава безспорен усет към драматичното. Да изоставиш един мъж пред олтара е доста ефектен начин да напуснеш сцената.

Старк не обърна внимание на репликата ѝ.

— С баща ѝ се разбирахме чудесно. Миналата есен „Старк Секюрити Системс“ изпълни една поръчка за неговата фирма. Така се запознах с Памела.

— Разбирам.

Дездемона знаеше, че преуспяващата консултантска фирма на Старк, занимаваща се с компютърната сигурност, бе водещата в тази област за целия регион.

„Старк Секюрити Системс“ консултираше много от големите бизнесмени на Северозапада по въпроси, вариращи от компютърната защита до индустриския шпионаж. Говореше се, че Старк бил започнал от нищо, само преди три години и сега, на тридесет и четиригодишна възраст, бил не по-малко богат от повечето си клиенти.

— Имах всички основания да смяtam, че Памела не е някоя глупава, ококорена романтичка. Тя има добро образование. Изглеждаше така уравновесена и рационална.

Старк пресуши остатъка от брендито си на един дъх. Зелените му очи опасно се присвиха.

— Започвам да мисля, че съм бил съзнателно подведен.

— Убедена съм, че това е някакво ужасно недоразумение.

— Не, тя наистина ме подведе. Накара ме да мисля, че е разумна, улегнала жена. Нито веднъж не възрази, докато обсъждахме брачния договор в кантората на адвоката ми.

— Може би ѝ е трябвало време, да преодолее шока.

— Какъв шок? — погледна я намръщено Старк. — Тя знаеше от самото начало, че възнамерявам да подгответя договор. Това бе единственото разумно нещо при съществуващите обстоятелства.

— Сигурно. Да. Единственото разумно нещо. — Дездемона погледна към празната чаша до голямата ръка на Старк. Може би още малко бренди щеше да му дойде добре.

— Вие сте делова жена, госпожице Уейнрайт. И разбирайте защо исках брачен договор, нали?

— Ако трябва да бъда искрена, никога не съм се замисляла по въпроса за брачния договор.

— Не сте ли била омъжена?

— Не. Вижте, ще подаря част от храната на един приют за бездомни, другата част ще разпределя между моите хора, но...

— Нито пък аз. Не смяtam, че исках прекалено много. — Дездемона стана, взе бутилката бренди, сложена на края на бюрото, и се наведе да напълни чашата му.

— Благодаря — промърмори той.

— Моля. — Дездемона дискретно побутна една писалка към него, преди отново да заеме мястото си. — Предполагам, че брачните договори са разумно нещо. Нещо като това, да си осигуриш договор за обслужването на сватбен прием.

— Точно така.

Думите ѝ бяха приети с мрачно задоволство.

— Един делови договор.

— Като говорим за договори, господин Старк...

— Договорите са логични, разумни неща. Бог ми е свидетел, че в наши дни клетвите пред олтара нямат кой знае каква стойност. Но едно делово споразумение действително е нещо, което можеш да хванеш с ръка. — Старк стисна големия си юмрук. — Нещо, което можеш да видиш. Едно делово споразумение има същност. Има зъби. И те обвързват.

— Безспорно. Ще забележите, че деловото споразумение пред вас бе подписано от госпожица Бедфорд, която даде съвсем ясно да се разбере, че вие ще поемете разносните по приема.

Старк я погледна, наистина я погледна за първи път.

— За какво, по дяволите, говорите?

— За разносните по приема, господин Старк. Общата сума е в долния край на сметката. Ако ми отделите една минута да подпишете чека, ще си тръгна незабавно. Предполагам, че искате да останете сам в този неприятен момент.

Старк намръщено хвърли поглед на фактурата.

— Какво е това? Шест хиляди долара? За сватбен прием, който е бил отменен?

— Дължите ми само шест хиляди, защото отбих сумата на капарото, което ми бе дадено при подписването на договора, и втората сума, която ми бе платена при поръчването на продуктите миналия месец.

— Не помня да съм ви плащал нещо.

— Госпожица Бедфорд каза, че сте ѝ позволил да изтегли, каквото е необходимо, от сметката ви. Някой от „Старк Секюрити Системс“ бе подписал първите два чека. Вече ги осребрих.

— По дяволите! Нещата тук са вече напълно извън контрол. Посочете ми една разумна причина, поради която трябва да ви платя още шест хилядарки!

За Дездемона беше ясно, че най-сетне има цялото му внимание. Предизвикателно пламъче просветна в очите му. Това не предвещаваше добро.

— Защото имам подписан договор, според който ми дължите още шест хиляди долара — заяви рязко тя. — Вижте, господин Старк, искрено съжалявам за случилото се този следобед. Представям си колко травмиращо е за вас.

— Наистина ли?

— Естествено, мога да си представя какво е, да бъдеш изоставен пред олтара.

— Е, и с това се свиква. — Дездемона го погледна недоумяващо.

— Моля?

— Казах, че и с това се свиква. — Старк дръпна фактурата и започна бавно да я изучава. — Случва ми се за втори път. Истински

спец съм по изоставянето пред олтара.

Тя беше шокирана.

— Случвало ви се е и друг път?!

— Преди две години. Казваше се Линдзи Майлс. После се омъжи за един лекар.

— Велики Боже! — въздъхна Дездемона. — Нямах представа.

— Не е нещо, което държа да се знае от всички.

— Разбира се.

— Тя също остави бележка. В нея пишеше, че съм бил емоционално застинал и вманичен на тема доверие и лоялност. — Старк се усмихна мрачно. — Тя имаше степен по психология.

Дездемона потръпна. Очите му бяха по-студени от големия фризер в кухнята на „Райт Тъч“.

— Нея също ли я помолихте да подпише брачен договор?

— Разбира се. Тя се съгласи да го подпише в деня на сватбата ни. Но така и не се появи в църквата. Вместо това изпрати проклетата си бележка. Пишеше, че искала да се омъжи по любов.

— Разбирам.

— Един общ познат ми каза, че била подала молба за развод шест месеца след женитбата си с доктора.

— Разбирам.

— Доколкото подочух, увлякла се била по някакъв треньор по тенис.

— Случва се.

— Толкова за браковете по любов — заключи Старк с мрачно удовлетворение.

— Не мисля, че трябва да се обобщава — произнесе предпазливо Дездемона.

— Както изглежда, просто съм извадил късмет.

— Може би.

— Но тогава поне не ми се наложи да плащам за приема.

Старк взе писалката и започна да отмята точките една по една.

Дездемона въздъхна облекчено. Най-сетне се бе заел със сметката. Значи имаше някакъв шанс да получи чека си. Вече разбираше защо Памела Бедфорд и Линдзи Майлс са се изплашили в навечерието на сватбата. Нужен бе голям кураж, за да се омъжиш за Сам Старк.

Името му подхождаше много добре^[1]. В него имаше някаква властност и първична сила, които биха накарали всяка интелигентна жена да се замисли. Лицето и фигурата му наистина напомняха с нещо за средновековен рицар. Косата му беше почти черна, доста дълга и сресана право назад над високото чело. Искрящите му зелени очи имаха блъсъка на старинни скъпоценности. И изльчваха интелигентността на хищниците.

У Сам Старк имаше нещо сурво, непреклонно и безжалостно. То би подхождало на някой древен воин, но изглеждаше твърде неочеквано и тревожещо у един съвременен мъж.

Дездемона с облекчение си каза, че след като получи чека си, Старк ще престане да бъде неин проблем.

От друга страна, никога не бе срещала човек, който да е бил изоставян пред олтара, камо ли пък два пъти.

— Три фунта тапенада? — Старк сърдито я изгледа. — Какво, по дяволите, е тапенада?

— Нещо като пастет с маслини. Маже се върху препечен хляб.

— И струва цяло състояние. Нямаше ли да е по-евтино, просто да сложите няколко купички с маслини?

— Вероятно, но госпожица Бедфорд искаше тапенада.

— Ами тези хапки със сирене? На кого са му притрябвали четиристотин хапки ръс сирене?

— На приема бяха поканени двеста души, господин Старк. Госпожица Бедфорд искаше да има по две на човек.

Старк продължаваше по списъка.

— Пълнени гъбени шапчици. Това пък какво е?

— Навярно, госпожица Бедфорд ги обича.

— Обичала ги е повече от мен, както изглежда. Ами тези лебеди по петдесет долара всеки? Никой в наше време не яде лебеди.

— Не става дума за истински лебеди. Това са скулптури от лед. Рафаел, един от моите служители, ги прави много красиви.

Старк хвърли поглед към прозореца.

— И трябва да платя по петдесет долара за тези буци лед, които сега се топят в градината ми?

— Мислете за тях като за произведения на изкуството, господин Старк. Рафаел действително се смята за художник.

— Но те са направени от лед. И аз плащам цели сто и петдесет долара, за да полея градината си с ледени скулптури?

— Съзнавам, че ви е трудно, господин Старк. Мога да ви дам обяснения по всяка една точка от списъка и ви уверявам, че цените са напълно разумни.

— Вашата и моята представа за разумна цена са две различни неща, госпожице Уейнрайт. — Старк отново се втренчи във фактурата.

— Какво ще кажете за това козе сирене с подправки?

— Поръчват го на много места напоследък.

— Не виждам как, след като е на такава цена.

— Това е специално козе сирене. Произвежда го една местна фирма.

— И как точно? Като отглеждат козите в декоративните лехи пред къщите си?

Дездемона понечи да отговори хапливо, че въпросните кози сигурно го заслужават, но в последния миг се отказа. Вече разбираше, че Старк използва дребнавия спор по фактурата за един вид отдушник на гнева и болката, които го измъчваха.

Тя хвърли поглед към големия му юмрук, който яростно стискаше тъничката златна писалка. Мускулите на ръката му бяха набъбнали от напрежение.

— Знам, че козето сирене е малко скъпичко — рече по-меко. — Но е с отличен вкус и е много трайно. Искате ли да ви оставя от него, да го опитате?

— Оставете ми. Ще вечерям със сирене довечера. Оставете ми също препечен хляб и няколко бутилки шампанско.

Дездемона се намръщи.

— Вижте, не че е моя работа, но наистина ли мислите да останете тук сам тази вечер?

Той я погледна за миг и лицето му стана безизразно.

— Не се беспокойте, нямам намерение да направя нещо глупаво, като например да взема свръхдоза козе сирене или шампанско.

— Имахте емоционално съсираващо преживяване. Не би трябвало да оставате сам. Нямате ли някой близък, който да дойде при вас? Някой от семейството ви?

— Нямам никакви роднини тук, в Сиатъл.

Дездемона бе изненадана.

— Нима никой не е дошъл за сватбата?

— Не съм особено близък със семейството си, госпожице Уейнрайт.

— О!

Тя не знаеше какво да каже. Представата да бъдеш лишен от семейство, я накара да потръпне. Откак на петгодишна възраст бе станала член на големия клан Уейнрайт, семейството бе всичко за Дездемона. Времето, преди майка ѝ да се омъжи за Бенедикт Уейнрайт, бе някакво царство на сенките, където тя не обичаше да се връща.

— Е, може би имате поне някой приятел, на когото да се обадите?

— Предполагам, бих могъл да си поръчам някоя от онези надуваеми, анатомично съвършени кукли в естествен размер, които се продават в магазините за играчки за възрастни. Но с моя късмет, тя сигурно ще е дефектна и ще спадне, преди още да съм разучил инструкцията за употреба.

Дездемона се усмихна слабо.

— Радвам се, че чувството за хумор не ви е изневерило. Това е добър знак.

— Така ли мислите?

— Определено. — Тя се приведе напред и подпра ръце върху бюрото. — Вижте, говоря съвсем сериозно. Не бива да оставате тук сам тази вечер.

Старк я гледаше с неразгадаеми очи.

— И какво предлагате? Честно казано, не съм в настроение да дам парти.

Дездемона се поддаде на импулса си.

— Ще ви кажа какво. Дайте да приключим с тази фактура. После можете да дойдете с мен в кухнята на „Райт Тъч“ и да вечеряте с персонала ми. А след това ще отидем заедно на театър.

— Театър?

— В „Рампата“, на „Пайъниър скюеър“. Това е един малък, периферен театър, намиращ се точно под виадукта. Знаете ли го?

— Не. Рядко ходя на театър.

Още в съвсем ранна възраст Дездемона бе научила, че светът се дели на две групи — такива, които обичат театъра, и варвари. Рядко

общуваше с вторите, но днес, кой знае защо, бе склонна да направи изключение.

— „Рампата“ е малък театър — продължи тя. — Играят съвременни експериментални пиеси. Братовчедка ми, Жулиета, участва в спектакъла тази вечер.

Старк сякаш се колебаеше.

— Да не е някоя от онези откачени постановки, които нямат нито сюжет, нито декор, а актьорите излизат голи на сцената и хвърлят разни неща по публиката?

Дездемона се усмихна иронично.

— Виждам, че сте запознат с експерименталния театър.

— Чувал съм за подобни неща. Не мисля, че ще ми харесат.

— Погледнете го откъм добрата страна. За човек, изправен пред перспективата да прекара сам първата си брачна нощ, една гола актриса, тичаща по сцената, сигурно е нещо по-интересно от надуваемата, анатомически съвършена кукла.

Старк я погледна замислено.

— Съгласен съм.

[1] Stark (англ.) — силен, решителен, твърд. — Б.пр. ↑

II

— Каква гадост! Публиката направо се отврати! — Жулиета Уейнрайт, облечена в пътно прилепнало черно трико и джинси, се срина на пейката до Старк.

— Свършени сме.

Старк дискретно отмести чашата си с кафе встрани от разпилените ѝ коси. Внимателно наблюдаваше появата на поредната представителка на фамилията Уейнрайт. Тя твърде много приличаше на другите членове на сякаш безбройното семейство на Дездемона, с които се бе запознал тази вечер.

Почти всички Уейнрайт притежаваха някаква котешка грация, съчетана със специфичен оттенък на лукавство. Високи, гъвкави, елегантни, те имаха остри, запомнящи се лица, кехлибарени очи и светлокестеняви коси. Като група представляваха великолепна гледка. Движенията им бяха изтънчени, драматични или, най-малкото, необикновени.

Доколкото Старк можеше да прецени, Дездемона бе единственото изключение. Ако трябваше да бъде точен, трябваше да признае, че външността ѝ не бе чак толкова ефектна, както на другите от семейството. Тя беше по-ниска от тях. Движенията ѝ бяха енергични и малко резки, лишени от лениватата котешка грация.

И все пак, от нея се изльчваше нещо много нежно. Нежно и безкрайно привлекателно. Имаше пълни, миловидни устни, огромни сини очи и буйни, дръзко щръкнали червеникави къдици. Заобиколена от драматичните си роднини, тя напомняше на рижо котенце, попаднало случайно в семейство на леопарди.

Беше късно и уютното кафене, с подходящото название „Муз“, бе изпълнено с членове на фамилията Уейнрайт и други хора от театъра. Повечето от тях бяха намерили тук подслон след малката мърлява „Рампа“, която се намираше само през една сграда. Актъорите и сценичните работници разговаряха с шепата отчаяни театромани,

които храбро бяха издържали вечерното представление до последното действие.

— Не са се отвратили, Жулиета — рече успокояващо Дездемона.
— Те просто не го разбраха.

— Отблъсна ги. — Жулиета затвори очи в явна тревога. — Струващите ми се, че публиката седи в някоя морга и наблюдава аутопсия. Отзивите ще бъдат ужасни и пиесата ще бъде свалена само след седмица. Чувствам го.

В себе си Старк се съгласи с нея. Отпи от кафето си и се въздържа от всякакъв коментар. Пък и никой се нуждаеше от такъв. Уейнрайт бяха напълно способни да водят разговор и без негова помощ. Във всеки случай, би му коствало доста усилия да вземе думата.

— Кого го е грижа за отзивите? — обади се Кирстен Уейнрайт от другия край на масата. — Това е периферен театър. Играят се експериментални пиеси. Известните критици никога не идват тук. Ако идваха, театърът нямаше да бъде периферен.

„Поне не съм единственият, който не е разbral «Муха на стената»“, помисли си Старк. Погледна към Кирстен. Тя не беше родена Уейнрайт, но с красивото си лице, златисто кестеняви коси и кафяви очи отлично се вписваше в семейния портрет. Беше му представена като съпруга на братовчеда на Дездемона, Хенри, който също беше на тяхната маса.

Сепарето беше препълнено, но това явно не смущаваше никого. С изключение на Дездемона, останалите Уейнрайт се изтягаха наоколо във всевъзможни артистични пози, в негласен спор за пространството и за вниманието на околните. Дездемона седеше по средата, точно срещу Старк, притисната между Хенри и Кирстен, които говореха през главата й.

— Лошите отзиви означават, че хората няма да купуват билети, и пиесата ще бъде свалена — простена Жулиета. — И пак ще остана без работа.

Тя стисна главата си с ръце. Косата й рука като водопад и се разстла върху масата.

— Шоуто просто има някои проблеми. Това бе премиерата, какво друго очакваш? — Дездемона се пресегна и я потупа по рамото. — Не

си ти виновна, че публиката не проумя значението на палката за убиване на мухи в мизансцена.

— Хей, горе главата, Жулиета! — Хенри Уейнрайт, красив кестенев мъж, погледна съчувсвено отчаялата се актриса. — Какво можеш да направиш, след като тази вечер театърът бе пълен само с плебеи от Ийстсайд?

— Хенри е прав — потвърди Кирстен. — Всеки знае, че тия хорица от предградията искат само сапунени опери. Просто нямаше подходяща публика.

Хенри се намръщи.

— Точно там е проблемът. Но какво правеха те тук, по дяволите? Би трябвало да са в „Театъра на Пето авеню“ и да се бълскат за новото шоу „Саут Пасифик“.

— „Рампата“ има финансови проблеми — довери му тъжно Жулиета.

— Да не би това да е нещо ново? — отвърна той — „Рампата“ ги има още от деня, когато бе открита. Както повечето малки театри.

— Затова Иън Айвърс измисли този невероятно хитър начин да напълним залата — каза Жулиета. — Организира комплексно мероприятие за хората от Ийстсайд. С вечеря, театър и посещение на центъра на Сиатъл. Билетът включва и транспортните разходи.

Дездемона вдигна вежди.

— И транспортните разходи? — Жулиета направи гримаса.

— Той нае едно корабче, за да ги превози през езерото. Хенри леко подсвирна.

— Иън Айвърс с поредния си удар. Да докара тук цял автобус ийстсайдци да гледат някакъв авангарден театър! Човек направо се стряска. Сигурно е бил съвсем отчаян.

— Кой е Иън Айвърс? — запита Старк с известно любопитство.

— Собственикът на „Рампата“ — обясни му Дездемона. — Всъщност, той е цялата „Рампа“. Продуцент, управител, режисьор, наречи го както искаш, но той върши всичко.

— „Рампата“ е негово творение — добави Хенри. — Целта на Иън Айвърс в този живот е, да се прочуе като човек, задържал се върху самото острие на модерния театър в Сиатъл.

— Защо? — попита Старк.

Всички Уейнрайт на масата го погледнаха така, сякаш бе изрекъл нещо изключително глупаво.

Това бе нещо ново за Старк. Не бе свикнал да вижда подобно изражение на лицата около себе си.

На Дездемона ѝ дожаля за него.

— За да може да отиде в Ню Йорк и наистина да постигне нещо, естествено.

— Разбирам — кимна той.

Дездемона му подари учтива усмивка и веднага започна отново да успокоява Жулиета.

— Забрави за тези хора от предградията. Изпълнението ти беше блестящо. Абсолютно блестящо. Нали беше блестящо, Старк?

Старк, който винаги се притесняваше от светски разговори, съзna, че от него се очаква да каже нещо интелигентно за ролята на Жулиета в една пиеса, сторила му се по-неразгадаема и от объркан компютърен код. С мъка затърси думите.

— Вие бяхте най-необикновеният убиец на мухи, който съм виждал някога — успя да каже най-сетне.

Жулиета вдигна глава и го погледна с новопробудена надежда в златистите си очи.

— Наистина ли?

— Безспорно — потвърди той. Дездемона го изгledа одобрително.

— Особено накрая, когато тя сплеска мухата върху стената. Не беше ли страхотна сцена?

Старк отново предпазливо отмести чашата за кафе от стелещите се коси на Жулиета.

— Почти успях да усетя съвършената сплесканост на мухата в момента на удара.

Одобрението в очите на Дездемона се промени към нещо, приличащо на подозрение. Старк съвсем леко вдигна рамене. „Е, правя, каквото мога.“

Изненадваше го не това, че не бе разbral и дума от налудничавата пиеса, да не говорим за символиката на убийството на мухи, а фактът, че наистина се бе забавлявал, макар и по доста особен начин.

Причината бе в Дездемона и той го знаеше.

Все още не бе сигурен защо ѝ позволи да го замъкне в кухнята на фирмата за доставки „Райт Тъч“ на вечеря с колоритния ѝ персонал, състоящ се в по-голямата си част от безработни актьори. Още по-малко можеше да си обясни защо бе придружила Дездемона и някои от роднините ѝ на перверзното представление в един театър, толкова малък, че би могъл да се побере целият, заедно с публиката, в офиса му.

От друга страна, специално тази вечер като че ли нямаше кой знае какъв избор за развлечения. И ако сега не седеше тук, в кафене „Муза“ на „Пайъниър скюеър“, с отбрани членове на клана Уейнрайт, сигурно щеше да седи сам у дома си с бутилка свръхскъпо шампанско, козе сирене и лаконична бележка от годеницата си. Което щеше да е същото, като първата му провалена сватбена нощ преди две години.

Беше свикнал да остава сам, когато нещата вземеха лош обрат. По същата причина бе свикнал да бъде сам и, когато нещата отиваха на добре. Отдавна бе придобил навика да приема пораженията и да празнува триумфите си в уединение. И това се бе превърнало в начин на живот.

В момента, когато осъзна с вледеняваща сигурност, че Памела няма да се появи, единственото му желание беше да остане сам. И да се освободи по най-бързия начин от двестата гости на сватбата, от обслужващия персонал и всички останали свидетелства за бедствието.

За щастие, всички, включително и Дейн Маккалъм, негов приятел, кум и вицепрезидент на „Старк Секюрити Системс“, бяха разбрали състоянието му и бързо се бяха сбогували. Изключение бе направила собственичката на фирмата за доставки, Дездемона Уейнрайт. Старк я бе забелязал за първи път, когато тя решително бе нахълтала в кабинета му, размахвайки сметката си.

Седнал зад бюрото си, бе успял да я разгледа внимателно. Беше облечена в екстравагантен малък смокинг, не много по-различен от неговия, но с доста по-интересна кройка. Старк с лека изненада бе установили, че въпреки отвратителното си настроение, все пак беше в състояние да оцени гледката.

Дездемона не беше много висока, бюстът ѝ не бе кой знае колко внушителен, но от кръста надолу бе приятно закръглена. Старк смяташе, че именно там си струва жената да е позакръгленичка.

Първоначално решителността й да измъкне на всяка цена чек от него, го бе сепнала. Предполагал бе, че Памела се е погрижила за разносите по приема, наред с останалите подробности по церемонията. Памела знаеше много добре, че той няма понятие от тези неща, нито пък има интерес да ги учи. Проявяващо твърде малко търпение към светската страна на бизнеса и на живота изобщо.

За нещастие, финансовото му преуспяване рязко го бе отгласнalo в един съвършено нов свят, където светските задължения бяха неотделимо преплетени с изискванията на бизнеса. От всичко това си бе направил извода, че му е нужна жена и бе тръгнал да я търси.

Преживяното го беше научило, че най-добре се справя с хладни, не особено емоционални и уравновесени жени — такива, като Памела Бедфорд. Разбира се, ако се съдеше по събитията от днешния ден, това беше твърде силно казано. Неговото „най-добро“ се бе оказало пълен провал.

Висока, грациозна, златокоса и синеока, Памела отговаряше съвсем точно на описанието „блондинка северен тип“. Притежаваше изтънченото високомерие на жените, родени в семейства с толкова старо богатство, че имаше опасност то да се е покрило с плесен. Памела въплъщаваше представата на Старк за фина, изискана дама.

Три минути след като се бе запознал с нея, той си беше казал, че точно това е жената, която търси. С произхода и връзките на семейството си, Памела чудесно щеше да се справи с нарастващите светски и обществени ангажименти, които го затрупваха. Тя сигурно знаеше как трябва да се забавляват влиятелни клиенти. И без съмнение, щеше да съумее да даде отпор на местните политикани и дамичките от благотворителните общества, които непрекъснато се мъчеха да измъкват пари от него.

Небрежните разговори по коктейлите и приемите бяха представата на Старк за кошмар. Памела, от своя страна, бе родена в свят, където тези неща се научаваха още по рождение. Тя винаги знаеше какво трябва да се направи и как точно да се направи. Старк копнееше да ѝ прехвърли всички тези дразнещи подробности от живота извън работата си.

Памела изглеждаше така възхитително предсказуема.

Изоставянето на годеника си пред олтара този следобед, вероятно бе първият път в живота ѝ, когато тя бе направила нещо,

способно да възмути госпожица Менърс или Емили Поуст.

Старк подозираше, че от друга страна, Дездемона Уейнрайт е идеалният пример за хаотична динамика в действие. Различните изражения пробягваха по лицето ѝ със скоростта и променливостта на атмосферните фронтове над Сиатъл. Което не беше добър знак. Той си бе създал правилото да избягва темпераментните жени. Обикновено те му отвръщаха със същото и го намираха за твърде скован.

Единственото разумно нещо бе, да се раздели учтиво с Дездемона. Знаеше, че е емоционално уязвим. Бе способен да засича компютърните крадци с невероятна ловкост, но изобщо не беше в състояние да разгадае динамиката на междуличностните отношения. Ако питаха него, именно човешките отношения, а не новите гранични пространства на математиката и физиката заслужаваха популярното определение „теория на хаоса“.

Фирмата за доставки на Дездемона се намираше в един стар, преустроен тухлен склад на „Пайъниър скуеър“. Там, настанен на една маса с персонала на „Райт Тъч“, Старк бе изял изненадващо количество от тортелините и питките с аспержи, които му бяха стрували толкова скъпо.

И междувременно беше открил, че цялото семейство на Дездемона, от три поколения насам, са хора на театъра.

Винаги бе смятал, че хората от театъра са високопарни, финансово нестабилни и темпераментни. Нищо от видяното дотук не бе променило мнението му.

Но кой знае защо, това нямаше чак такова значение тази вечер. Предполагаше, че имаше нужда от нещо, което да отвлече ума му от проблемите, а Дездемона и роднините ѝ в този смисъл му направиха чудесна услуга. Склонен бе дори да признае, че в представлението „Муха на стената“ — двусмислена, мрачна и абсолютно неразбираема модернистична дивотия — също имаше някои интересни моменти.

— Съвършената сплесканост на мухата. — Хенри кимна замислено. — Знаеш ли, че това е невероятно проницателно определение, Старк? Не бях мислил за този елемент от ролята на Жулиета. Но тя действително го въплъти, нали?

Старк усещаше, че навлиза в опасна територия. И се опита да се измъкне.

— Бях силно впечатлен. — Очите на Кирстен се разшириха.

— Съвършено точно. Сплескаността. Невероятно беше, Жулиета.

— Наистина ли го мислите? — запита развълнувано Жулиета.

— Разбира се — увери я ентузиазирано Дездемона. Понечи да каже още нещо, но се спря и вдигна поглед, когато една сянка падна върху масата.

— О, здрави, Иън. Страхотно шоу.

— Мона! — възклика новодошлият. — Радвам се да те видя.
Кой е приятелят ти?

— Това е Сам Старк. Всички го наричат Старк. Старк, това е Иън Айвърс.

— Здравейте — каза Старк.

Иън го погледна с артистично изумление.

— Не и Сам Старк от „Старк Секюрити Системс“? — Старк реши, че сам по себе си въпросът не изисква отговор, и отпи още една глътка от кафето.

Хенри се намеси, за да заглади неловката пауза.

— Той същият.

— Нима? — ухили се Иън и радушно подаде ръка. — Радвам се да се запознаем. Нямах представа, че се интересувате от театър.

— Не точно — промърмори Старк.

Имаше чувството, че няма да хареса Иън Айвърс.

Иън беше към средата на тридесетте. Нисък и, както Старк установи при неохотното ръкостискане, с неприятно влажни длани. Брадичката и талията му вече бяха доста поотпуснати. А може и никога да не са били по-твърди. Дългата му и пооредяла на темето коса бе вързана на опашка. На едното му ухо проблясваше златна обеца. Артистично широките му маслиненозелени панталони се диплеха над обувките. Преливащото черно и зелено на ризата просветваха на неоновата светлина.

— Без да искам чух забележката ви, Старк — каза Иън с израз на най-дълбоко възхищение. — Хенри е прав. Много точно сте схванал замисъла в изпълнението на Жулиета. Тук всичко е абсолютно плоско. И не пропускайте елемента на катарзисното сексуално освобождаване в момента на удара.

Старк скришом избърса ръката си в салфетката на масата.

— Не съм сигурен, че успях да хвана това.

— То бе загатнато съвсем дискретно — увери го Иън. — Слушайте, трябва да бягам. Чакат ме едни хора с пари. Обещах им да поговорим веднага след представлението тази вечер. Но ще се радвам да се видим отново, Старк. Съвременният театър има нужда от хора като вас.

Старк го погледна озадачено.

— Съмнявам се.

— Ей, говоря сериозно — възклика Иън. — Малко хора с вашето положение биха осъзнали значимостта на един периферен театър. Ще се върна при вас. — Той махна на Дездемона. — Доскоро, Мона.

Кимна за сбогом и забърза към едно друго сепаре в ъгъла.

Дездемона сбърчи нос, приведе се към Жулиета и ѝ заговори почти шепнешком:

— Честно казано, не мога да повярвам, че ти и леля Бес държите да излизам с него. Знаеш, че никога не излизам с мъже, които ме наричат Мона.

— Дай му шанс — настоя Жулиета също така тихо. — Той наистина не е лош човек и двамата имате твърде много общо.

— О, стига! — Дездемона завъртя очи нагоре и погледна малко накриво Старк. — Жулиета и леля ми са непоправими сватовници.

— Разбирам — рече Старк, като мислено си отбеляза никога да не я нарича Мона. — Но все пак трябва да признаете, че Дездемона е доста необикновено име в наши дни.

— Аз сама си го избрах, когато бях на пет години — заяви гордо тя.

Старк кимна.

— Кое е тогава истинското ви име?

— Дездемона е истинското ми име.

— Искам да кажа, как ви наричаха, преди да станете Дездемона?

— Сюзън или нещо подобно. Вече не помня със сигурност.

Старк я гледаше смаян. Никой на масата не изглеждаше заинтригуван от темата. Той си спомни, че актьорите често сменяха имената си. Още едно доказателство за непостоянната им природа.

Жулиета мрачно въздъхна.

— Знаеш много добре, че не съм се стремила да включва елемент на катарзисно сексуално освобождаване.

Очите на Дездемона проблеснаха.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно — потвърди Жулиета.

— Вероятно това обяснява защо не го разбрах — каза Старк.

— А може би трябваше да опитам — продължи Жулиета. —

Можеше да зaintригувава ийстсайдците.

— Не се беспокой — опита се да я утеши Хенри. — Ще мине поне една седмица, преди да спрат писцата.

— Пък и винаги можеш да разчиташ на дневната си работа — увери я бодро Дездемона.

Хенри се засмя.

— Точно така. — Той непринудено обгърна раменете на Дездемона. — Слава Богу, че поне един от членовете на фамилията е постигнал финансова стабилност.

Жулиета се свлече грациозно в дъното на сепарето.

— Понякога си мисля, че съм обречена да пълня гъбени шапчици до края на живота си.

— Трябва да благодариш на Старк, че все още има гъби, които да се пълнят. — Очите на Дездемона срещнаха неговите над ръба на чашата — „Райт Тъч“ има шанс да оцелее и през следващите три месеца, благодарение на факта, че той беше достатъчно доблестен рицар, да плати за проваления прием този следобед.

Кой знае защо, Старк се смути.

— Да не говорим за това...

— Да те изоставят пред олтара! — Жулиета моментално забрави собствените си тревоги. — Невероятно! Никога досега не съм срещала човек, който е бил изоставен пред олтара. Съжалявам, че го пропуснах. Имах репетиция.

— На мен също ми се искаше да съм го пропуснал — промърмори Старк.

— Кирстен и аз се занимавахме с шампанското — обади се Хенри. — Видяхме всичко. Много тежка сцена. Пред двеста души публика.

— Сериозно? — Жулиета смяяно погледна Старк. — Двеста души са ви видели в това положение?

— Цялата къща беше пълна — призна той.

Хенри се надвеси над чашата си с еспресо и се втренчи в него.

— Може ли да ви попитам нещо?

— Зависи — отвърна Старт.

— Как се почувствахте, когато разбрахте, че тя ви е зарязала?

Искам да кажа, кое беше първото нещо, което ви мина през ума.

— Вероятно същото, което е минало през ума на мухата, секунди преди палката да я застигне в „Муха на стената“.

Кирстен се ухили.

— Искате да кажете, че сте се почувствали на ръба на катарзисно сексуално освобождаване?

— Не точно. — Старт погледна към Дездемона. — Струва ми се, че би могло да се изрази с думите: „Какво изобщо правя тук, след като бих могъл да прекарам такъв чудесен ден в офиса си?“

Красивите устни на Дездемона се присвиха съчувствено.

— И тази мисъл, без съмнение, съвсем скоро е била последвана от констатацията, че ще му се наложи да плаща за сватбата, независимо, че не е успял да се ожени.

— Значи годеницата изчезна и ви остави да плащате цялата сметка! — поклати глава Хенри. — Ама че използвачка.

— Сигурно и така може да се каже — съгласи се Старт.

— Независимо от това, всички ние се радваме, че платихте сметката — вметна Жулиета. — На Дездемона ѝ се наложи да купи много продукти на кредит за тая веселба. Ако не се бяхте издължил, наистина щеше яко да загази.

— Което щеше да е лоша новина за фамилията Уейнрайт — добави Хенри. — Разчитаме на работата си при нея, когато си почиваме между ангажиментите, както обича да казва баща ми.

— Дездемона е първият член на семейството от три поколения насам, който има постоянна работа — обясни Жулиета. — И ако съм откровена докрай, трябва да призная, че представителите на повъзрастното поколение го намират малко смущаващо.

Дездемона иронично вдигна чашата си за наздравица.

— Единственото петънце върху блестящия герб на фамилията Уейнрайт.

— Но полезно петънце — каза Кирстен. — Всъщност, аз също смятам да последвам примера ти.

— Смятате да си намерите постоянна работа ли? — запита Старт.

— Имам намерение да започна малък бизнес, също като Дездемона.

— Доставки ли?

— Не точно. — В очите на Кирстен просветна вълнението на начинаещия предприемач. — Възнамерявам да открия един много изискан, много аристократичен бутик точно тук, на „Пайъниър скюеър“.

Старк огледа внимателно дългия лилав блузон, който тя носеше над чифт плътно прилепнали лилави панталони.

— Нека се опитам да отгатна. За модно облекло?

— В никакъв случай — контрира го Кирстен. — В Сиатъл има безброй такива бутици. Смятам да отворя един много специален магазин. Място, където може да се намери всичко за задоволяването на женските сексуални фантазии.

Старк се зачуди, дали не беше пропуснал нещо от разговора. Това непрекъснато му се случваше.

— Сексуални фантазии?

— Атрактивно оцветени кондоми, например. Както знаете, повечето кондоми в тази страна се купуват именно от жените.

— Хм, не знаех — призна си той.

— И интересно бельо. Може би и някои кожени аксесоари, вибратори, обучаващи видеофилми, еротика, писана от жени и за жени, този род неща.

— Разбирам — кимна Старк.

— Всичко това ще се продава в много изискана обстановка. — Хенри гордо се усмихна на жена си.

— Изискана? — повтори предпазливо Старк.

— Смятам да го нарека „Екзотика Еротика“ — поясни Кирстен. — Ще бъде място, обзаведено и ръководено от жена и ориентирано изцяло към дамската клиентела. Разбира се, мъжете, които се интересуват от чувствени играчки за подарък на жените си, също ще бъдат добре дошли.

Старк я погледна заинтригуван.

— Истина ли е това?

— „Екзотика Еротика“ ще бъде място, където професионалистките и домакините от предградията ще се чувстват еднакво удобно.

— Дори и ийстсайдците ли?

— Особено ийстсайдците — потвърди Кирстен. — Ще бъде много изискано, както ви казах.

— И съвсем ненатрапчиво — добави Жулиета, в случай че Старк не е разбрал замисъла.

— Със сигурност ще бъде много дискретно — съгласи се Хенри.

Кирстен се приведе напред. Очите ѝ бяха изпълнени с устрема на кръстоносците.

— Давате ли си сметка, че в тази култура наистина няма нито едно почтено място, където жената да купи неща, необходими за задоволяване на секуналните ѝ нужди?

— Хм... Честно казано, не съм се замислял много по въпроса — призна Старк.

— Кой знае? — каза Хенри. — Ако идеята проработи, може би Кирстен ще осигури на жените тази привилегия.

— Кога смятате да отворите вашия магазин?

— Веднага щом успея да убедя Дездемона, да стане гарант на заема, който ще трябва да изтегля от банката.

Старк внимателно остави чашата си на масата.

— Значи такава е ситуацията. — Хенри се намръщи.

— Какво трябва да означава това? — Дездемона се усмихна малко прекалено бодро.

— Стига, Хенри. Човекът имаше лош ден. Стана късно. Най-добре ще е да приключваме нашето малко парти.

Хенри погледна масивния часовник с Мики Маус, който носеше на китката си, и се изхлузи от сепарето.

— Само дванадесет и половина е.

— Утре заran имам разговор за един нов ангажимент. — Дездемона също стана от мястото си. — И не забравяйте, че очаквам всички, които ще бъдат на работа в „Райт Тъч“, не по-късно от десет. След обед ни предстои онази благотворителна изява.

— Ще бъдем точни — обеща Жулиета. — Наистина ли мислиш, че бях добра тази вечер?

— Страхотна беше — увери я Дездемона.

— Моля да ме извините — рече Старк. — Но имах тежък и дълъг ден.

— Да, сигурно. — Хенри го погледна съчувство. — Разбираме ви.

Жулиета се отмести от пътя му.

— Съжалявам за онова, което ви се е случило днес.

— Ще оживея. — Старк мълчаливо се изправи, без да знае какво да каже на тези непознати, които го бяха взели под крилото си за вечерта. — Благодаря за писцата. И за кафето.

— Няма защо — каза Хенри. — Заслужихте си поканата за „Муха на стената“, а и вие платихте кафето.

— Вярно — спомни си Старк. — Но независимо от всичко, благодаря за компанията.

Хенри сви рамене.

— Трябва да ви се признае, че изиграхте сцената този следобед като истински професионалист. Намерихте възможно най-точното съчетание от цинично презрение и арогантна гордост. Публиката ви хареса.

— Имам известен опит. — Старк свали кадифеното си сако от закачалката и се обърна към Дездемона. — Ще ви изпратя до вкъщи.

Тя се усмихна.

— Благодаря, но живея само през три преки оттук и колата ми е паркирана отпред.

— Тогава ще ви изпратя до вкъщи и ще си взема такси. Тя го погледна някак особено, но не възрази повече.

Старк я хвана под ръка. Усещането беше приятно. Изведе я от препълненото кафене в хладната пролетна нощ.

„Първо авеню“, което пресичаше „Пайъниър скъуеър“, бе пълно с хора, както обикновено в събота вечер.

Лек джаз и тежък рок се лееха от отворените врати на ресторантите и баровете от двете страни на улицата. Мускулести гардове седяха на високи столчета до входовете на клубовете и флиртуваха със стройни млади жени с ярко червило на устните и фалшиви диаманти на носовете.

Червената тойота на Дездемона беше паркирана до бордюра. Тя седна зад кормилото и отвори другата врата. Старк не можеше да се сети за нищо особено умно, което да каже, така че продължи да мълчи и, когато тръгнаха.

След като отминаха първия блок, забеляза, че не изпитва обичайното напрежение от необходимостта да започне разговор. Беше истинско облекчение.

Две преки по-нататък Дездемона зави, спусна се по една алея зад старо тухлено здание и използва дистанционно устройство, за да отвори стоманената врата на гаража. После вкара тойотата и я паркира.

Старк слезе и я придвижжи до асансьора.

— Искате ли да дойдете в апартамента ми и да си повикате такси? — попита Дездемона, докато чакаха вратата на асансьорната кабина да се отвори.

Старк внезапно осъзна, че искаше да се качи в апартамента ѝ повече от всичко друго на света. „А това трябваше да бъде моята брачна нощ!“ — мина му през ума.

— Не. Ще изляза през фоайето. Ще си хвана такси на улицата.

Вратите на асансьора се отвориха. Дездемона влезе вътре и Старк я последва. Стори му се, че тя се напрегна, когато потеглиха нагоре. Наблюдаваше я с ъгълчето на окото си и би могъл да се закълне, че Дездемона правеше някакво упражнение за дълбоко дишане. Преди да успее да измисли как да я попита учтиво, дали нещо не е наред, асансьорът спря.

Дездемона го погледна изпитателно.

— Надявам се, че сте добре.

— Да.

— Наистина съжалявам за станалото днес.

— Забравете го.

— Сигурно е било истински ад за вас.

— Както ви казах, човек свиква и с това.

— Изобщо не ви вярвам. — Тя леко докосна ръкава на кадифеното му сако. — Грижете се за себе си.

— Добре. — Старк направи пауза. — Мога ли да ви дам един съвет?

— По въпроси на компютърната сигурност?

— Не. По семейни въпроси.

В косата ѝ проблеснаха червени светлинки, когато наклони глава на една страна.

— Какъв съвет?

— Не се съгласявайте да ставате гарант на онзи заем на жената на братовчед ви.

— Аз съм единственият човек от семейството, на когото банката би гласувала доверие.

— Прекалено рисковано е. Същото е, като да дадете парите на заем на самата нея.

— Така ли?

— Никога не е много разумно, да се заемат пари на роднини — обясни търпеливо Старк.

Изражението на Дездемона стана някак особено тъжно.

— Вие не сте много близък със семейството си, нали?

— Какво общо има това?

— Нищо. Съжалявам, че не можахте да се запознаете с родителите ми и с брат ми, Тони. Тони е в Лос Анжелис. Направи удар в сапунените истории.

— Да не би да е в пералния бизнес? Дездемона се разсмя.

— В една сапунена опера. Родителите ми поставят „Моята прекрасна лейди“ в един кафе-театър в Тъксън.

— Изглежда имате голямо семейство.

— Което е истински късмет за мен. Старк я погледна замислено.

— По-скоро ми се струва, че те са късметлиите. Вие очевидно сте финансовата ос на цялата операция.

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Не разбираете. Ние сме семейство. Поддържаме се един друг. Дори имаме поговорка, че единственото нещо, на което един Уейнрайт може да разчита, е друг Уейнрайт.

„И те всички разчитат на вас“ — помисли си Старк.

— Никога не съм чувал точно тази поговорка.

— Това е семейният ни девиз. А, преди да си тръгнете, позволете ми да ви дам нещо. — Дездемона бръкна в чантичката си и извади една малка визитна картичка. — Знам, че последното, за което желаете да мислите сега, е възможността да организирате някакво друго светско събиране. Но човек никога не знае.

Старк взе картичката.

— Благодаря.

— Лека нощ, Старк.

— Лека нощ.

Старк видя странното напрежение да се връща в очите й, докато вратите на асансьора се затваряха.

Поколеба се още миг, после се извърна и излезе от фоайето. Почти веднага намери такси. Качи се и се облегна на седалката. Пръстите му несъзнателно погалиха релефния надпис „Райт Тъч“ върху картичката, която му беше дала Дездемона. После я прибра в джоба на сакото си.

Чувстваше се уморен и някак оstarял. Питаше се къде ли е Памела, и какво ли прави тази вечер.

Може пък да беше за добро. Някак си имаше предчувствието, че бракът им не би продължил дълго. Браковете бяха нещо крехко. Малко хора притежаваха нужната устойчивост, за да ги съхранят. Повечето се измъкваха, когато започнеха мъчинотии.

Старк знаеше доста по въпроса. Родителите му се бяха развели, когато беше на десет години.

Бе останал при майка си, която се бе омъжила отново и бе създала свое второ семейство. Известно време баща му бе идвал да го вижда през почивните дни, но визитите му ставаха все по-редки и по-редки. А накрая съвсем бяха престанали.

Спомняйки си онова време, Старк трябваше да признае, че той самият бе с доста труден характер. Мрачен, непокорен, враждебен и неотзивчив. Майка му и вторият му баща, ангажирани с новороденото си бебе, скоро изгубиха търпение.

Заведоха го на психолог, а Старк си отмъсти, като се обви в пълно мълчание. Когато психологът вдигна бялото знаме, вторият баща на Старк, преуспяващ бизнесмен, намери решението, удобно за всички. Старк бе изпратен в един пансион на Изток, на три хиляди мили от родния му град.

Роден и израсъл на Западното крайбрежие, той трудно се адаптира в скъпото училище. Остана си самотник почти до края. Но под ръководството на учителите, коитооловиха острия ум зад враждебното му поведение, Старк откри математиката, физиката и накрая компютрите.

Скоро разбра, че пасва чудесно в тези спокойни, подредени пространства, където господстваха логиката и разумът, а чувствата не се намесваха.

Бащата на Старт се беше женил още два пъти в годините след първия си развод. Старт смътно си даваше сметка, че освен природените си брат и сестра от страна на майка си, има и някакви братя в Портланд. Той никога не ги беше виждал. Колежът го отведе в университета, който от своя страна го отпрати към Института „Розета“. Институтът пък го насочи към „Старт Секюрити Системс“.

Животът продължаваше. По един или друг начин Старт и роднините му почти безнадеждно се отдалечиха един от друг. Но като че ли това не правеше впечатление на никого.

Не че съвсем беше изгубил връзка. Все още се обаждаше на родителите си за рождените им дни. Те, на свой ред, му изпращаха картички за Коледа.

Бе поканил за сватбата майка си и баща си, но нито единият от двамата не бе дошъл. Старт им бе благодарен за това. Достатъчно унизително бе да си изоставен пред олтара и без присъствието на родителите ти.

Тази мисъл го сепна и го върна в настоящето. Той бръкна в джоба на сакото си и извади личния си дигитален секретар. Включи малкия компютър и си отбеляза, да се обади на родителите си и да им съобщи, че в края на краищата, пак не бе успял да се ожени.

Надяваше се поне, да не са си правили труда, да изпращат подаръци този път. Беше му ужасно неприятно да връща кристалната купа, която майка му бе изпратила преди две години. А така и не бе успял да върне сребърния поднос, който бе получил от третата жена на баща си.

III

Приглушен шепот, напомнящ атмосферата в погребална зала, посрещна Старк в главния офис на компанията му в центъра на Сиатъл, когато влезе в понеделник сутринта.

Роуз Бърнс, секретарката в приемната, му се усмихна несигурно. В усмивката ѝ имаше съжаление, ужас и искрено благоговение. Бе същата усмивка, която бе запазила за него от преди две години, от деня на предишното му сватбено фиаско.

— Добро утро, господин Старк — промълви тя. Очите ѝ бяха достатъчно красноречиви.

— Добро утро, госпожице Бърнс.

Настана мрачна пауза, през която Роуз сведе поглед, също като опечалените, застанали на ръба на някой гроб.

— Времето днес е чудесно, нали?

— Така ли мислите?

Лицето на Роуз стана алено. Тя припряно посегна към телефона, който за щастие, иззвъня в този момент.

Да премине по коридора, водещ към кабинета му, бе истинско мъчение за Старк. Но той го понесе със стоическо примирение. Отвсякъде го пронизваха любопитни погледи. Подчинените му го поздравяваха приглушено и бързаха да се скрият зад бюрата си, за да сверят впечатленията си с останалите.

Но най-лошото все още предстоеше. Старк стисна зъби, когато прекрачи прага на кабинета си.

Секретарката му, Мод Пичкот, се взря в него над ръба на очилата си за четене. Бледите ѝ сини очи го оглеждаха преценявашо. Старк се стегна в очакване на неизбежното.

Мод беше около шестдесетте. На главата си имаше кръгъл шлем от металносиви къдрици и предпочиташе съответстващи сиви костюми. Сами по себе си костюмите ѝ изльчваха внушение за мощ. Бяха винаги двуредни и в стил, който съчетан със солидната фигура на

Мод, я превръщаше в сила, с която никой в „Старк Секюрити Системс“ не можеше да не се съобразява.

Главното ѝ хоби беше да виси в магазините за поздравителни картички през обедната си почивка. И вечно бе в търсене за най-подходящия и вдъхновен куплет за всеки отделен повод.

Нейните деца, внуци, племенници, племеннички, приятели и колеги получаваха картички от нея за всички големи и малки празници. Старк получаваше честитка, дори за Деня на шефа, празник, за който бе в бляжено неведение, докато не нае Мод. Непреставащият поток от картички бе истинско мъчение за него, защото той имаше глождещото чувство, че би трябвало да ѝ отговори по същия начин. Но игнорираше този неприятен импулс и понасяше ексцентричностите на секретарката си, защото Мод бе невероятно добре организирана.

За нещастие, хобито ѝ с поздравителните картички бе повлияло на отношението ѝ към действителността.

— Добро утро, господин Старк — каза Мод. — Не мислех, че ще сте тук днес. С голямо съжаление научих за злощастния малък инцидент в събота.

„Само Мод би го нарекла «злощастен малък инцидент»“ — помисли си Старк.

— Забрави го, Мод.

— Помнете, сър, че когато вървим по житейския друм, винаги може да ни се случи да се спънем в някой случаен камък. Но човек трябва да намери сили, да стане отново, да се отърси от праха и да продължи напред.

— Събота не беше най-добрят ми ден, Мод. Но спокойно мога да кажа, че нито съм се спъвал, нито съм падал. И затова няма нужда да ставам и да изтърсвам праха от себе си.

— Не говорех буквально, сър — упрекна го нежно Мод.

— Така ли? — запита Старк с престорена изненада.

— Разбира се, че не. Говорех метафорично.

— Никога не съм бил добър с метафорите.

— Напред, сър — заяви бодро Мод. — Това е първият ден от останалата част от живота ви.

— Ще го запомня.

— Обърнете гръб на мрачното минало и погледнете дъгата, която ви обещава слънчево бъдеще.

— Благодаря за съвета.

Старк бързо мина покрай бюрото ѝ. Почти бе успял да избяга.

— Утрото винаги идва с нова надежда, сър.

— Да — той с облекчение отвори вратата. — Изпратете ми Маккалъм, ако обичате.

— Да, сър. И ако ми позволите да кажа, всяко препятствие, което преодоляваме, ни помага да разцъфтим и съзреем.

— Ако продължавате да говорите така, Мод, сигурно ще ви уволня на часа.

Старк влезе в кабинета си и затвори вратата. Здраво.

Хвърли чантата си върху бюрото, метна сакото на закачалката в ъгъла и отиде до прозореца. Остана там известно време, зареял поглед навън от височината на петнадесетия етаж.

От мястото си можеше да вижда стоманената синева на залива Елиът и заснежените върхове на планината Олимпик в далечината. По небето не се забелязваше нито едно облаче, нещо рядко в тихоокеанския северозапад, което сигурно скоро щеше да се промени.

По студените, тъмни води на „Паджет саунд“ в двете посоки се носеха фериботи, натоварени с туристи и хора, пътуващи към работните си места. Те напомняха на Старк за усърдни паяци, виещи невидима паяжина, фериботите избягваха гигантските товарни кораби и си проправяха път през рояците платноходки и яхти, появили се незабавно с хубавото време.

Старк за миг си помисли какво ли щеше да е, да седи сега на някой плаж в Бора Бора. Идеята да заминат за Южния Пасифик за медения месец, беше на Памела. Старк не бе възразил. Памела бе уредила всичко — хотела, самолетните билети, маршрутите. Той се запита, дали тя се е погрижила да отмени резервациите, или щеше да му се наложи да плаща и сметки за неосъществения меден месец.

Вратата се отвори и Дейн Маккалъм влезе в кабинета му.

Висок, строен, с аристократична външност, на тридесет и пет години, Дейн бе пълната противоположност на Старк. Имаше вкус към скъпите дрехи и носеше елегантно скроените си костюми с изтънчения шик на високоплатен модел. Русата му коса бе оформена в известен салон, а не подстригана в обикновена бръснарница. Носеше италиански обувки от истинска кожа, а не износени маратонки, и никога не бяха го виждали в джинси на работа.

Бе твърде различен от Старк и в други отношения. Справяше се с лекота със светските ангажименти, които отвратаха Старк, и се интересуваше истински от изкуствата, изисканите вина и дори от опера. Умееше не по-малко добре да управлява хората и парите — качества, които го правеха неоценим сътрудник.

Двамата се бяха срещнали преди няколко години в института „Розета“. Старк работеше в техническия сектор, а Дейн беше в управлението и финансите.

Когато Старк реши да започне сам, бе направил на Дейн предложение, което можеше да бъде сравнено само със залагане на масата за хазарт. Тогава още не разполагаше с никакви пари, защото първият му продукт, една програма за компютърно кодиране, бе все още в главата му. Но бе обещал на Дейн поста вицепрезидент и дялове в „Старк Секюрити Системс“. За негова изненада, Дейн без колебание се бе съгласил.

Дейн се бе окказал също толкова ловък в намирането на поръчки за „Старк Секюрити Системс“, колкото бе бил някога в набирането на средства за института.

Старк пръв бе разбрал, че с Дейн имат твърде малко общо, и все пак, бяха станали приятели. Обединяващо ги целта да превърнат „Старк Секюрити Системс“ във водещата компания в тяхната област.

— Много ли ти бе лош махмурлукът в неделя? — запита спокойно Дейн.

Старк сви рамене.

— Нямаше такъв.

— Така ли? — усмихна се слабо Дейн и се отпусна в едно кресло, протягайки дългите си крака. — Знам, че обикновено не пиеш, но си помислих, че в събота вечер ще направиш изключение. Ако не си се напил, какво си правил тогава? Обадих се някъде към осем, но никой не отговори.

— Ходих на театър. Дейн вдигна вежди.

— Не знаех, че ходиш на театър.

— В събота вечерта отидох. Гледах нещо, наречено „Муха на стената“ в „Рампата“.

— Не мога да повярвам. Ходил си да гледаш експериментален театър? Явно си бил по-зле, отколкото си мислех. И как, по дяволите, успя да намериш пътя до петокласно мърляво салонче като „Рампата“?

— Жената от фирмата за доставки и нейният персонал ме поканиха да отида с тях. А и нямах нищо по-добро предвид.

Дейн примигна изненадано.

— Жената от фирмата за доставки?

— Е, няма значение. Това е дълга история.

— Добре, значи си прекарал съботната вечер в театъра. Ами вчера какво прави? Опитах се да ти се обадя по телефона на няколко пъти.

— Бях го изключил. Работих върху „АРКЕЙН“. Очите на Дейн за миг проблеснаха.

— Ако трябва да цитирам Мод: „Когато животът ти поднася лимони, направи си лимонада“, а?

— Сега не е време за цитати — предупреди го Старк.

„АРКЕЙН“ бе последното му творение — една изключително гъвкава програма за компютърна защита, основана на принципи, изведени от онова, което популярната литература наричаше „теория на хаоса“. Старк предпочиташе да нарича тази нова област на границата между математиката и физиката „наука за комплексността“.

Не обичаше думата „хаос“. За разлика от повечето учени, в неговото съзнание тя не предизвикваше представата за привидно случайни сигнали и действия в предчувствие на скритите зад тях закономерности. За Старк истинският хаос бе празна вселена, обвита в безкрайна нощ. Място, където всичко бе лишено от смисъл. Място, където той бе напълно и абсолютно сам. И това място съществуваше в оня тайнствен водовъртеж, погребан някъде дълбоко в него.

Дейн сплете пръсти и замислено го погледна.

— Мразя да разпитвам, но ме мъчи ужасно любопитство. Памела обади ли ти се?

— Не.

— Което няма значение, предполагам.

— Така е. Памела и аз нямаме кой знае какво да си кажем в момента.

— Погледни нещата откъм добрата страна. Една отменена сватба сигурно е далеч по-евтина от един развод.

— Да беше видял сметката на доставчика. — Дейн се разсмя.

— Може и така да е, но говоря от опит. Не забравяй, че още подписвам чекове за Алисия. И се обзалагам, че те са много по-големи

от онзи, който си дал на доставчика.

Старк не възрази. Алисия бе втората бивша съпруга на Дейн. Бракът им бе продължил по-малко от година. И на Дейн му се бе наложило след развода да ѝ плати почти цяло състояние.

— Казах ти да подпишеш брачен договор с Алисия. Трябваше да си вземеш поука, след като Елизабет те напусна.

— Предполагам, че по природа съм романтичен — сви устни Дейн. — За разлика от теб.

Старк седна зад бюрото си.

— Е, видя докъде ме доведе оня ден деловият подход в брака.

— Вярно. Не беше красива гледка. Така ударите стават два. Дали някога изобщо ще помислиш за трети опит?

— Направи ми една услуга — промърмори Старк. — Дори не споменавай за подобна възможност. Дейн подръпна гънката на панталона си.

— И какво ще правиш сега?

— Ще работя, както обикновено. Върху фината настройка на „АРКЕЙН“. След като няма да ми се налага да се търкалям десет дни на плажа в Бора Бора, ще успея да свърша преди срока. Мисля, че ще се справя и с последните пропуски в програмата до август.

Дейн подсвирна възхитено.

— Това наистина е доста преди срока. Близо два месеца.

— Този път са ми спестени мъчнотииите около обикновените програми. Нещата наистина вървят добре. Накарай Ланкастър да задвижи проектите по продажбата.

— Добре.

— И помни — изръмжа Старк. — Искам сигурни прогнози, а не мечти в розово.

— Ще предупредя Ланкастър. — Дейн се ухили. — Но не обвинявай мен, ако той отново ти обещае цветя и рози. Мисля, че ухажва Мод.

— Бог да ни е на помощ.

В дните, последвали провалената му сватба, Старк прави същото, което бе правил винаги, когато нещата в живота му не бяха наред. Потъна в работа.

И не изплува близо две седмици, докато Мод не застана на вратата на кабинета му и не се изкашлия по начин, който не

предвещаваше нищо добро.

Наложи ѝ се да се изкашля два пъти, защото Старк се беше съсредоточил в една разпечатка, подадена му от Дейн, който се бе изтегнал в любимото си кресло.

— Какво има, Мод?

— Графикът за обществените ви ангажименти през следващите три месеца, сър.

Старк тревожно трепна.

— Какви обществени ангажименти? Мод му подаде един бележник.

— Онези, които госпожица Бедфорд бе подготвила за вас преди сватбата.

— По дяволите! — изруга Старк. — Отмени всичко.

— Това едва ли е добра идея, сър.

Мод погледна Дейн в очакване да я подкрепи.

— Права е — потвърди Дейн. — Преди месец Памела се консултира с мен във връзка с този график. Всичко е свързано с бизнеса. Ти остави тези неща на нея, не помниш ли?

— О, по дяволите, спомням си. — На Старк му се струваше, че е попаднал в капан. — Но тогава смятах, че ще се оженя.

— Разбирам — съгласи се Дейн. — Но бизнесът си е бизнес.

Старк напрегнато погледна Мод.

— И какво по-точно има в този график? Тя хвърли поглед на списъка в ръката си.

— Трябва да давате коктейли и партита след семинарите по компютърна сигурност, които организираме всеки месец. Първият е след две седмици. Има три приема за различни клиенти и представители на корпорациите, няколко благотворителни изяви...

— Благотворителни изяви! — Старк се смръщи заплашително.

— Какво общо имат благотворителните изяви с бизнеса ми?

Дейн се раздвижи на стола си.

— Това са събития, където можеш да срещнеш личностите на деня, Старк. Там се осъществяват най-добрите контакти. Памела го знаеше. Затова ги е включила в графика ти.

— По дяволите. — Старк си свали очилата и потърка носа си. — Дайте ми малко време да помисля.

Мод притихна. Дейн търпеливо чакаше. Изведнъж вдъхновението го осени. Старк бавно сложи отново очилата си.

— Онова, от което имам нужда, е професионалист. Мод рязко наклони главата си на една страна.

— Професионалист?

— Да.

Старк отвори едно чекмедже и извади класификатор с визитни картички. Бързо намери тази на Дездемона и я измъкна от пластмасовата обвивка.

— Обади се на собственичката на тази фирма. Обясни й какво ни е нужно. Питай я, дали би сключила договор за подготовка на всички светски ангажименти на „Старк Секюрити Системс“ през следващото тримесечие. Необходимо е да се погрижи не само за доставките, но и да изпълнява ролята на домакиня на приемите.

Мод се приближи до бюрото и огледа картичката с присвети очи.

— Доставки „Райт Тъч“. Ясно. — Дейн вдигна вежди.

— Това е фирмата, която се занимаваше със сватбата ти, нали?

— С моята несъстояла се сватба.

— Професионален доставчик, който да има договор с нас — произнесе замислено Дейн. — Не е лоша идея.

— Благодаря — рече Старк. Изведнъж се почувства безкрайно доволен от себе си. — Отдавна трябваше да се сетя за това.

Дейн се усмихна.

— Ти винаги си бил мозъкът на отбора. — Мод сияеше.

— Когато животът ти поднесе лимони...

Вратата на отделения със стъклени стени кабинет на Дездемона се отвори рязко малко след десет в понеделник сутринта. Рафаел Кръмпън, скулптор на ледени фигури, наеман за отделни поръчки, зае драматична поза.

Облечен бе в строга бяла униформа и шапка, каквито носеха всички служители на Дездемона, когато работеха в кухнята на фирмата.

— Дездемона, не знам как да ти го съобщя, но трябва да те напусна. Моля ти се, не ме намразвай.

Дездемона се намръщи.

— Къде отиваш?

— Принуден съм да следвам съдбата си. Когато приемах тази работа, ти казах, че съм предопределен за по-големи и по-добри неща. Знам, че ще ти е трудно без мен, но ще оцелееш. Ти си силна, Дездемона.

— Рафаел, затвори вратата, седни и ми обясни какво става.

— Намерих си друга работа. — Дездемона простена.

— О, по дяволите!

— Отивам във „фаунтийнз“, новият хотел в Белвю.

— Смяташ да ме напуснеш заради работа в хотел в Ийстсайд? Та, там ти ще правиш ледени фигури за неделните матинета! И наричаш това съдба?

Рафаел я изгледа печално.

— Знаех, че ще ти е трудно да го приемеш. Не беше лесно решение, Дездемона. Но ми обещаха пълна артистична свобода. Как бих могъл да откажа?

— Причината е, че те накарах да направиш онези лебеди за сватбата Старк-Бедфорд, нали? Още си ядосан, че не ти позволих да вършиш, каквото искаш.

— Идеите ми бяха изключителни — възрази Рафаел. — Вдъхновението ми идваше от „Кама Сутра“. Фигурите щяха чудесно да подхождат за сватбен банкет.

— Кажи ми честно, Рафаел. Не мислиш ли, че серия ледени скулптури, изобразяващи голи двойки в различни сексуални пози, биха били малко скандални за една толкова официална сватба?

— Моите фигури бяха съвършеното въплъщение на екстаза от сватбената нощ.

— Какво знаеш ти за екстаза на сватбената нощ? Никога не си се женил. Във всеки случай, приемът Старк-Бедфорд трябваше да бъде на изключителна висота. И твоите скулптури само щяха да шокират гостите.

Рафаел я погледна с упрек.

— Истинският художник не може да си позволи да обслужва посредствените вкусове на тълпата. Нито пък да оставя покровителите си да диктуват творческите му виждания.

— Аз не съм ти покровител. Аз съм ти работодател.

— Вече не.

— Наистина ли си мислиш, че във „фаунтийнз“ ще ти позволят да правиш, каквото си искаш?

— Така ми обещаха.

Дездемона изгуби търпение.

— Добре, заминавай на новата си работа. Ще видиш колко време ще се наслаждаваш на артистичната си свобода. Кога си тръгваш?

— Днес.

Тя се вбеси.

— Не можеш да си тръгнеш днес. В четвъртък е обядът на Козини, а в петък — сватбата Ламбет-Хортън. И за двата случая ми трябват ледени скулптури.

— Съжалявам, Дездемона — изправи се Рафаел. — Ще трябва да намериш някой друг за глупавите си лебеди и делфини. Нямам желание да правя повече компромиси с творческото си аз. Искам да се отправя по своя истински път.

— Рафаел, чакай. — Дездемона скочи от стола и заобиколи бюрото. — Нека да поговорим.

— Няма за какво повече да говорим. Дължен съм да отхвърля оковите на комерсиалното изкуство.

Рафаел със замах отвори вратата.

— Ще съжаляваш, да те вземат дяволите! Много се лъжеш, ако си въобразяваш, че новият ти работодател ще позволи да правиш еротични ледени фигури за ийстрайдските неделни матинета.

Телефонът на бюрото иззвъння. Тя грабна слушалката.

— „Райт Тъч“.

— Дездемона Уейнрайт, ако обичате.

„Бизнесът преди всичко“. Дездемона си наложи да говори любезно и спокойно.

— Дездемона Уейнрайт е на телефона. Слушам ви.

— Името ми е Мод Пичкот. Обаждам се от името на господин Старк от „Старк Секюрити Системс“.

Дездемона стисна здраво слушалката. Кой знае защо, за миг остана без дъх.

— С какво мога да ви помогна?

— Господин Старк иска да знае дали бихте проявила интерес към един договор с неговата фирма. Би желал да ви наеме като консултант по обществените ангажименти.

— Като консултант по обществените ангажименти? —
Дездемона махна на Рафаел да излезе от кабинета ѝ.

После бавно се отпусна на стола си.

— Това означава да поемете отговорността за организирането на всички представителни изяви на „Старк Секюрити Системс“ през следващите три месеца. И при необходимост да изпълнявате ролята на домакиня. Представлява ли подобен договор интерес за вас, госпожице Уейнрайт?

— Шегувате ли се? — Дездемона сграбчи една писалка. —
Искам да кажа, да. Да, определено представлява интерес.

— В такъв случай, господин Старк би желал да ви види в офиса си този следобед.

Неясно предчувствие и никакво странно удовлетворение пронизаха Старк, докато гледаше как Дездемона подписва договора по осигуряването на приемите. „Идеална работа. Трябаше да се сетя за това още в деня, когато се озовах сам пред олтара.“ Чудеше се, защо му бе трябвало толкова време, за да разбере, че Дездемона е решението на всичките му проблеми.

В този миг тя остави писалката и вдигна очи. Усмихна му се.
Старк спря да диша. Усети как нещо се сви дълбоко в него.

„Идеално.“

Пое си дълбоко дъх и се овладя. „Това беше бизнес“ — напомни си мрачно.

— И нямате никакви възражения, да изпълнявате ролята на моя домакиня?

— Не, никакви. Повечето хора с вашето положение имат до себе си някой, който им помага да организират подобни неща. Съпруга, съпруг или мmm нещо... — Дездемона замълча и се изчерви.

Неотдавнашният му брачен провал увисна във въздуха помежду им. Старк видя съчувствието в очите ѝ и това го раздразни. Не искаше съчuvствие. Искаше... нещо друго... Искаше нея.

Тази мисъл го порази като гръм.

— Нещо — повтори внимателно той.

— Да — продължи Дездемона припряно. — Няма нищо необично в това, човек с вашите ангажименти да наеме професионална домакиня.

— Добре. Отлично.

Старк я гледаше, неспособен да измисли какво друго да каже. Отчаяно искаше да забави излизането ѝ от офиса си, но не виждаше начин да го направи.

— Е, уредихме това.

— Да. — Тя скочи, сякаш по стола ѝ току-що бяха пуснали електрически ток. — С удоволствие ще работя за вас. Надявам се, че „Райт Тъч“ напълно ще отговори на нуждите ви.

— Нужди...

„Аз наистина ги имам доста — помисли си тъжно Старк. — Толкова много нужди. Странно, че не съм си давал сметка, колко силни са те до този момент.“

— Уверявам ви, че ще останете удовлетворен — добави Дездемона сериозно.

— Удовлетворен. Да. Би било хубаво.

— Аз лично ще направя всичко, което е по силите ми, за да не съжалявате за решението си. — Тя му протегна ръка.

Старк стана и обгърна пръстите ѝ в своите. Здраво.

— Сигурен съм, че няма да съжалявам.

Вгледа се настойчиво в очите ѝ. След миг почувства, че пръстите ѝ се опитват да се освободят, като ято пленени птици. Осъзна, че ги бе задържал твърде дълго.

Дездемона му се усмихна лъчезарно, когато пусна ръката ѝ.

— Довиждане.

— Довиждане, Дездемона — отвърна ѝ неохотно.

Тя тръгна към изхода, стисната в малкото си юмруче своето копие на договора.

Старк проследи с поглед, как вратата се затвори зад нея.

„Идеално.“

Жулиета, Кирстен и Хенри вече чакаха Дездемона два часа по-късно, когато тя триумфално се появи на главния вход на „Райт Тъч“.

— Подписа ли договора? — запита нетърпеливо Жулиета.

— Ето го. — Дездемона размаха листите във въздуха. — Приятели, това е първата ни крачка в големия бизнес. Щом веднъж се разчуе, че ние сме изключителният доставчик на „Старк Секюрити Системс“, вече нищо няма да може да ни спре. Най-известните компании в града ще молят за услугите ни.

Кирстен се засмя.

— Вече достатъчно говорихме за бизнес. Имам един по-интересен въпрос. Беше ли права Памела Бедфорд?

— За какво?

Дездемона гледаше договора в ръката си с неприкрито самодоволство.

— Старк наистина ли носи джинси и маратонки в офиса си?

— Да.

Тя изучаваше подписа на Старк под скъпоценния договор. Беше едър, решителен, съвършено мъжки подпись.

— И едно симпатично пластмасово калъфче с писалки в джоба на сакото си.

Хенри сложи ръка на сърцето си и простена.

— Как можеш да работиш за човек с такъв идиотски вид?

Дездемона изгледа всички присъстващи със стоманен поглед.

— Искам отсега едно нещо да ви стане ясно. Не желая повече никакви тъпи забележки по негов адрес. Старк е наш високо ценен клиент. И като такъв, докато не се докаже, че е масов убиец, той не може да направи нищо погрешно. Разбрахте ли?

Хенри стегнато отдаде чест.

— Разбрахме, о велики, вдъхновени вожде. — Кирстен се разсмя.

— Ясно.

Жулиета също се усмихна, но изражението ѝ стана замислено.

— Разбрахме.

— Отлично. — Дездемона се завъртя на пети. — Ако някой има нужда от мен, ще бъда в кабинета си, за да се възхищавам на новия си договор със „Старк Секюрити Системс“.

„И да мисля за онази странна тревога, която изпитах, когато го видях отново този следобед.“ — мина ѝ през ума.

Дездемона притежаваше безспорната интуиция на Уейнрайт. И в този миг долавяше много добре как нещо пее в нея. Втората ѝ среща със Старк не можеше да бъде случайна. Една Уейнрайт бе в състояние да разпознае знака на съдбата.

Преди две седмици, когато срещна Старк за първи път, се бе запитала какво би станало, ако се бяха срещнали на друго място и в друго време.

Сега щеше да има шанса да разбере.

IV

Две седмици по-късно Старк стоеше с Дейн Маккалъм и наблюдаваше оживената тълпа, събрана в дневната му. Заля го вълна на облекчение. Никой не изглеждаше отегчен или притеснен. Гостите му изглежда се забавляваха. Храната беше страхотна, обслужването — безупречно.

Това бе първият прием, който „Райт Тъч“ бе организирала, след подписването на договора.

Коктейльтът тази вечер бе финалната част на целодневния семинар по въпроси на корпоративната сигурност, който „Старк Секюрити Системс“ организираше за своите потенциални клиенти. От гледна точка на Старк, семинарът бе най-лесното. Онова, от което се боеше, бе светската част, която неизбежно щеше да го последва. Винаги се бе ужасявал от подобни неща.

Но вече не. Дездемона се бе погрижила за всичко.

— Няма да ти е лесно да се отървеш от цялата тази тълпа — забеляза Дейн. — Те всички се забавляват.

— Казвам ти, Маккалъм, че идеята да наема професионален доставчик, бе най-добрата след разработването на основните принципи на „АРКЕЙН“.

— Е, да не преувеличаваме чак толкова.

— Защо не. — Старк бе почти замаян от успеха си. — Дездемона е организирала всичко като по ноти. Не забелязвам нито един пропуск. А от мен се искаше да подпиша само чека. Така трябва да се правят тези неща, Маккалъм. Просто не знам как не съм се сетил по-рано.

Дейн сви устни.

— Нещо като да имаш жена само привидно, искаш да кажеш?

Сравнението допадна на Старк.

— Точно така. Всички удобства и никакви неприятности.

— И никакво удоволствие.

— За това не знам. — Старк отпи гълтка вино от чашата си. — Никога не успях да се оженя.

— И затова не знаеш какво пропускаш. — Дейн замислено погледна към Дездемона в другия край на стаята. — А може и нищо да не пропускаш, дявол да го вземе. Може и да получиш всичко, което трябва.

— Какво искаш да кажеш? — Дейн сви рамене.

— Ти си умен мъж. Всички го знаят. А в наши дни един умен мъж може да получи всичко, без да му се налага да плаща цялата цена.

Старк проследи погледа му до мястото, където Дездемона разговаряше с един корпоративен мениджър от Ийстрайд с твърде сериозен вид. Притеснен от недостатъчните си светски умения, Старк я бе помолил да поеме ролята на домакиня и да разговаря с гостите, когато е необходимо. Тя го правеше с изключителен такт и той успя да забележи, че никой от присъстващите не оставаше задълго сам.

Дездемона отведе мениджъра при една малка групичка бизнесми и го представи. После се оттегли с лъчезарна усмивка и се приближи до друга група.

Усмивката ѝ накара стомаха на Старк да се присвие от вълнение. И то не за първи път.

Дездемона бе облечена в семпла черна рокля, която подчертаваше тялото ѝ на интересни места. Червените ѝ коси бяха прибрани с черна кадифена панделка. Няколко палави къдици се бяха измъкнали и танцуваха свободно около малките ѝ, изящно оформени уши. Бижутата ѝ се състояха единствено от чифт блестящи обеци. Тя успяваща да изглежда гореща и хладна едновременно. Близка и все пак недосегаема.

Старк разпозна острото, приковаващо усещане, обхванало слабините му. Беше чиста, неподправена възбуда. Заедно с него дойде и първичното чувство за притежание, поразило го в мига, когато се увери, че Дейн наблюдава Дездемона не по-малко съсредоточено от него. Неприkritият интерес на Дейн накара косъмчетата по врата му да настръхнат.

— Върви и си намери свой собствен доставчик — каза му.

Той многозначително се ухили.

— Значи такава била работата, а?

Старк не отговори. Този въпрос отекващ в него вече цели две седмици. И дори още преди това, ако трябваше да бъде искрен. Не бе

успял да забрави Дездемона нито за миг, след нощта на провалената си сватба.

Разбрал бе, че нещата са сериозни, когато си даде сметка, че мислите за нея му пречат да се концентрира. При нормални обстоятелства нищо не бе в състояние да попречи на концентрацията му.

Погледна замислено към Дездемона, питайки се, дали не е изтълкувал погрешно топлината в очите ѝ. Знаеше, че не е много добър в тълкуването на разнообразните чувствени знаци, които жените използваха. Но въпреки всичко бе готов да се закълне, че тя е заинтригувана от него не по-малко, отколкото той от нея.

— Не че искам да сменя темата, — промърмори Дейн — но Памела още ли не ти се е обадила?

— Кой?

Три часа по-късно Дездемона изпращаше двамата си помощници на вратата на кухнята. Хенри вървеше напред, натоварен с кашони стъклени чаши.

Върнън Тейт, новият скулптор на ледени фигури и момче за всичко, спря на горното стъпало и плахо ѝ се усмихна. Всичко, което Върнън правеше, бе някак плахо и скромно. По характер той беше пълна противоположност на Рафаел. За Дездемона това бе една приятна промяна.

— Мисля, че привършихме, госпожице Уейнрайт — каза Върнън. — Проверих още веднъж кухнята. Хенри се погрижи за дневната. Ще имате ли нужда от още нещо тази вечер?

— Не. Вие с Хенри върнете фургона в „Райт Тъч“ и разтоварете. Аз ще дойда с моята кола.

— Окей. — Върнън стисна още по-здраво кашона с чинии, който държеше. — Добре мина, не мислите ли? Искам да кажа, всички изглежда се забавляваха.

— Всичко беше чудесно. — Дездемона му се усмихна с благодарност. — Не знам какво щяхме да правим без теб, Върнън.

Това бе самата истина. Върнън сякаш ѝ бе изпратен от провидението. Един ден миналата седмица той влезе в офиса ѝ и плахо попита за работа. Когато погледна молбата му за постъпване и видя вълшебните думи „скулптор на ледени фигури“, нае го на часа.

Той се оказа и усърден работник, който с желание вършеше всичко, което се наложеше. И най-важното, не се правеше на примадона, щом станеше въпрос за изкуството му. Готов бе да изработва всякакви фигури по поръчка. Когато Дездемона поискаше лебеди, получаваше лебеди. Когато искаше делфини, получаваше делфини.

Върнън беше тих, ненатрапчив и трезвеник. Чертите му бяха правилни и все пак някак неподдаващи се на описание. Най-вероятно бе в края на тридесетте. И челото, и брадичката му бяха някак скосени. Не се усмихваше често, нито пък се мръщеше. Вървеше с леко приведени рамене.

Върнън сепнато кимна, явно смутен от щедрите й благодарности.

— Наистина имах нужда от тази работа. Радвам се, че рискувахте да ме назначите, госпожице Уейнрайт. Ще се видим по-късно, нали?

— Разбира се.

Той заслиза по стълбите, но след малко отново спря.

— Между другото, фигурите за утрешния обяд са готови. Делфини, точно каквите искахте.

— Ако са също като тези, които направи за приема на Самнър Бенч в неделя, няма начин да не ги харесам — увери го Дездемона.

— Не се беспокойте. Наистина се потрудих върху тях.

— Чудесно. Ще се видим по-късно, Върнън.

Дездемона махна на Хенри, който тъкмо палеше мотора на фургона. Хенри й махна в отговор и изчака Върнън да са качи отзад.

Старк се появи отнякъде и застана на прага зад нея.

— Не се обиждайте, но новият ви човек някак не пасва на останалата част от персонала ти. Изглежда прекалено нормален.

— Знам. Това е една приятна промяна.

Дездемона затвори вратата на кухнята и се извърна с лице към клиента си.

Първият й импулс беше да отстъпи назад, защото Старк бе прекалено близо. Тя все още го намираше за зашеметяващ от такова разстояние. Обаче нямаше накъде да отстъпва, защото вратата бе подпряла гърба й.

Вдигна поглед към него и остана без дъх. Зад очилата в златна рамка зелените му очи светеха с трудно овладян огън.

В този миг разбра със сигурност, че той я желае.

Чувственото напрежение, което отекваше в нея винаги, когато Старк бе наблизо, я правеше нервна. Това усещане се засилваше с всяка тяхна среща. Не бе сигурна как да се справи с него, защото изживяването бе нещо съвсем ново. Интуицията й на една Уейнрайт я подтикваше да остави всяка предпазливост, но все още се колебаеше.

Не че съвсем нямаше опит с мъжете. Все пак беше на двадесет и осем години. Наистина, семейството й винаги я беше покровителствало, особено завареният ѝ брат, Тони, а братовчедка ѝ и леля ѝ, които изпълняваха ролята на сватовници, неведнъж я бяха изпращали на внимателно организирани срещи.

Но нейната интуиция на Уейнрайт никога не бе провокирана така силно, нито пък принуждавана да изрази някакво определено мнение в присъствието на тези грижливо подбрани мъжки екземпляри. И никой от мъжете, избрани от Жулиета и Бес, не бе карал вътрешностите ѝ да се разтапят тъй, както правеше Старк.

А това беше плашещо. Вълнуващо, но определено плашещо.

Освен че трябваше да се справи със собствените си хаотични чувства и мощните импулси на интуицията си, Дездемона имаше и още един проблем. Напълно съзнаваше, че все още е прекалено рано да мисли за някаква сериозна връзка със Старк. Напомни си, че той е много чувствителна натура. И че ще му е нужно време, за да превъзмогне дълбоко травмиращото преживяване, да бъде изоставен пред олтара.

Пое си дъх и се усмихна ослепително, за да прикрие несигурността и скрития си копнеж.

— Всичко е почистено — махна с ръка към изрядно подредената кухня. — Мисля, че мина добре, какво ще кажете?

— Идеално. — Старк гледаше устните ѝ с унесено изражение. — Всичко беше идеално. Вие сте най-добрата идея, която ми е хрумвала от много време.

— Радвам се, че сте доволен от услугите ни — рече тя припряно.

— Според нашия график, следващото събитие е след десет дни.

— Имам едно парти в четвъртък вечер. Ще дойдете ли с мен?

Дездемона го погледна разтревожено.

— Четвъртък вечер? Няма го в моя график.

— Не аз давам партито, друг. Имам нужда от дама.

— От дама? — повтори Дездемона, останала без дъх. „Една истинска покана?“ Зави ѝ се свят от вълнение.

Той я канеше на истинска среща. Решението зависеше от нея. Твърде скоро. Прекалено скоро. Но не вярваше, че ще успее да му откаже.

Черните вежди на Старк се събраха в солидна линия на челото му.

— Нещо такова. Не бих искал да ходя сам, но пък и не ми се търси някоя, която да си въобрази нещо. Просто ми трябва придружителка за вечерта.

— О!

Дездемона бе съкрушенa. Той просто имаше нужда от фигурантка.

— Все още се чувствам малко неудобно — продължи Старк, явно без изобщо да забелязва реакцията ѝ. — Всичките ми познати знаят какво стана между мен и Памела. А не искам цяла вечер само да отбивам въпроси и да слушам съчувствени съвети.

— Разбирам.

— По дяволите, изобщо не желая да ходя там, ако трябва да бъда искрен. Но Маккалъм и секретарката ми настояват на всяка цена да отида.

— О, нещо свързано с бизнеса, предполагам?

— Да. — Старк прокара голямата си ръка през косата си. — Ако бях женен, жена ми щеше да ме придружава.

— Естествено. — Устата на Дездемона изведнъж пресъхна.

— Но нямам жена.

— Знам.

— Единственото, което имам, сте вие. По договор. Старк неочаквано се извърна. Свали сакото си и го метна на един шкаф.

— Ще ви платя за изгубеното време, разбира се. Дездемона остана без дъх от удара. Само миг по-късно вече бе побесняла от ярост.

— „Райт Тъч“ не предлага услуги на компаньонки! Ние доставяме продукти.

Той я погледна през рамо, докато разхлабваше вратовръзката си. Очите му бяха неразгадаеми.

— Не ви ли харесва идеята да дойдете на партито заедно с мен?

— Идеята ви, да ми платите, е онова, което ме смущава! „Проклета да съм, ако му позволя да ме превърне в съпруга — заместител!“

Старк се усмихна мрачно.

— А какво бихте казала, да го направите безплатно?

— Моля?

— Елате с мен на партито. Няма да ви плащам и все пак бихте могла да оползотворите времето си там.

Тя го изгледа сърдито.

— Не разбирам.

— Можете да използвате вечерта за осъществяване на нови бизнес контакти, също както смятам да направя и аз. Кой знае. Може пък да намерите някакви клиенти. Нали така стават нещата. Светските връзки водят към връзки в бизнеса. И двамата ще можем да се погрижим за бизнеса си.

Дездемона се постара да се овладее поне външно. Тя бе жена с отличен самоконтрол. И нямаше да хване най-близкия тежък предмет и да го запрати към другата страна на стаята.

— Трябва да видя графика си за седмицата — произнесе навъсено.

— Направете го.

Раменете му се напрегнаха. Старк рязко се обърна, прекоси кухнята с няколко крачки и застана пред нея. С развързаната си вратовръзка и разкопчаната си яка изглеждаше доста по-малко цивилизиран от преди.

— И се погрижете да го съгласувате с моя. Тя примигна и бързо отстъпи назад.

— Велики Боже. Не ми казвайте, че сте ядосан, само защото не съм сигурна, дали ще мога да ви придружа на някаква бизнес среща.

— Защо, по дяволите, да съм ядосан? — Той се приведе и подпра широките си длани на вратата зад нея, лишавайки я практически от всяка възможност за бягство. — Нямам никакво право да се ядосвам, нали?

— Безспорно.

С ъгълчетата на очите си Дездемона не можеше да не забележи жилавите му китки. Старк без съмнение можеше да бъде опасен при

известни обстоятелства. Но тя с изненада си даде сметка, че той не буди у нея истински страх, а само трептящо женско неспокойство.

— Ако някой има право да бъде раздразнен, това съм аз.

— Не виждам причина за това. Просто ви предлагам една добра възможност за бизнес контакти.

— Бизнесът ми върви добре напоследък.

— Благодарение на мен, нали?

— Никога не съм ви молила за никакви услуги — заяви рязко Дездемона.

— Ако в четвъртък дойдете заедно с мен, ще го считаме за взаимна услуга. Нека дори да го наречем сделка.

— Сделка?

— Да. Какво ще кажете? — устните му студено се присвиха. — Ако сте свободна, искам да кажа.

Дездемона се почувства уязвена до нетърпимост.

— Добре — вирна брадичка. — Ако съм свободна.

— Казвал ли ви е някой някога, че страховто се пазарите, госпожице?

— Ако става въпрос за това...

Устните му се спуснаха към нейните и съприкосновението им бе като огнена лава. Дездемона притихна напълно в продължение на три радостни и забързани удара на сърцето си. Земята спря да се върти, докато сетивата й отчаяно се бореша да се справят със съкрушителното усещане от целувката на Старк.

Той я целуваше тъй, сякаш бе единствената останала жена на света. Преживяването наистина бе опустошително за сетивата й.

Докато рационалната страна от ума на Дездемона се мъчеше да формулира подобаващ отговор, интуицията на Уейнрайт взе връх. Сякаш бе задействано нещо дълбоко в нея. И системата й за женска защита блокира напълно.

Дездемона обви ръце около врата на Старк и отвърна на целувката му.

Той простена и здраво я притисна към гърдите си. На Дездемона й се стори, че я поглъщат жива.

Старк зарови пръсти в косите й и ги освободи от черната кадифена панделка. После дланта му обгърна шията й и я задържа неподвижно, докато задълбочаваше целувката.

Дездемона неистово се вкопчи в него. Светът наоколо се въртеше. Да целува Старк бе всичко, което бе предполагала, че ще бъде — изгарящо, умопомрачително, разтърсващо из основи преживяване.

В миг на просветление я порази мисълта, че това великолепно, неописуемо вълнение сигурно можеше да се сравни единствено с онова, което три поколения Уейнрайт са изпитвали, излизайки на сцената. Тъй като бе единствената в семейството, която не умееше да играе, никога не го бе изпитвала до този момент.

Ръцете на Старк се спуснаха надолу, за да обхванат хълбоците ѝ. Той я притегли към себе си.

Дездемона едва можеше да дишаше. Старк беше твърд, силен, непоклатим. Възхитително мъжествен. Тя леко простена и вдъхна невероятното му ухание. Всичко женско в нея откликна на това ухание.

Едва си даде сметка, че стаята някак се залюля. Разбра, че Старк я бе вдигнал и я носеше нанякъде. Вероятно към канапето в дневната.

Или към спалнята си, тъмно и тайнствено място, което все още не беше виждала.

„Твърде скоро — мислеше си тя. — Твърде скоро. Той не е готов за това. Нужно му е време!“

Трябваше да направи нещо, преди и двамата да бъдат пометени от лумналата страст.

Старк внезапно спря. Дездемона усети тръпката, която ги разтърси едновременно. Съзна, че гърбът ѝ се опира в дървения плот, разположен в средата на кухнята.

— По дяволите — промърмори Старк. Прекъсването дойде навреме, макар и да не бе особено желано. Дездемона въздъхна и неохотно вдигна клепачи. Чувстваше се замаяна и объркана.

— Може би така е по-добре — прошепна тя.

— Права си. И това ще свърши работа.

— Какво, за Бога?

Преди да разбере какво възнамерява да прави, Старк я повдигна и я сложи на плота.

Разтвори бедрата ѝ и се настани между тях. С бързи, ловки движения разкопча ципа на роклята ѝ. Горната част се смъкна до кръста ѝ. След миг ръката му покри нежно тръпнещите ѝ гърди. Дездемона бе дълбоко шокирана от пронизалото я желание.

— Старк! — Тя се вкопчи в него, докато той целуваше шията й.
— Нямах това предвид.

— Всичко е наред. Чисто е. Видях един от твоите хора да го забърска.

— Да, знам, но...

Дездемона замълча, когато ръцете му се плъзнаха по бедрата й. Кожата й гореше под тънкия плат на роклята.

— О, Боже!

Старк безкрайно внимателно захапа ухото й. Тя потръпна. После дланта му вече бе под роклята й и си проправяше път по-нагоре. Той я притисна за няколко секунди. Бедрата й се стегнаха около него. Неговите бяха твърди като камък.

— Харесва ми — прошепна й, заравяйки лице в косата й. — И това също ми харесва. Ухаеш хубаво.

Суровата чувственост в гласа му причиняваше странни и опасни неща на Дездемона. Нещо издрънча на пода. Едната й обувка беше паднала.

Старк я побутна назад, докато Дездемона легна върху плота с отпуснати над ръба крака. Той се наведе над нея и я прикова на дървената повърхност. Устните му отново потърсиха извивката на шията й. Силно възбуденото му тяло се притискаше към нейното. Тя с възторг усети твърдата му, упорита мъжественост. Старк прокара длан по бикините й.

— Та ти си цялата мокра! — възклика замаян от почуда.

Дездемона съкрущено съзна, че е прав. Кой знае защо, доказателството за собствената й възбуда донякъде я върна в реалността.

— Старк, моля те. Това наистина е вече прекалено... Той вдигна глава и я погледна с блестящи очи.

— Какво?

— Това е... — Дездемона се надигна на лакът и отметна косата от челото си. — Всичко стана прекалено бързо.

— Съжалявам — произнесе Старк дрезгаво. — Ще намаля малко темпото, ако това е, което искаш. Имаме цяла нощ.

— Чакай — тя подпра ръка на масивното му рамо. — Искам да кажа, че нещата между нас станаха прекалено бързо. За Бога, Старк, та само преди месец ти едва не се ожени за друга жена!

В съсредоточения му поглед проблесна смущение.

— Но аз не се ожених за нея. И няма нищо, което да пречи, да те любя тази вечер.

— Да, знам, но не точно това исках да кажа. Нека се опитаме да видим причините за този... мmm... инцидент.

— Инцидент?

— Трябва да разберем какво наистина става тук. И тъй, ти неотдавна беше силно травмиран от отказа на годеницата си.

— Бившата ми годеница — поправи я Старк мрачно.

— Както и да е. Предполагам, че това също те е разгневило. Което е съвсем естествено.

— Така ли мислиш? — Гласът му стана неестествено мек.

— Разбира се.

Дездемона се мъчеше да седне, но Старк изобщо не се отместваше от разтворените ѝ бедра.

— Подобни неща са голям удар върху егото.

— Да не би да имаш намерение да превърнеш това в психоаналитичен сеанс? — запита смяяно той.

— Казах ти, че би трябвало да изясним мотивите ти.

— Остави. В мотивите ми няма нищо сложно.

— Боя се, че онova, което наистина те накара да ме целунеш тази вечер, бе необходимостта да докажеш, че все още можеш да заставиш една жена да те желае.

Старк я погледна някак отсъстващо.

— Но ти ме желаеш, нали? Поне това не съм разбрал погрешно?

— То няма нищо общо с въпроса — увери го Дездемона.

— Грешката е моя — рече той грубо. — Мислех си, че фактът, че гащичките ти са мокри, има нещо общо с този инцидент.

Дездемона усети, как бузите ѝ пламнаха.

— За Бога, Старк!

— Смяташ, че те любя тук, на плата в кухнята, защото се опитвам да докажа на себе си, че не съм напълно свършен като мъж?

— Никога не съм намеквала, че си свършен, нито пък, че трябва да доказваш каквото и да било. Просто не съм сигурна, че го правиш поради причините, поради които бих искала.

— Не го вярвам. Ти ме желаеш и аз те желая. Ние сме зрели хора, които действат по взаимно съгласие. Никой от нас не е обвързан с друг

човек. Какви по-добри причини би трявало да има?

Дездемона вече бе изчерпала търпението си.

— Няма значение. След като ти не си в състояние да си отговориш сам, не смятам да си губя времето, да ти го обяснявам. Ще бъдеш ли така добър да ме пуснеш от този проклет плот?

— По дяволите, наистина мразя това! — изръмжа Старк.

— Кое по-точно?

— Мразя, когато една жена избягва директния отговор на един прям, откровен въпрос, а после се вбесява на въпроса.

— Страхотно. Ако не ти харесва начинът, по който отговарям на въпросите ти, можеш да престанеш да ги задаваш. Отмести се. Трудно ми е да водя разумен разговор с мъж, застанал между краката ми.

— И какво разумно има в тоя разговор?

— Нищо. Казах ти, отмести се.

Старк сведе поглед към разтворените ѝ бедра и бавно, неохотно направи крачка назад. Дездемона елегантно събра краката си и скочи на пода.

Но в същия миг загуби равновесие, защото босото ѝ стъпало я подведе.

Коленете ѝ, все още неустойчиви след чувствената атака на Старк, се подгънаха. Тя се олюя и се вкопчи в плата.

Старк я подхвани с лекота и ѝ помогна да се изправи.

— Добре ли си?

На Дездемона ѝ идеше да закрещи. Успя да се овладее с огромно усилие на волята.

— Разбира се, че съм добре. Просто залитнах за момент.

Той я пусна изведенъж, сякаш допирът с нея го бе опарил.

Дездемона припряно се зае с роклята си. Старк се облегна на плата и скръсти ръце, като я наблюдаваше съредоточено.

Когато приключи, Дездемона вдигна очи и срещна погледа му.

— Съжалявам.

— Аз също.

— Просто не смятам, че все още си готов за нова връзка.

— Благодаря, че сподели възгледите си по въпроса с мен — изрече той с опасно спокойствие. — Ако някога все пак решиш, че съм готов за друга връзка, ще бъдеш ли така добра да я имаш с мен?

Копнежът се надигна в нея.

— Ако помислим логично, ние двамата не си подхождаме кой знае колко.

— Знам — подхвърли Старк малко прекалено небрежно. — Вече мислих по въпроса.

Тя примигна.

— Така ли?

— Разбира се. Ти си от театрална фамилия. А това означава, че си темпераментна и емоционална. Дори непостоянна. Случилото се току-що само го доказва.

— Да. Личност като мен, без съмнение, би внесла елемент на хаос в живота ти. А ти със сигурност не би искал това, нали? Теорията на хаоса не е нещо лошо, когато я разработваш на компютъра си, но кой би искал подобно нещо в действителност?

— Работата ми е свързана с комплексните структури, а не с хаоса — погледът му се изостри. — Обикновено не се замесвам с жени като теб. Те са много трудни.

— Така ли? Позволи ми тогава да ти кажа нещо. Аз пък по принцип не се замесвам със студени, цинични и свръхрационални мъже като теб. Те са твърде отегчителни.

— Фактът, че бикините ти са все още мокри, не промени ли мнението ти по въпроса?

— Ще престанеш ли най-сетне да се занимаваш с бельото ми? — изсъска Дездемона. — Просташко е.

— Съжалявам. Това е единственото, в което мога да се вкопча в момента, така да се каже.

— Ясно. Стига ми толкова. — Тя рязко се завъртя и тръгна към вратата, която водеше към дневната. — Напускам. Търси си друг доставчик.

— Не можеш да напуснеш. — Старк я последва. — Имаме договор. И двамата го подписахме.

— И какво от това? Ти може и да залагаш много на договорите, Старк, но от мен трябва да научиш, че те се сключват, за да бъдат нарушавани.

— Но ти със сигурност не беше на същото мнение преди един месец, когато настояваше да ти платя за отменения сватбен прием.

Прониза я чувство за вина.

— Това няма нищо общо със случая.

— Договорът си е договор — той я настигна до външната врата.

— По дяволите, кълна се, че никога вече няма да спомена пликчетата ти.

Дездемона го изгледа вбесено.

— Ти със сигурност си най-недоделяният мъж, когото изобщо съм виждала някога.

— Но също така съм и един от най-умните мъже, които си срещала някога. А това означава, че мога да се науча. Дай ми шанс, Дездемона. Тя простена безпомощно.

— Това е лудост.

— Виж, признавам, че не съм много добър във връзките си — каза Старк. — Всяка от тях завършваща, като се озовавах сам пред олтара. Явно е, че някъде съм бъркал. Мислих доста по въпроса и смятам, че открих в какво.

— Не съм сигурна, че искам да слушам това — рече Дездемона.

Той не й обърна внимание.

— Бях прекалено ориентиран към резултата. Което е съвсем естествено за мен.

— Какво, за Бога, трябва да означава това? Очите му замислено се присвиха.

— Вярно е, че моята специалност е намирането на практически приложения на теориите, изведени от науката за комплексността. Работя в тази област, защото нещо в мен настоява да открива закономерности. Обичам да достигам до полезни резултати. Разбираш ли?

— Мисля, че да. Опитваш се да въведеш ред в хаоса.

— Предполагам, и така може да се каже. Въпросът е, че съм склонен да прилагам този подход към всичко. Обичам да откривам закономерности. Да си поставям цели. Да постигам резултати.

Дездемона го погледна неспокойно.

— И този ли подход си използвал при предишните си връзки?

Той сви рамене.

— Вероятно.

— Но явно, не е проработил.

— Не — призна Старк. — Но с теб бих искал да опитам нещо друго.

— Какво значи това? Че ще бъда някакъв вид експеримент?

Той изглеждаше доволен, че го е разбрала.

— Донякъде. С теб просто ще се оставя на течението. И за пръв път в живота си ще се впусна в една връзка, без да се опитвам да подхождам логично към нея.

— Успокой се, мое разтурпяно сърце.

— Ей, май не го казах както трябва. Знаех си, че не бива да започвам да говоря. Не умея да го правя.

— Забелязал си го?

— Имаш право да бъдеш ядосана. Наистина не умея да го кажа, както трябва.

— Иха!

Старк опря ръка на стената и се взря в лицето ѝ с израз на свирепа съсредоточеност.

— Виж, аз се извиних. И ако се закълна, че няма да пришпорвам нещата между нас, и че ще ти дам пълна свобода и няма да те притеснявам, ще дойдеш ли на онова парти в четвъртък с мен?

Дездемона се колебаеше. Да се съгласи, сигурно щеше да означава, да извърши едно от най-глупавите неща в живота си. От друга страна, бикините ѝ бяха все още влажни. Никога не бе срещала мъж, който да има такова убийствено въздействие върху сетивата ѝ. А зовът на сирените на интуицията на Уейнрайт пееше в кръвта ѝ.

— Добре — каза тя.

В очите на Старк припламна облекчение.

— Наистина ли?

— Да. Но само ако удържиш обещанието си.

— Ще го удържа. И все още си моят официален доставчик?

— Бизнесът си е бизнес.

Дездемона му подари закачлива усмивка, като се надяваше така да скрие разклатените си нерви.

— Разбира се — върху лицето на Старк се изписа огромно удовлетворение. — Бизнесът си е бизнес.

V

Нещата бяха съвсем на ръба.

„Едва не изпортих всичко — мислеше си Старк на следващата вечер. — Притежавам удивителен талант да съсипвам личния си живот.“

Седеше в затъмнения кабинет и наблюдаваше елегантната, пъстроцветна, напълно произволна фигура, която бе създал на компютърния еcran.

Безспорният хаос бе нещо красиво в неговите очи. Преливаше безкрайно от една очарователна форма в друга. Тласкан от някакъв скрит математически императив, той се разгъваше, променяше и реорганизираше, докато изходната фигура се разтвори в нищото.

Но Старк знаеше как да възстанови изходната фигура и това бе тайната, която щеше да превърне „АРКЕЙН“ в най-перфектния софтуер за кодиране и декодиране в света. Поне за известно време.

Като се имаше предвид скоростта на развитие на софтуерния дизайн, нито една програма не можеше да се надява, да се задържи вечно на върха. Щеше да се наложи „АРКЕЙН“ непрекъснато да бъде подобрявана и актуализирана. Но Старк бе готов да се обзаложи, че щеше да мине доста време, преди някой да успее да надмине „АРКЕЙН“.

„Старк Секюрити Системс“ се надяваше да спечели големи пари от тази програма за защита. Най-сериозният клиент щеше да бъде правителството на Съединените щати, което искаше да защити някои от най-чувствителните си компютърни системи и тези в научнотехническите центрове от най-висок ранг.

Старк възнамеряваше да използва печалбите от „АРКЕЙН“ за развитието на някои други системи за защита, които на свой ред щяха да бъдат внедрени в частния сектор.

Всичко бе така прекрасно сложно и все пак смайващо просто. Съвършеният пример за динамиката на комплексните структури.

На Старк му се искаше да приложи същия математически подход към Дездемона.

Тя бе напълно различна от всички други жени, които някога бе държал в ръцете си. Не че бяха чак толкова много. Дълги периоди на отшелничество, прекъсвани от няколко случайни връзки, бяха белязали зрелия му живот досега. Нестабилността на този модел никога не го бе радвала. Той искаше предсказуема връзка, също както искаше предсказуемост на своя софтуерен дизайн.

И затова бракът изглеждаше най-естественото решение. Само дето той не успя да го осъществи.

Не че не си бе направил труда да си избере подходяща партньорка. Използвал бе цялата сила на логиката и разума си, за да намери точно, каквото му трябва. Но кой знае защо, нещо винаги се объркваше.

Дездемона бе права в предположението си, че щеше да е нещо като експеримент за него. Тя определено не отговаряше на представата му за подходяща жена. Но той я искаше с някаква дълбока, тревожна настойчивост, която бе стряскащо нова и съкрушително силна.

Старк си обеща, че няма да се впуска в тази връзка, с натрапчива мисъл да я прави постоянна. Това бе пътят към нещастието. За пръв път в живота си щеше да позволи на капризите на нещастието и съдбата да го отнесат там, където пожелаят.

Бе смущаваща, но странно вълнуваща мисъл.

Старк гледаше съсредоточено в искрящия еcran, усещайки как цялото му тяло вече се напряга в очакване на четвъртък вечерта.

Мина му през ума, че опитът да намери оправдание за аферата си с Дездемона, може да е просто страничният ефект на поредния продължителен период на отшелничество. Истина бе, че от много време не бе бил с жена.

Памела бе твърде заета за секс през последните два месеца преди сватбата. А и преди, в това отношение нещата помежду им не бяха кой знае колко оживени.

Припомняйки си всевъзможните извинения, които бе слушал през последните седмици преди венчавката, Старк мрачно си каза, че би трявало доста по-рано даолови, че нещо не е наред. Но, както обикновено, той не разбра, че нещо се е объркало в отношенията им, докато не се озова сам пред олтара.

В четвъртък сутринта Дездемона се бе привела над компютъра в офиса си, когато Хенри и Кирстен влетяха през вратата.

— Ей сега ще се освободя. — Дездемона нервно прехапа долната си устна, докато натискаше въвеждащия бутона, за да запамети последната версия на менюто за следващия тържествен обяд. — О, по дяволите!

— Какво има? — запита Кирстен.

— Май съм изгубила предишната версия на това меню. Исках да запазя и нея в случай, че променя решението си. — Дездемона сърдито се загледа в екрана. — Ще ми се, Тони да беше тук. Той е единственият, който се оправя с тази глупава машина.

— Остави компютрите — каза весело Кирстен. — Имам изненада за теб.

Вниманието на Дездемона все още бе съсредоточено върху менюто. Не обичаше особено компютрите. Единствената причина, поради която имаше такъв в офиса си, беше настояването на Тони. Той се възторгваше от всяка техническа измишльотина. И винаги, когато беше наоколо, се ровеше из програмата ѝ.

— Доколкото си спомням, рожденият ми ден не е тези дни.

— Не става дума за подарък за рожден ден — осведоми я величествено Хенри. — А за благодарствен подарък.

Дездемона вдигна очи и видя, че Кирстен държи голяма кутия.

И Кирстен, и Хенри се бяха ухилили до уши. Това не беше нещо ново. Изражението им почти не се бе променило, откак Дездемона се съгласи да подпише документите за заема за „Екзотика Еротика“ преди две седмици.

— Подарък? За мен? — най-сетне разбрала, за какво става дума, Дездемона заразглежда кутията с интерес. — Колко мило от ваша страна. Но наистина нямаше нужда. Би трябвало да влагате всичките си пари в „Екзотика Еротика“.

— Тези неща не са много скъпи — увери я Кирстен.

— Повечето от тях са безплатни мостри — обясни Хенри, докато отваряше кутията.

— Безплатни мостри на какво? — запита Дездемона.

— На изделия, които смяtam да предлагам в „Екзотика Еротика“.

— Кирстен бръкна в кутията и извади черен кожен колан с жартиери,

обрамчен с метални капси. — Някъде тук имаше и такъв сутиен. Както и една страховотна маска и ризница в червено и черно.

Дездемона гледаше смяяно колана с жартиерите.

— О, Боже!

— Два различни размера от сексуални вибратори на батерии. — Хенри измъкна със замах малките, анатомично съвършени приспособления. — И набор от балсами и масла за масаж.

Дездемона усети, че става много розова.

— Не знам какво да кажа.

— Сложих вътре няколко пера, няколко малки кадифени камшика и едно от тези неща. — Кирстен измъкна нещо, което се състоеше от две малки топки, свързани с влакно. На него висеше и никакво картонче. — Инструкцията е приложена, както виждаш. Има също набор от кондоми в подбрани цветове и никакъв мехлем с аромат на ягоди някъде тук.

Дездемона онемя напълно. Гледаше безпомощно нещата в кутията.

— Ох...

— Не казвай нищо — рече сърдечно Кирстен. — Просто искам да имаш тези неща.

Дездемона се изкашля и най-сетне успя да проговори.

— Няма ли да ти трябват, като мостри в магазина?

— Кирстен държи да ги подари на теб — намеси се решително Хенри. — И е напълно права. Време е да помислиш и за никакви забавления в живота си, Дездемона. Живееш като монахиня. Практически си се омъжила за „Райт Тъч“.

— Много съм си добре и така — рече припряно Дездемона. — Честно ви казвам.

— Невъзможно — заяви Хенри. — Ти си Уейнрайт. И си родена за страст.

— Страстите са опасни в наше време. Той вдигна кутийката с кондомите.

— И затова ще бъдеш внимателна.

— За танго трябват двама — произнесе безсилно Дездемона.

— Жулиета и леля Бес са открили някого, с когото можеш да се срещнеш — намеси се Кирстен. — Един актьор от театър в Ийстсайд, който сега поставя „Камелот“.

Дездемона зарови глава в ръцете си.

— Повече няма да отида на такава среща за нищо на света.

— Добре де, но това е старинен мюзикъл и той е именно в главната роля — каза Хенри, не без съчувствие. — Човек не може да има всичко.

— Знам.

— Жулиета твърди, че човекът е свестен, неженен и на работа — допълни Кирстен. — Бес познава семейството му. Те също са хора от театъра. Какво повече можеш да искаш?

— Това започва да става твърде смущаващо — рече Дездемона.

— Никога нищо не се получава с мъжете, които намират Жулиета и Бес. А и не смятам, че имам нужда от помощ в любовния си живот.

Жулиета влезе през вратата на офиса по типичния за Уейнрайт начин, сякаш излизаше на сцена.

— Веднага щом започнеш любовния си живот, ние всички ще се оттеглим незабавно.

— За Бога — промълви Дездемона.

Преди някой да успее да продължи спора, лелята на Дездемона, Бес, влетя в препълнения офис. Висока, внушителна жена в началото на шестдесетте, тя имаше блестящи черни очи и разкошна сребърна коса.

По време на дългата си кариера Бес Уейнрайт бе играла всичко — от лейди Макбет до кралица Марго. Тя и съпругът ѝ, Август, официално се бяха оттеглили, но все още намираха време за някой спектакъл през лятото или в кафе — театрите, също като родителите на Дездемона.

Във фамилията Уейнрайт съществуваше една стара поговорка: „Можеш да извадиш Уейнрайт от театъра, но не можеш да извадиш театъра от Уейнрайт“.

— Дездемона, скъпа — рече твърдо Бес. — Ти най-сетне трябва да преодолееш страха си от сцената!

— Страха си от сцената? — Дездемона изгледа смяяно леля си.

— Това е абсурдно. Не се страхувам от сцената. А и никога не съм се качвала на сцената, освен когато вземах уроци по актьорско изкуство.

— Мога да разпозная сценичната треска, когато я видя — каза Бес. — Моят скъп Август и аз имахме дълъг разговор. И стигнахме до заключението, че ти влагаш цялата си енергия и страст на една

Уейнрайт в „Райт Тъч“, а не в личния си живот. Там именно е проблемът ти. И сигурно има причина.

Търпението на Дездемона беше към края си.

— Причината е, че е нужна доста енергия и страст, за да водиш един бизнес. И аз поне се опитвам да го правя.

— Но това не е нормално — настояващо Бес. — Не и за една Уейнрайт.

— Не съм забелязала, някой от семейството да се оплаква — възрази невъздържано Дездемона.

Бес въздъхна.

— Ние всички признаваме, че е полезно, някой да има постоянна дневна работа, особено бизнес, който може да ангажира и останалите членове на фамилията. Но това не прави нещата нормални.

— За Бога, лельо Бес...

— Ти пропускаш най-хубавите години от живота си, заради бизнеса — обяви Бес със зъвнтяща интонация.

Жулиета се настани на ъгъла на бюрото.

— Ти или наистина избиращ прекалено много, или леля Бес е права, че имаш страх от сцената. Трябва да излезеш иззад кулисите и да застанеш в светлините на рампата, Дездемона. Та ти си Уейнрайт.

На Дездемона ѝ писна. Тя скочи от мястото си и се изправи решително срещу „доброжелателните“ си роднини.

— Може би на всички вас ще ви е интересно да научите, че довечера имам среща.

Те я изгледаха поразени. Жулиета се опомни първа.

— С кого?

Дездемона се изчерви.

— Сам Старк.

Хенри зяпна от изненада.

— Старк от „Старк Секюрити Системс“?

— Да.

— С тоя смотаняк? — Очите на Жулиета се разшириха от ужас.

Дездемона кипна.

— Предупредих, да не чувам обидни думи по негов адрес!

— Моля за извинение — промълви Жулиета. — Ще се опитам да се изразя по друг начин. Да не би да става дума за Суперклиента?

— Става дума за Старк — сряза я Дездемона. — Просто за Сам Старк.

Хенри простена.

— Старк — човекът — компютър. — Дездемона се извърна към него.

— Той не е компютър.

Хенри вдигна ръка. — Извинявай.

— Сигурна съм, че той е добър човек, мила — рече успокояващо леля Бес. — И високооценен клиент. Но ти си Уейнрайт. Уейнрайт нямат връзки с хора, които не са от театъра. Не е естествено.

— Не мога да повярвам — каза Жулиета. — Какво би могла да намериш в него?

Дездемона вирна брадичка.

— Той е честен. Той е искрен. Той е достоен за доверие.

— Откъде знаеш? — парира я леля Бес.

— Интуицията на Уейнрайт — отвърна гордо Дездемона.

На това като че ли нямаше какво да се възрази.

— Честен, искрен и достоен за доверие. — Хенри направи гримаса. — Звучи като свети Бернар.

— Звучи тъпо — вметна Жулиета. — Но предполагам, че все трябва да започнеш отнякъде. Само внимавай, окей? Не хлътвай прекалено, защото едва ли можеш да имаш някакво бъдеще с него.

— Точно така — намеси се бързо леля Бес. — Той не е твой тип, скъпа.

Кирстен побутна кутията с мострите.

— Вземи тези неща със себе си и ги дръж под ръка. Кой знае? Може пък след експеримента с андроид да се решиш да минеш на истински мъже от пъlt и кръв.

Малко преди полунощ Дездемона седеше на предната седалка в колата на Старк и гледаше как се отваря заключената врата на гаража в сградата, където живееше. Изпитваше същото чувство на очакване, което я обхващаше винаги при вдигането на завесата на някоя нова пьеса.

Но за първи път ѝ се струваше, че действително е на сцената, че е истинско действащо лице в драма, актьор, а не част от публиката. Вероятно именно така би трявало да се чувства винаги един Уейнрайт.

Прониза я вълнуваща тръпка на ужас. „Сценична треска?“ — зачуди се тя.

Надяваше се, че не направи грешка, като покани Старк на кафе.

— Можеш да паркираш ей там. — Дездемона посочи празното място с надпис „Посетител“.

— Добре.

Възцари се мълчание, докато Старк вкарваше колата в клетката. Имало бе доста мълчание помежду им по обратния път от коктейла. Приличаха на двойка смутени юноши на връщане от първата си среща.

— Колата ти ще е на сигурно място тук — увери го Дездемона.

Старк кимна и изключи мотора. Слезе и заобиколи отзад, за да отвори и нейната врата. Дездемона се усмихна предпазливо.

— Мисля, че вечерта мина добре.

— Да.

Старк я хвана под ръка и я поведе към асансьора.

Отново потънаха в мълчание. Асансьорът пристигна. Вратите се отвориха. Дездемона се качи и автоматично започна своето упражнение по дълбоко дишане. Старк я последва и застана тихо в ъгъла на кабината, докато тя натисна бутона за петия етаж.

Вратите се затвориха. Дездемона загледа съсредоточено светлинките на индикаторите.

Старк се намръщи.

— Добре ли си?

— Да. Имам малък проблем с асансьорите, това е всичко — рече сковано Дездемона.

— Клаустрофобия?

— Да.

— Открай време ли? — запита Старк.

— От петгодишна възраст. Все пак издържам в асансьорите, защото броя етажите и знам, че съм вътре съвсем за малко. Имам абсолютно ирационален страх да бъда затворена в такова малко пространство.

Старк обгърна раменете ѝ. Дездемона за миг се вцепени, после с облекчение се облегна на него. Топлината на тялото му и тежестта на ръката му бяха странно успокояващи.

Заедно загледаха светлинките на индикаторите. Вратите се отвориха на петия етаж. Дездемона въздъхна облекчено и припряно

изскочи от асансьора.

Старк я последва.

— Накъде?

— Наляво. Номер 506.

Той протегна ръка за ключа ѝ. Дездемона се поколеба, но после се подчини. Изненада се от интимността на жеста му.

Той взе ключа, мина по коридора до номер 506 и отвори вратата.

Дездемона пристъпи в тъмния апартамент и потърси бутона за осветлението. Преди да го намери обаче, нещо се раздвижи в тъмнината.

Тя запали лампата и изпиця, когато едно маскирано видение изплува от вътрешността на апартамента.

— Добре дошла у дома, миличка — изсъска видението. Дездемона инстинктивно отскочи назад и се сблъска със стената от мускули на Старк.

Маскираната фигура пристъпи към нея с протегнати ръце. Облечена бе в окичена с габъри кожена ризница в червено и черно, черни джинси и ботуши. Очите проблясваха зад кожената маска. Ръката в кожена ръкавица стискаше малък камшик.

— Какво по дяволите...

Старк дори не трепна, когато Дездемона се бълсна в него. Той я отмести настрани с бързина, която шокира вече смаяната Дездемона. С ловко движение я избута навън и застана на пътя на маскираното страшилище.

Ритникът му бе силен и бърз и улучи странното създание право в гръденния кош.

— Мамка му. — Видението се сгърчи, борейки се за въздух.

Камшикът се търкулна по пода. Дездемона се вкопчи в ръба на вратата.

— Старк, добре ли си?

— Да. — Старк не погледна към нея, а се приближи до жертвата си. — Обади се на 911.

— За Бога! — простена дрезгаво маскираният. — Да не сте полудели? Дездемона, това съм аз. Направи нещо, преди този идиот да повика полиция.

— Какво по дяволите... — Дездемона отново влезе в антрето и се втренчи във фигурата на пода. — Тони, ти ли си?

— Разбира се, че съм аз. Кой друг би могъл да е? — Тони свирепо изгледа Старк през отворите на маската си. — Прибери този бик от арената, моля те.

Старк се обърна към Дездемона.

— Познаваш ли този тип?

— Да. Това е завареният ми брат. Надявам се, че не си го наранил.

— Може да ми е счупил някое ребро — изпъшка Тони.

— О, не!

Дездемона се спусна към него. Спря, когато чу няколко врати да се отварят в коридора зад нея.

Хвърли поглед през рамо и видя двама от съседите си.

Мириам Акърби, затисната реверите на избелелия си пеньоар, със сива коса, навита на розови ролки, надничаше през пролуката на вратата си. Гледаше втренчено в Тони.

— Какво става тук? Да извикам ли полиция?

— Не, не, всичко е наред — усмихна се извинително Дездемона.

— Подготвили ми бяха малка изненада. Но аз не реагирах както трябва.

— А мен вече никой не ме изненадва — промърмори Мириам. — Не съм преживяла истинска изненада, откак съпругът ми, Клив, умря. Той също нямаше нищо против малко кожени неща от време на време. — Тя с тръсък захлопна вратата си.

Кристофър Питърс, собственик на художествена галерия, намираща се недалеч от фирмата на Дездемона, се появи на прага на 508. Халатът му беше от щампвана черна коприна. Пръстените по ръцете му проблясваха на светлината на лампите в коридора.

— Добре ли си, скъпа? — запита той със своя изкуствен британски акцент.

— Добре съм, наистина — отвърна бързо Дездемона. — Това е брат ми. Не го очаквах. Извинете за беспокойството.

Тя затръшна вратата.

— Тони, какви ги вършиш, за Бога?

— Това беше само малка шега. — Тони се надигна предпазливо, трепна и притисна ръката си в кожена ръкавица към гърдите си.

— Защо си облякъл тези неща? — настояваше тя.

— Намерих ги в спалнята ти. — Тони с усилие си пое дъх и се изправи, олюлявайки се. — Откъде ги имаш, все пак? Не се обиждай, но просто не са твой стил.

— Дълга история. О, Тони, толкова се радвам, че те виждам. — Дездемона се спусна към него и го прегърна. — Но трябваше да се обадиш. Не те очаквах.

— О-ох! По-полека. Още обмислям, дали да не дам под съд тоя рогат бивол.

— Името му е Старк — рече Дездемона, отстъпи назад и се усмихна. — Старк, това е завареният ми брат, Антъни Уейнрайт.

Старк не каза нищо. Тони също не обърна внимание на представянето. Никой от двамата мъже не подаде ръка.

Тони свали маската и разкри класическите черти на Уейнрайт. Демонстративно обърна гръб на Старк и погледна Дездемона.

— Току-що пристигнах от Лос Анжелис.

— Мислех, че си зает с продукцията на онази сапунена опера. — Дездемона тревожно се взря в лицето му. — О, Тони, да не би нещо да се е объркало?

— По-късно ще ти разкажа.

Тони огледа замислено Старк, сякаш го преценяваше. После отново се извърна към Дездемона с фамилиарна усмивка.

— Имаш ли нещо против, да остана да престя тук? Освободих апартамента си, когато напуснах града, помниш ли?

Дездемона си даде сметка, че Старк я наблюдава в стоическо мълчание, очаквайки тя да реши, кой от двамата да си тръгне, и кой да остане.

— Ами...

— Виж, ако това е проблем, — изрече саркастично Тони — ще намеря друго място, където да спя. Не бих искал да преча тук.

Дездемона пламна.

— Съжалявам, Тони. Не можеш ли все пак да отидеш в апартамента на мама и татко? Те все още са в Аризона.

Той се намръщи, очевидно неприятно изненадан от решението й.

— О, значи между теб и този бивол все пак има нещо, така ли? Смаян съм. Не изглежда твой тип.

— Старк е клиент на „Райт Тъч“ — каза бързо Дездемона.

— И откога водиш клиентите у дома си? — запита Тони.

Старк скръсти ръце на гърдите си и се подпра на стената. Наблюдаваше Тони със студени, немигащи очи.

— Откакто разбра, че жена, която живее сама, никога не може да е напълно в безопасност.

— И си мислиш, че е твоя работа да я защитаваш? — Тони дърпаше закопчалките на ризницата в червено и черно. — Помисли си пак. Аз съм, този, който я спаси, когато беше на пет години. И се грижа за нея оттогава до сега. Тя не се нуждае от рицар в блестяща броня. Защото има мен.

— Моля те, Тони, не прави сцени — промълви Дездемона. — Достатъчно неловко е за всички ни.

— Да, виждам. Големият ти брат пречи тази вечер, а?

— Тони...

— Променила си се през изминалите няколко месеца, малката. — Тони с отвращение захвърли кожените „доспехи“. — Кажи ми, този ли бивол тук те научи да използваш тези модерниексиграфки?

— Стига, Тони — сряза го Дездемона.

— И кой от двамата използва камшика? — изрече провлеченоТони.

— Редуваме се — каза Старк.

VI

Старк затръшна вратата в нацупеното лице на Тони. Изпита известно удовлетворение при мисълта, че другият временно бе напуснал сцената, макар да подозираше, че истинската битка тепърва предстои. Гледаше как Дездемона се суети из стаята и събира кожените аксесоари.

— Изживях такова неудобство — рече тя. — Просто нямам думи...

Старк не откъсваше поглед от еротичните приспособления в ръцете ѝ.

— Като че ли ще е най-добре да смениш бравата си още утре.

Тя му хвърли бърз, изненадан поглед.

— Заради Тони? Няма нужда. Той е човек от семейството.

— Заварен брат ли каза?

— Точно така.

— Значи нямате кръвна връзка? — запита внимателно Старк.

Тя се намръщи.

— Е, да, ако говорим в точния смисъл на думата.

— Аз обикновено говоря в точния смисъл на думите.

— Но Тони е мой брат във всяко друго отношение — заяви решително Дездемона. — Израсли сме заедно.

Старк усети, че е докоснал чувствителна струна.

— Не съм искал да започвам спор. Просто попитах, това е всичко.

Дездемона за миг го погледна несигурно, после сякаш отстъпи. Погледът ѝ се смекчи.

— Майка ми се омъжи за баща му, когато бях на пет години. Тогава Тони беше на девет. Майка му бе починала още докато бил бебе.

— Той каза, че ти е спасил живота, когато си била на пет години.

През тюркоазните очи на Дездемона преминаха тъмни сенки, същите сенки, които Старк бе видял преди малко, когато двамата бяха

затворени в тясната кабина на асансьора.

— Вярно е — извърна се бързо Дездемона. — Но това е друга дълга история. Наистина нямам желание да се впускам в нея тази вечер. Извини ме, но трябва да прибера тези неща.

Старк проследи с поглед как тя забързано се отдалечи към дъното на апартамента. Когато изчезна зад големия екзотичен параван, той насочи вниманието си към останалата част от мансардата.

Първото, което забеляза, бе, че тук нямаше отделни стаи. Голи тухлени стени ограничаваха пространството от три страни. Цялата предна стена на таванското помещение бе от стъкло. Непрозрачен, голям параван осигуряващо уединението на спалнята. Висока до кръста стена от стъклени тухли очертаваше района на кухнята. Банята бе скрита зад по-висока преграда от стъклени тухли.

Беше едно открито, просторно, неограничено жилищно пространство. Тъкмо място за жена, която не обича да прекарва много време в малки, затворени помещения, като асансьорите.

Старк заобиколи ниския плот от стъклени тухли и намери лъскавата черна машина за еспресо. Откри и кафето в един стъклен буркан наблизо.

В продължение на няколко мига изучава машината. Подобна бе на онази, която имаше и той. Много го биваше по техническите приспособления.

Зае се за работа.

— Ох! Ама че край на вечерта! — Дездемона му се усмихни извинително, появявайки се зад паравана в дъното. — За един Уейнрайт Тони не прояви достатъчно усет към момента. Позволи ми аз да направя кафето. Нали си гост.

— Почти свърших.

Старк дръпна едно лостче. Машината за еспресо засъска и заизригва пара, като малък електронен дракон.

— Е, виждам. — Дездемона се усмихна несигурно. — Окей, благодаря.

Тя седна на една от табуретките от другата страна на кухненския плот.

— Завареният ти брат спомена, че току-що е пристигнал от Лос Анжелис.

— Да. Той отиде там, за да участва в една нова сапунена опера, фактът, че се завръща само след три месеца означава, че вероятно нещо се е объркало. Сапунените опери са много несигурна история.

— Нямах представа.

— Холивуд е ужасно място за истинския артист — довери му Дездемона. — И определено не е място за един Уейнрайт. Уейнрайт са хора на театъра, а не на киното или телевизията.

— Има ли разлика? — попита Старк.

— Разбира се. В продължение на три поколения Уейнрайт са били на театралната сцена. Нито един от тях не е ходил в Холивуд.

— Докато Тони не опита?

— Цялото семейство беше против, той да се забърква с телевизията, но Тони настояваше. — Дездемона въздъхна.

— И тъй като досега никъде другаде не успя, всички му стискахме палци, поне там да намери себе си.

— В Холивуд? — Старк напълни една чаша с еспресо.

— Това не изглежда особено вероятно. Винаги съм мислил Холивуд за място, където хората губят себе си.

Дездемона се намръщи.

— Така казва и чичо Август. И все пак, имахме надежди. Тони от година на година ставаше все по-отчаян. Каквото и да започнеше, все се проваляше. Тревожа се за него. Както и всички останали.

Старк оставил чашата с еспресо на плота.

— А ти опитвала ли си да играеш?

— Да. Бог ми е свидетел, че се опитах. Посещавах курсове по актьорско изкуство. Вземах уроци по театрознание. Но най-накрая трябваше да приема факта, че съм единствената в семейството без всяка към талант. Не беше лесно. Повече от всичко на света исках да продължа семейната традиция на Уейнрайт.

— Но ти не си истинска Уейнрайт, нали така? — изтъкна предпазливо Старк.

В очите ѝ се появи ярост.

— Аз със сигурност съм истинска Уейнрайт. Уейнрайт съм от петгодишна възраст.

— Спокойно. Не исках да те ядосам. Просто се опитвах да установя фактите. Осиновиха ли те?

— Да — тонът на Дездемона беше леден. — Фамилията ми беше официално променена на Уейнрайт.

— Каза, че майка ти се е омъжила за втория ти баща, когато си била малко дете. Истинският ти баща починал ли е?

— Преди да се родя. — Дездемона отпи от еспресото. — При автомобилна катастрофа.

— Значи ти и майка ти сте живели сами, докато си станала на пет години?

— Не. Не точно. — Тя се взираше в тъмното, силно кафе.

Старк определено имаше впечатлението, че би искала да избегне по-нататъшни обяснения. Но това само засили любопитството му.

— Значи майка ти се е омъжвала два пъти след това? Дездемона се колебаеше. После сви рамене.

— Няколко години след смъртта на баща ми тя се омъжи за неговия съдружник, Джордж Нортстрийт. Той не беше съвсем в ред, но отначало тя не го е знаела.

Капчица еспресо се разля над ръба на чашата ѝ.

— Не и преди да започне да изпада в онези пристъпи на насилие. Той отиде да се лекува. Лекарите казаха, че има прогрес. Но започна да бие майка ми.

Старк замръзна.

— А теб?

Дездемона стисна още по-силно чашата за кафе и връхчетата на пръстите ѝ побеляха.

— Когато посегна и на мен, мама се отказа от терапията. Грабна ме и избягахме посред нощ. Помня, че непрекъснато ми повтаряше, да бъда много тиха. Бях ужасена.

— Господи!

— Толкова се боях от Джордж Нортстрийт! Не можех да защитя майка си от него, ужасявах се от онова, което можеше да ми причини. Единственият ми ясен спомен от този период е страхът. Не обичам да си го спомням.

— Хаосът — рече тихо Старк.

— Какво?

— Чувството за страх сигурно е било прилично на хаоса за едно малко дете.

— Вероятно и така може да се каже.

— И къде отидохте с майка ти, когато напуснахте Нортстрийт?

— В Калифорния.

Сенките изчезнаха от очите на Дездемона. Тя се усмихна.

— Мама е и актриса, и дизайнер на сценично облекло. Намери си работа в един малък театър, който организираше Шекспиров фестивал.

— Там ли срещнахте фамилията Уейнрайт?

— Да. Те ни взеха под крилото си. Направиха ни част от семейството. Мама и Бенедикт Уейнрайт се влюбиха.

— А ти получи ново име. — Дездемона кимна.

— Исках съвсем ново име за своя нов живот. Исках да бъда истинска Уейнрайт. Всички в семейството имат имена на герои от Шекспировите пиеци, така че аз избрах Дездемона.

— Поради някаква определена причина ли?

— Просто ми хареса как звучи.

— Това не е моя територия, но все пак, не беше ли Дездемона една невинна, предана жена, чийто съпруг Отело не ѝ вярваше? — запита замислено Старк. — Доколкото си спомням, нещата свършваха лошо.

— Знам. — Дездемона направи гримаса. — Казах ти, че по онова време бях само на пет години и ми хареса как звучи. Признавам, че ако трябва отново да решавам, сигурно бих избрала някое друго име. Елена, например, от „Всичко е добре, когато свършва добре“.

— Значи майка ти и Нортстрийт, в края на краищата, се разведоха?

— Мама подаде молба за развод, но Нортстрийт умря, преди делото да беше приключило — рече тихо Дездемона.

— И как е умрял?

— Застрелял се в главата. — Дездемона леко се раздвижи, сякаш отхвърляше тежко, задушаващо бреме. — Виж, ако нямаш нищо против, бих искала да сменим темата.

— Разбира се.

Сигурно имаше още неща, които си струваше Старк да научи, но не биваше да настоява повече за тази вечер.

Почувства лека изненада, че изобщо опита. Не беше в негов стил да се интересува от личния живот на някой друг. Грижливо пазеше собственото си уединение и уважаваше това на другите. Но кой знае

зашо, му се искаше да узнае повече за Дездемона. „Рано или късно, — обеща си той — ще получа всички отговори.“

Дездемона му се усмихна окуражаващо.

— Достатъчно за мен. А ти къде научи тоя „елегантен“ трик, който приложи на бедния Тони? Приличаше на нещо от източните бойни изкуства.

— И наистина е.

Дездемона наклони глава на една страна.

— Не мислех, че си спортен тип. Старк я погледна, но не отговори. Тя се изчерви.

— Искам да кажа, че изглеждаш физически силен, но някак не съм мислила за теб, като за човек, който се занимава с източни бойни изкуства. Мислех те за мозъчен, научен тип. Повече интелектуално ориентиран, ако разбираш какво имам пред вид.

— От време на време също така вдигам щанги — рече Старк сухо.

Очите на Дездемона пробягаха по раменете му. В синьо-зелените им дълбочини проблесна неприкрито женско възхищение.

— Напълно ти вярвам.

Старк изведенъж почувства, че му става ужасно топло.

— Не прекарвам цялото си време пред екрана на компютъра — рече той грубо.

— Ас какво си се занимавал, преди да дойдеш в Сиатъл? Бившата ти годеница споменаваше за някакъв резервоар на мозъци.

Старк вдигна вежди.

— Значи вие с Памела сте ме обсъждали?

— Ами, да. Донякъде.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Няма значение. — Дездемона му се усмихна малко прекалено бодро. — Всъщност, не е било нищо особено. Само някаква реплика, изтървана от госпожица Бедфорд по време на деловия ни разговор.

— Делови разговор — повтори Старк с преднамерено неутрален тон.

— Точно така.

— За мен.

— Не, не за теб. За вашите планове за приема. — Дездемона махна с ръка. — Разкажи ми за резервоара за мозъци.

— Нарича се Институт „Розета“. Очите на Дездемона се разшириха.

— Разбирам. Наречен е на името на камъка „Розета“? Надписът, който дал първия ключ за разшифроване на египетските йероглифи?

— Да, точно така. Институтът „Розета“ представлява малка група не прекалено обвързани хора, които се занимават с науката за комплексните структури.

— Искаш да кажеш с теорията на хаоса? Чувала съм за това.

— Това е едно тъпо наименование — рече Старк раздразнен. — Аз предпочитам термина „комплексност“. Хаосът е нещо абсолютно безсмислено. Комплексността, от своя страна, се намира на ръба на хаоса, в граничната зона, където смисълът все още съществува. Закономерностите присъстват дори в най-сложните системи. Но е трудно да бъдат открити и идентифицирани, това е всичко.

— Какво си правил в този Институт „Розета“?

— Специалността ми беше изучаването и развитието на техники за кодиране. Повечето от проектите, върху които работех, бяха предназначени за разузнаването и за научни цели.

— Оу! Това наистина е впечатляващо. Да не си бил някакъв вид правителствен агент? Помагал ли си да се проследяват терористи и контрабандисти?

— За Бога, не — промърмори Старк. — В най-лошия случай съм съдействвал като консултант по технически въпроси.

— О!

Старк се усмихна.

— Разочарована ли си?

— Не, само любопитна. — Дездемона отново наклони глава настрани. — И защо тогава вдигаш тежести и се занимаваш с бойни изкуства?

— Институтът е разположен в подножието на хълмовете на Колорадо — обясни търпеливо Старк. — Пътят от там до Денвър или Боулдър е доста дълъг. И нямаше кой знае какво да се прави, освен да се работи. Но понякога човек се нуждае от пауза. Тъй че, когато решах да спра, се заемах с щангите или с бойните изкуства.

Тя го погледна озадачено.

— И това ли правеше за удоволствие?

— Не — каза Старк. — За удоволствие работех.

— Да. Ти си работил.

— Физическите упражнения ми бяха нужни, за да проясня мозъка си.

— Като антидот против стреса — рече компетентно Дездемона.

— И така би могло да се каже. Тя го погледна палаво.

— В Института „Розета“ имаше ли много жени — учени и инженери?

— Няколко. Но не много. Защо?

— Нима искаш да кажеш, че там си живял като монах?

— Като монах? — Старк имаше чувството, че тя го поднася, но не знаеше как да реагира. — Не те разбираам много добре.

— Ще се опитам да ти обясня. — Дездемона сложи лакти на плата и подпра брадичка върху дланите си. — Имал ли си приятелка в института?

Най-сетне Старк разбра, че тя се интересува от миналите му връзки. Не особено деликатният въпрос го изненада, защото не бе свикнал да обсъжда подобни неща.

— Нека се уточним за какво става дума — рече предпазливо Старк. — Искаш да знаеш, дали съм имал връзка с някоя от жените физици или инженери?

Дездемона издаде някакъв хлипащ звук.

— Какво има?

— Нищо — успя да произнесе тя задавено, грабна една салфетка и припряно покри устата си. — Абсолютно нищо — клатеше глава като луда.

Очите ѝ се насълзиха.

— Смееш ли ми се?

Старк се пресегна през масата и я потупа по гърба.

— Извинявай. — Дездемона трепна и най-сетне се овладя. — Просто ми се стори много смешно.

— Моят предишен любовен живот? На мен никога не ми се е струвал особено забавен.

— Не твоят любовен живот. А отговорът ти на въпроса ми. Винаги ли приемаш личните въпроси така буквально?

— Винаги се стремя да бъда пределно точен — предупреди я той.

— Предполагам, че това е резултат от професията ти. — Дездемона се успокои, но очите ѝ все още танцуваха. — Чувала съм, че хората, занимаващи се с наука, са склонни да приемат всичко съвсем буквально.

— Повечето от нас наистина имат тази склонност.

— Вероятно тя е следствие от цялостната ориентация към критично и аналитично мислене, формирала се в процеса на образованието ви.

Старк обмисля въпроса в продължение на няколко секунди.

— Не, това е нещо вродено. Хората, склонни към точно мислене, гравитират към инженерните науки, защото те съответстват на нагласите им.

— Изобщо, върнахме се на спора за кокошката и яйцето — усмихна се Дездемона. — Може би ние, Уейнрайт, се ориентираме към театралното изкуство, защото имаме артистично мислене.

— Ти като че ли си донякъде изключение във вашето семейство. Единствената с глава за бизнес, както каза братовчед ти, Хенри. И единствената, която не може да играе.

— Не се заблуждавай. Аз не съм добра актриса, но съм първокласна Уейнрайт — тя се замисли. — Ние с теб наистина сме много различни, Старк.

— Знам.

— И това вероятно би трябвало да те тревожи.

— Да — той стана. — Но кой знае защо, то не ме тревожи. Лека нощ, Дездемона.

Тя го изучаваше с тайнствен, неразгадаем поглед.

— Тръгваш ли си?

— Късно е.

Старк заобиколи плата от стъклени тухли и спря пред нея. Безмълвно сведе глава и докосна устните ѝ със своите.

— На всяка цена сложи резето на външната врата, след като си тръгна.

— Добре.

— Утре ще ти се обадя.

— Да — тя се колебаеше. — Приятно ми беше тази вечер, дори и да бе само бизнес.

— Не беше само бизнес. Очите ѝ засияха.

— Радвам се.

— Секретарката ми каза, че другата седмица трябва да съм на някакъв благотворителен бал. Както изглежда, Памела е подарила няколко хиляди долара от моите пари в името на каузата на изкуствата. Мислех да го пропусна, но Мод и Маккалъм настояха да отида. Искаш ли да дойдеш с мен?

Дездемона се усмихна.

— За да си уредим нови сделки и там?

— Мислех, че се получи тази вечер — рече сковано Старк.

— Разбира се — увери го припряно тя. — С удоволствие ще дойда на благотворителния бал с теб.

Старк си отдъхна.

— Благодаря. Ще ти се обадя за подробностите.

— Ще чакам. Извинявай за сцената с Тони.

— Забрави я.

Костваше му огромно усилие да се извърне и да тръгне към вратата, но успя да го направи. Съставил си беше план, преди да излезе от дома си тази вечер, и възнамеряваше да се придържа към него на живот и смърт.

Единственото нещо, което притежаваше в излишък, бе силата на волята. Беше истински виртуоз на отложеното удоволствие. Ако не друго, самотата учеше един мъж поне на това.

Дездемона се съмъкна от високото столче и го последва до вратата. Изчака, докато той я отвори, и докосна ръката му.

— Лека нощ, Старк. Той спря.

— Има едно нещо, за което искам да те питам, преди да си отида.

— Какво е то?

— За онези неща, които Тони е намерил в спалнята ти. Страните на Дездемона порозовяха.

— Кирстен ми ги даде. Мостри на стоките в „Екзотика Еротика“. Нещо като благодарствен подарък.

— Така си и помислих — каза той с мрачно примирение. — Значи подписа за заема?

— Разбира се. Кирстен и Хенри са част от семейството. Ние, Уейнрайт, се грижим един за друг. Жестовете не са само от моя страна. В началото, когато започнах с „Райт Тъч“, Кирстен и Хенри ми помогаха, без всякакво възнаграждение.

— Отговори ми на още един въпрос — помоли я Старк. — Ще можеш ли да се справиш финансово, ако се наложи ти да изплащаш заема?

Тя сви устни.

— Кирстен ще успее с „Екзотика Еротика“. В някои отношения тя много прилича на мен. Не само е добър аранжор, но има и усет към бизнеса.

— Сигурно.

Старк още веднъж леко я целуна, излезе в коридора и затвори вратата. Почака да чуе, че Дездемона слага резето и после се отправи към асансьора. Обмисляше двата нови фактора, появили се тази вечер, които по всяка вероятност щяха да повлият връзката му с Дездемона. Първият от тях бе несъмненото собственическо чувство и враждебността, които видя в очите на Тони Уейнрайт.

Вторият фактор бе твърде голямата вероятност „Екзотика Еротика“ да потвърди със съдбата си мрачните статистики, свързани с прохождащия дребен бизнес. Всяко начало в тези времена бе предизвикателство към тези статистики. „Старк Секюрити Системс“ не беше изключение, но оцеля. Много други обаче, не. А той знаеше, че ако магазинът на Кирстен загази, със сигурност ще повлече след себе си и „Райт Тъч“.

Но чувстваше също така, че нищо не би могло да разубеди Дездемона, да подпише заема. Спомняше си яростта в очите й, когато му каза, че е истинска Уейнрайт. Това му напомняше старата поговорка „да бъдеш роялист повече от краля“. Каквото и да й се бе случило на петгодишна възраст, то я бе направило повече Уейнрайт от всеки истински Уейнрайт от плът и кръв.

Той се запита, какво ли бе да имаш подобна връзка с членовете на едно семейство, да знаеш, че каквото и да става, никога няма да си напълно сам на света.

На Старк му бяха необходими няколко мига, за да осъзнае значението на проблясващите синьо-червени светлинни на двете патрулни коли, спрели пред дома му от стомана, бетон и стъкло.

После разбра, че полицията сигурно е пристигнала в отговор на сигнала на неговата алармена система.

— По дяволите!

Той спря в алеята и изключи мотора. Изчака офицера, който тръгна към него. Това бе твърде лош край на една вечер, която от всяка гледна точка бе минала съвсем прилично. Отвори вратата и слезе.

Офицерът спря и извади един бележник.

— Това вашата къща ли е?

— Да. Аз съм Сам Старк.

— Боя се, че току-що е имало опит за проникване с взлом.

— Но крадецът не е успял да влезе, нали? — запита Старк с хладна самоувереност.

Алармената система, която бе инсталирал, бе уникална. Проектирал я беше сам.

— Не. Били са някакви деца. Не професионали. Опитали се да счупят един прозорец от задната страна. Но дори не са успели да го отворят. Още се мъчеха с него, когато пристигнахме.

— Ясно.

Неговата охранителна система, истински шедьовър на инженерното изкуство, си беше свършила работата. Старк изпита моментно задоволство при тази мисъл. Добре измислените неща винаги си плащаха.

— Деца ли казахте?

— Да — офицерът поклати глава. — Като че ли престъпниците с всеки изминал ден стават все по-млади. Тези момчета са само на десет и дванадесет години. Вероятно са търсели нещо, което да продадат набързо и да спечелят. Видео, стереоуреби, такива неща. Цяло щастие, че не са успели да строшат прозореца.

— Поне двадесет минути щяха да им трябват, за да влязат през прозореца, дори и ако имаха чук — каза разсейно Старк. — А дотогава вие вече щяхте да се появите на сцената. Стъклата ми имат специално покритие. Действа като паяжина. Ако някой счупи стъклото, покритието задържа парчетата на място.

Офицерът се усмихна.

— И моите стъкла у дома са същите.

— Живеем в несигурни времена.

Старк погледна към едната от патрулните коли и видя двете малки фигурки, сгущени на задната седалка.

— И какво следва оттук нататък?

— Голяма бумащина, за съжаление. Вторият полицай се приближи.

— Току-що имах интересен разговор с хлапетата. Те твърдят, че са роднина на собственика на къщата. Казват, че когато разбрали, че не си е вкъщи, решили да влязат и да го почакат. Кълнат се, че не са искали да крадат нищо.

— По дяволите! — Старк усети, че му премалява. — Как казахте, че са имената им?

— Не съм ви казвал — полицаят погледна в бележника си. — Дванадесетгодишният е Кайл Старк. Десетгодишният е Джейсън Старк. Твърдят, че са от Портланд. Познавате ли ги?

Някакво странно примирение изведнъж обзе Старк.

— Никога не съм ги виждал, но знам кои са. Те са мои полубратя.

Полицаят вдигна вежди.

— Наистина съвсем близки роднини, а?

— Така е — каза учтиво Старк.

Около час по-късно Старк влезе в кабинета си, докато Кайл и Джейсън ръфаха сандвичите си с риба тон, които им беше приготвил. Не му дойде на ум какво друго да направи, освен да ги нахрани, докато се опитваше да си изясни ситуацията.

На телефонния му секретар имаше три съобщения, всичките от Алисън Старк, третата жена на баща му, която скоро също щеше да стане бивша, според Кайл и Джейсън. Старк никога не я бе виждал.

Записаният глас на Алисън бе натежал от гняв и напрежение:

„Сам, аз съм Алисън Старк. Никога не сме се срещали, но аз съм последната «бивша» на баща ти. Виждал ли си синовете ми, Кайл и Джейсън? Оставили са ми бележка, че отиват при теб, в Сиатъл. Моля те, обади ми се.“

При следващото обаждане тонът беше с една степен по-настойчив:

„Сам, пак съм Алисън Старк. Обади ми се веднага, щом получиш това съобщение.“

При последното съобщение на Старк му бе ясно, че слуша жена, която се намира на прага на истерията.

„Сам, аз съм Алисън. Ще се обадя на баща ти. Вината е негова. Това копеле може поне веднъж в живота си да поеме някаква

отговорност. Момчетата са в криза вече шест месеца и терапевтът им казва, че е заради развода. Кълна се, поех върху себе си всичко, което можах. Кайл и Джейсън направо ме подлудиха, а сега ми сервираха и този тъп номер. Това вече е прекалено, чуваш ли ме? Обади ми се, за Бога!“

Старк натисна бутона за пренавиване на лентата. Това бе последното нещо, което му трябваше.

В продължение на един дълъг миг обмисля какви са алтернативите му. После взе телефона и набра номера.

Една отчаяно звучаща Алисън Старк отговори още по средата на първото позвъняване.

— Крайно време беше да ми се обадиш, Хъдзън. Направо ще полудея. Синовете ти заминаха с автобус за Сиатъл. Сами, за Бога! Те са само на десет и дванадесет, в случай че си забравил, и са съвсем сами там някъде в Сиатъл. Никога няма да намерят техния полубррат. Среднощ е. И сигурно точно в тази минута са някъде на улицата при пласъорите на наркотици и всевъзможни психопати. Какво възнамеряваш да направиш ти в този случай?

— Тук е Сам Старк, Алисън. Кайл и Джейсън са в безопасност при мен.

— Сам! Мислех, че е Хъдзън. Господи, Сам, толкова се тревожех. Ако не беше Клиф, сигурно щях да полудея. Той ми казва, че прекалено се плаша, но...

— Кой е Клиф?

— Доктор Клифърд Тайтъс. Един приятел. Терапевтът на момчетата, всъщност. Бях с него тази вечер, когато момчетата изчезнаха. Прибрах се вкъщи и намерих някаква глупава бележка, че заминават с автобуса за Сиатъл. Наистина ли са добре?

— Малко изгладнели, но иначе екстра. Имаха адреса ми. След като пристигнали на централната автогара, някак си успели да се оправят по схемата на метрото. После взели един автобус, който ги докарал съвсем наблизо. Истински градски момчета, които действат сами, без чужда помощ.

— Когато искат, те и двамата са достатъчно умни, макар и да не личи от оценките им в училище през последната година — рече горчиво Алисън. — Преди получаваха само петици и шестици. А след развода не са носили вкъщи нищо друго, освен двойки и тройки.

Провалят се, можеш да ми вярваш. А са умни. Сигурно го правят нарочно.

— Разводът е нещо много трудно за децата.

— Е, ако трябва да бъдем точни, той е труден за всички. Те да не би да си мислят, че са единствените, които са страдали, откак баща им замина с онази тридесет и шест годишна своя секретарка? За мен също не беше лесно, вярвай ми.

— Сигурно не е било.

— И като че ли това не ми стигаше, а Кайл и Джейсън направиха всичко възможно да превърнат живота ми в ад. Клиф казва, че реагират така от гняв и болка по загубата на бащата. Сякаш са единствените, които имат емоционални проблеми. Нямат никакво съчувствие към мен.

— Хм, хм...

— Трябаше да послушам Марлен.

— Втората жена на татко?

— Тя ми се обади, когато разбра, че Хъдзън смята да я напусне заради мен. И ми каза, че ще съжалявам. Но аз като глупачка не ѝ повярвах. Мислех, че съм единствената, която ще може да го промени.

— Виж, Алисън, знам, че имаш проблеми, но те не са мои — каза Старк спокойно, но много отчетливо. — Какво смяташ да правиш с Кайл и Джейсън?

— След като вече знам, че са в безопасност при теб, нямам намерение да правя абсолютно нищо — каза решително Алисън. — Бог ми е свидетел, че и без това сега не бих могла да се оправя с тях. Свършена съм. Нямам повече никакви емоционални резерви. Утре заран ще отида при моя терапевт.

— И ние всички ще седим и ще чакаме тук, докато ти получиш указания от твоя терапевт?

— Момчетата могат да останат известно време при теб, нали така? Лятната ваканция току-що започна. Няма да изпуснат от училище.

— Задръж малко, моля те...

— Ти си им брат, нали?

— Полубрат. И не бях ги виждал до тази вечер.

— И какво от това? От години Хъдзън им пълни главите с истории за теб, че си някакъв суперучен от ракетните полигони, който

работи специално за правителството. Те самите обожават компютърните игри. Смятат те за някакъв компютърен супермен.

— Алисън, Кайл и Джейсън могат да останат тази нощ, но това е всичко. Ще трябва да се погрижиш да дойдеш и да ги вземеш утре заран.

— Нямам намерение утре да шофират чак до Сиатъл. Имам час при терапевта си и Бог ми е свидетел, че се нуждая от съвет. Кажи на Кайл и Джейсън, че се надявам, да разбират през какво минах тази вечер. Лека нощ, Сам.

— Чакай, Алисън...

Беше прекалено късно. Звукът от другия край на линията даде на Сам категорично да разбере, че Алисън е затворила телефона.

— По дяволите! — Старк гледаше с празен поглед слушалката.

Една фигура се раздвижи до вратата на кабинета.

— Мама ли беше?

Той бавно се извърна. На прага стоеше Джейсън. В ръката си държеше половината от сандвича.

— Да. Много се тревожи за вас.

— Ще се почувства по-добре, след като поговори с психиатъра си. — Джейсън отхапа от сандвича.

Кайл се появи зад брат си.

— Винаги е така.

— Това е окуражаващо.

— Можем ли да останем тази вечер? — попита Джейсън.

Старк се вгледа в странно познатите черти на своите малки полубратя. Сякаш гледаше в огледало, където бе отразено миналото.

И двете момчета имаха почти черна коса. Интелигентните им зелени очи бяха засенчени от лещите на очилата. И двамата имаха високите скули и суровите черти на Хъдзън Старк, ясно очертани, дори в тази ранна възраст. Изглеждаха слабички, бледи и някак сгърбени от притеснение.

Главната разлика между него и полубратята му беше, че той нямаше при кого да избяга, когато родителите му се разведоха.

— Вие с Кайл ще останете тук тази нощ — каза Старк. — А утрозаран ще направим план как да се върнете у дома.

— Ние неискаме да се връщаме у дома.

— Ще говорим за това сутринта — отсече той.

VII

Старк се надяваше на вдъхновение от утрото, но то не дойде според очакванията му. Когато влезе в кухнята малко преди седем, откри, че Кайл и Джейсън са вече там. Облечени бяха в тениските, дънките и маратонките от предишната вечер. Двете момчета се бяха настанили до черната маса за закуска от стъкло и стомана. Пред тях имаше купа юфка и кутия мляко.

Кайл вдигна поглед от чинията си. Нито подчертано небрежното изражение, нито лещите на очилата можеха да скрият напрежението в детските му очи.

— Добро утро, Сам.

— Добро утро.

Старк отиде до плота и съсредоточено започна да си приготвя кафе. Тази дейност му напомни предишната вечер, когато бе направил еспресо за себе си и Дездемона.

— Добро утро — промълви плахо и Джейсън.

Старк кимна леко, зает с кафе машината. Може би Алисън се бе поуспокоила през нощта. И ако имаше късмет, тя вече бе в колата си на път за Сиатъл, за да прибере синовете си.

Неговите полубратя.

Мисълта, че действително е толкова близък с тези две малки момчета, му подейства като шок.

— Извинявай, че задействахме алармата снощи — престраши се Кайл.

— Когато си забравим ключовете за вкъщи в Портланд, винаги влизаме през един прозорец — каза Джейсън. — Мислеме, че можем да приложим същия трик и към твоя прозорец.

— Не може. — Старк посегна към една чаша.

На масата се възцари кратко, напрегнато мълчание.

— Яд ли те е на нас? — запита Кайл.

— Не. — Старк си взе чиния от шкафа и си сипа юфка. — Просто не ви очаквах снощи.

— Казах на Кайл, че ще се ядосаш. — Джейсън отпи голяма гълтка портокалов сок. — Казах му, че ще ни качиш на автобуса още тази сутрин.

Старк се замисли за тази възможност. Това действително беше решение. Още по-добре щеше да е, да ги качи на самолет. Полетът до Портланд беше съвсем кратък. Ако ги закараše на летището веднага след закуска, още към десет часа щяха да са си вкъщи.

— Колко време смятате да останете в Сиатъл? — запита той.

Кайл и Джейсън се спогледаха.

— Известно време — каза Кайл и се съсредоточи върху юфката си.

— Кайл каза, че бихме могли да останем при тебе през лятото — изтърси Джейсън.

— През лятото?! Смятате да останете цялото лято? Кайл кимна безмълвно.

— Но това е...

Старк замълча. Добави мляко към юфката си и се облегна на кухненския плот.

Да позволи на момчетата да останат при него през лятото, бе абсурдно. Вероятно не би било проблем, да останат ден-два, но не бе възможно да стоят три месеца. Та той дори не познаваше тези хлапета. За него те бяха чужди хора.

Чужди хора, които по една случайност имаха същия баща.

— Стана трудно, откак мама и татко се разведоха — рече тихо Кайл.

— Татко казва, че той и мама са се отдалечили един от друг.

Джейсън говореше с напевния тон на децата, които се опитват да повтарят думи на възрастните, които не разбират.

— Казва, че сега са съвсем различни хора от времето, когато са се оженили.

— Аха.

Старк механично дъвчеше юфката. Чул беше същото обяснение, когато беше на десет години.

— Не мисля, че са по-различни — рече грубо Джейсън. — На мен ми изглеждат същите.

Кайл сви устни.

— Мама казва, че татко се е уморил от нас. Казва, че той няма чувство за отговорност. Казва, че се чука със своята засукана секретарка.

Джейсън гневно вдигна поглед.

— Е, и какво? Мама пък се чука с нашия психиатър. Кайл помръдна едното си рамо.

— Доктор Тайтъс казва, че в това няма нищо нередно, след като той не е неин психиатър. И наистина не е. Тя ходи при доктор Лачън.

Кайл погледна към Старк.

— Доктор Тайтъс казва, че разводът е проблем на мама и татко, а не наш, но това е тъпло. Как може да е само техен проблем? Сякаш ние с Джейсън не съществуваме или нещо подобно. За нас също всичко се промени, тъй че не е проблем само на мама и татко.

Старк не можеше да спори с логиката на това изказване. Той лапна още една лъжица от юфката.

— Доктор Тайтъс казва, че разводът може да бъде положителна стъпка за цялото семейство — редеше Кайл, сякаш бе научил думите наизуст. — Казва, че създавал възможности за всички членове от семейството, да съзреят и да станат по-независими.

Джейсън се намръщи.

— Казва, че е по-добре за двама души, които непрекъснато се борят един с друг, да се разделят. Казва, че по този начин се намалявал стресът в един дом.

— На първо място, не разбирам защо мама и татко трябва да се борят през цялото време — промърмори Кайл. — Ако просто спрат да се борят, няма да имаме никакви проблеми повече.

Старк преглътна.

— Родителите на много деца са разведени.

— Това ни каза и татко — съгласи се Кайл. — Каза, че е съвсем нормално.

— Доктор Тайтъс твърди, че родителите на повечето от половината деца в нашия клас са разделени — продължи Джейсън, забил поглед в недоядената си юфка. — Аз вече го знаех. Но просто не мислех, че мама и татко също ще го направят.

— Е, да, но те го направиха — рече Кайл изненадващо грубо. — И доктор Тайтъс те посъветва да го приемеш. Казва, че си настроен негативно или нещо подобно.

— Извинете ме. — Джейсън изведнъж скочи от мястото си. — Трябва да ида до банята.

Старк видя влагата, бликнала в очите му, преди момчето да изхвърчи навън от кухнята.

Кайл изчака, докато вратата се затвори.

— Нашият психиатър казва, че Джейсън все още не е приел развода на мама и татко.

— За това трябва време — отвърна Старк.

— Да. Предполагам.

Старк оставил празната си чиния на плота.

— Какво ви накара да решите, да ме потърсите?

— И аз не знам. Все си го мислех, откак татко дойде за последен път да си приbere нещата.

— Кога беше това?

— Преди няколко месеца — гласът на Кайл стана толкова тих, че думите му едва се долавяха. — Когато си тръгваше, той каза, че ще идва да ни вижда с Джейсън два или три пъти седмично. И отначало наистина идваше. Но после вероятно не е имал време.

Старк си спомни, че бе чувал същите неясни обещания, когато беше на десет години. Хъдзън го навестяваше редовно в продължение на няколко месеца и после започнаха извиненията. „Трябваше да пътувам извън града, Сам. Едни колеги ще идват следващата седмица. Трябва да подгответя нещата за един риболовен излет, синко. Ще ме разбереш, когато станеш по-голям.“

Джейсън се промъкна отново в кухнята. Страните му бяха зачервени. Не погледна към Старк, когато зае мястото си на масата.

Кайл направи видимо усилие да смени темата.

— Татко казва, че работиш за правителството. Каза, че си изобретил онова нещо, което пречи на терористите и разни други типове, да стигнат до програмите на компютрите.

— Сега не работя за правителството — рече Старк. — Имам си собствен бизнес.

— О! — Кайл за момент изглеждаше разочарован. — Още ли се занимаваш със секретни кодове?

— Да. — Кайл засия.

— Джейсън и аз си имаме компютър у дома.

— Така ли? — запита учтиво Старк.

— Татко ни го купи преди една година — потвърди Джейсън. — Имаме и в училище, разбира се, но татко ни научи на някои страховитни неща. Които другите деца изобщо не знаят.

Новината не изненада Старк. Техническите способности се предаваха в семейството. Хъдзън беше електроинженер, който някога бе имал забележителни постижения в разработването на пилотиращите устройства. Сега бе вицепрезидент на една преуспяваща инженерна фирма.

— Няма да ни позволиш да останем, нали? — запита най-сетне Кайл.

— Съмнявам се, че майка ви ще иска да прекарате цялото лято тук, в Сиатъл — опита се да спечели време Старк.

— Напротив, ще иска — настоя нетърпеливо Джейсън. — Ще е доволна, да се отърве от нас през лятото. Тя казва, че само правим всичко много по-трудно за нея.

— Обзалагам се, че без проблеми можеш да убедиш мама за това — рече Кайл. — Доктор Тайтъс твърди, че тя е в ужасен стрес. И да ни няма вкъщи през лятото, сигурно ще е голямо облекчение за нея.

Телефонът на стената иззвъня. Старк хвърли поглед към индикатора, изписващ номера, откъдето се звънеше. Не позна кода. Предположи, че е Портланд.

Вдигна слушалката.

— Тук е Старк.

— Сам, ти ли си? Твой старец се обажда. Не съм те чувал, откак се обади за рождения ми ден — дълбокият, звучен глас на Хъдзън отекна по линията. — Кога беше това, мамка му? Преди седем месеца! Времето просто лети на моята възраст. А ти какси, синко?

Похлупакът, затиснал въртопа, бушуващ някъде дълбоко в Старк, се отмести само за частица от секундата. Само толкова, колкото той да зърне пъклената стихия на хаоса, развихрила се в бездънния съд.

С дисциплина, култивирана през годините, той затръшна похлупака обратно на мястото му.

— Кайл и Джейсън са тук — отвърна, без увертури.

— Да, знам — рече нетърпеливо Хъдзън. — Тук е четири часът сутринта. Току-що пристигнахме. Алисън се е обаждала в хотела три пъти. Наистина ще ме подлуди. Държи се така, сякаш е само моя

вината, дето момчетата са тръгнали за Сиатъл. И очаква аз да направя нещо.

— Ще направиши ли?

Старк забеляза, че и Кайл и Джейсън спряха да ядат. Седяха съвсем притихнали и се опитваха да изглеждат незаинтересовани.

— Какво да направя? — запита отсъстващо Хъдзън.

— Нещо.

— По дяволите, не мога да направя много. — От Хъдзън се изтръгна дълбока въздишка, която вероятно трябваше да изразява съжаление. — Обаждам ти се от Мауи. Дженифър и аз току-що пристигнахме. И двамата имаме нужда от пауза.

— Сигурно.

— Знаеш как е. Шестнадесетчасов работен ден и напрежението те довършва. Нощите и уикендите също.

— Нощите и уикендите с Дженифър.

— Не знам какво щях да правя без нея — рече Хъдзън — фантастична е. Помогна ми да сключа най-голямата сделка в живота си миналата седмица. Наистина ѝ дължах това пътуване до Хаваите.

— Ами Кайл и Джейсън?

— Е, какво те? Нали са добре?

На Старк му се искаше, да бе приел разговора в кабинета си. Мрачно съзнаваше, че братята му слушат напрегнато всяка дума. Още един възрастен трябваше да вземе решение, от което щеше да зависи бъдещето им.

— Да, те са добре.

— Така си и мислех. Алисън каза, че са изминали целия път до Сиатъл с автобус и дори са намерили къщата ти посред нощ. Умни момчета. Напомнят ми за теб, когато беше на тяхната възраст.

— Виж какво, Хъдзън...

— Какво е това? — вниманието на Хъдзън сякаш за момент бе отвлечено. — Чакай малко, Сам. Дженифър се опитва да ми каже нещо.

Старк стисна слушалката, докато слушаше далечния женски глас, напомнящ, че било вече късно и било време да си лягат.

— Разбира се — гласът на Хъдзън беше приглушен, докато говореше с жената. — Почти свърших, сладурче. Ей сега идвам. По

дяволите, това мъничко червено нещо наистина ти стои страхотно. Окей, Сам, ето ме пак. Какво казваше?

— Говорехме за факта, че Кайл и Джейсън са в Сиатъл.

— О, да. Не знам какво да ти кажа, Сам. Алисън ги замъкна на психоаналитик в същата минута, когато ѝ казах, че искам развод. Няма по-сигурен начин да разсипеш две малки хлапета от този, да ги подложиш на психотерапия — разсмя се Хъдзън. — А фактът, че Алисън спи с техния психиатър, сигурно също не помага много. Но Джейсън и Кайл ще се оправят.

— Така ли мислиш?

— Можеш да ми вярваш. Просто им трябва малко време. По дяволите, та майка ти и аз се разведохме, когато ти беше на... на... десет или единадесет, ако не се лъжа.

— На десет.

— Както и да е. Исках да кажа, че ти се оправи добре, нали?

— Да.

Старк си помисли за годините, в които беше аутсайдер в собственото си семейство и в училището, за двата си провалени годежа и за вечната си самота.

— Оправих се добре.

— Точно така. Проблемите, които Алисън твърди, че имат Кайл и Джейсън, не са причинени от развода, независимо какво казва психиатърът.

— Така ли?

— Разбира се, по дяволите. Тези момчета са на десет и дванадесет години. Проблемите им са причинени от факта, че са големи деца на прага на превръщането си в юноши. Намират се в преходен период, това е всичко.

— Наистина ли го мислиш?

— Да, по дяволите. Психиатърът е онъ, който напълни главата на Алисън с всичките тези глупости. Тя би трябвало да се откаже от услугите му. Ей, трябва да бягам. Дженифър ме чака. А не е от жените, които един мъж може да кара да чакат. Слушай, ще поздравиш Кайл и Джейсън от мен, нали?

— Те са тук в момента. Защо сам не го направиши?

— Нямам време, както ти казах. Дженифър ме чака. Дочуване, Сам. Приятно ми беше да те чуя. А, чакай, за малко да забравя. Преди

време получих поканата ти за сватбата. Не можах да ти изпратя подарък, но все пак, приеми поздравленията ми. Следващия път, когато дойда в Сиатъл, ще ме запознаеш със съпругата си.

— Нямаше сватба. Булката не дойде.

— Какво, по дяволите?! Не ми казвай, че и тази твоя годеница е изчезнала?

— Да. Така стана.

— Господи, Сам! Изглежда, имаш нужда от някои съвети, как да се оправяш с жените. Какво направи, че уплаши тази?

— Помолих я да подпише брачен договор.

— Е, тогава погледни нещата от тази страна — рече Хъдзън, не без съчувствие. — Отменянето на една сватба е много по-евтино от един развод. Повярвай ми, говоря от опит.

— Да, предполагам, че е така.

— Грижи се за себе си. Може би скоро ще се видим. Хъдзън затвори.

Старк остави слушалката съвсем бавно. Погледна към Джейсън и Кайл. Те го наблюдаваха в стоическо мълчание.

„Исках да кажа, че ти се оправи добре, нали?“ Скръсти ръце пред гърдите си.

— Ако майка ви се съгласи, — произнесе много предпазливо — вие двамата можете да останете при мен през лятото.

Алисън се съгласи.

Час по-късно Старк седна на бюрото в кабинета си и набра номера на единствената личност, за която можеше да се сети, и която би могла да му помогне.

— Доставки „Райт Тъч“ — обади се Дездемона.

В топлия ѝ, звучен глас се долавяше ентузиазма на заредения с оптимизъм предприемач, предусещащ новата сделка.

— Аз съм, Старк.

— Велики Боже, та сега е само осем часът сутринта. Защо се обаждаш толкова рано?

— Имам проблем.

— Какъв проблем?

— Моите двама полубратя пристигнаха при мен за лятото.

— Не знаех, че имаш братя.

— Ами, имам... Родителите им са се развели преди шест месеца. И Джейсън, и Кайл го приемат малко трудно.

— Естествено. — Дездемона въздъхна съчувствено. — Как иначе биха могли да го приемат?

— Във всеки случай, Алисън, майка им, е изпаднала в доста голям стрес, опитвайки се да се справи с тях, а и със собствените си проблеми. Хъдзън е на Хавайте с новата си приятелка.

— Хъдзън? Това кой е?

— Баща ми.

— О! И тъй, ти си взел момчетата за цялото лято?

— Така изглежда. Току-що говорих с Алисън. Тя е повече от склонна да ги остави тук, в Сиатъл. Каза, че ще е полезно преживяване за тях. Струва ми се, успяла е да убеди себе си, че това е като да ги изпрати на летен лагер.

— Лагерът „Старк“.

— Нещо такова. Е, поне имам свободна спалня. Алисън каза, че ще им изпрати някои дрехи.

— И ти влизаш в ролята на лагерния възпитател.

— Не съм възпитател — каза мрачно Старк. — Не знам абсолютно нищо за децата. Което е и същността на проблема ми. Кайл е на дванадесет, а Джейсън — на десет. За пръв път са в града. Нямат никакви приятели или пък нещо, което да правят през деня, докато съм на работа.

— Добре дошъл в чудесния свят на подрастващите момчета.

— Точно там е работата. Не мисля, че трябва да бъдат оставяни сами по цял ден. И без това, имат проблеми с адаптацията си, заради развода. Нуждаят се от компания и надзор.

— И ти искаш да разбереш как да намериш онova, за което всеки работещ родител би продал душата си — добър и сигурен човек, на когото да ги повериш през деня — заключи Дездемона.

— Те не са бебета. И не им трябва бавачка. Просто имат нужда от някого, който да ги държи под око, докато аз не съм наблизо. Някой, който да ги води на разни места. Да им създава занимания. Този род неща. — Старк потиснато се загледа през прозореца. — По дяволите, нямам каквото им трябва. Сигурно съм бил луд, да им позволя, да ме убедят.

— Не бой се, попаднал си, точно където трябва.

— Наистина ли?

— Имаш късмет.

Усмивката в гласа на Дездемона стопли слушалката в ръката на Старк.

— Братовчедът Макбет току-що пристигна в града. Ще бъде тук през лятото и си търси работа за през деня. Мислех да го ангажирам с пълненето на гъбени шапчици, но нещо ми подсказва, че ще е по-добър в ролята на възпитател.

— Кой е братовчедът Макбет?

— Който и каквото ти искаш да бъде — рече просто Дездемона.

— Човекът е много добър актьор. Един от най-добрите в семейството, ако трябва да бъдем точни, а това вече значи нещо.

— Виж, Дездемона, не се обиждай, но не искам някакъв нафукан актьор, да се грижи за Кайл и Джейсън. Имам нужда от сериозен човек. Някой, който да въведе ред, ако нещата започнат да излизат извън контрол.

— Няма проблеми. Макбет е страхотен с децата и напълно можеш да му се довериш. Ще ти го изпратя веднага.

Старк се намръщи.

— Не знам какво да ти кажа. Кайл и Джейсън не са бебета. И не им трябва бавачка.

— Мисли за Макбет, като за наставник на млади мъже.

— Чуй, може би трябва още малко да обсъдим този въпрос.

— Съжалявам, но точно сега не мога да говоря — рече Дездемона. — Готовим се за един голям благотворителен обяд днес. О, без малко щях да забравя. Искаш ли да дойдеш на рождения ми ден следващия петък?

Старк започва да се чувства объркан.

— На твоя рожден ден?

— Ще кажа само, че ставам на двадесет и една, и повече няма да ги броим.

— Разбирам. Добре. Да, ще дойда на рождения ти ден.

— Страхотно. В седем часа в свърталището на ъгъла до „Райт Тъч“. — Дездемона изстреля името на ресторанта. — Знаеш ли го?

— Ще го намеря. Но, Дездемона, за този Макбет...

— Отдъхни си. Проблемите ти свършиха. Дездемона затвори телефона, преди Старк да успее да измисли какво да каже.

— Но ние нямаме нужда от някого, който да се грижи за нас през деня — възпротиви се Кайл. — Свикнали сме да бъдем сами, когато се върнем от училище. Вече не сме малки.

— Сега е лято. — Старк се облегна на стола зад бюрото си и изгледа твърдо момчетата. — И не сте на училище. Ще имате много свободно време, а не можете да се оправяте в Сиатъл. През деня няма да съм с вас. Трябва да ходя на работа.

— Можем да се оправим из града — рече бързо Джейсън. — Твърде големи сме, за да имаме бавачка.

Старк вдигна вежди. През двета часа, откак Алисън се бе съгласила да остави Кайл и Джейсън в Сиатъл, с тях бе станала огромна промяна. По някакъв тайнствен начин те се бяха преобразили от плахи, бездомни дечица в нагли малки тиранчета.

— Докато живеете с мен, — каза тихо Старк — ще спазвате моите правила. А моите правила гласят, че няма да прекарвате дните си сами.

— О, хайде, Сам, ние сме ти братя, а не обикновени сукалчета.

— Кайл изведнъж засия. — Можем да идваме в офиса с теб.

— Не мога да работя и да ви забавлявам едновременно.

— Но точно там е работата. Няма нужда никой да ни забавлява — ухили се Джейсън. — Аз се поогледах. Ти имаш чудесни неща в тази къща. Всякакви компютри, стерео, телевизор, видео и даже компактдиск.

— Да-а, мястото е страхотно оборудвано — рече Кайл.

— Трябват ни само някои нови видеоигри и всичко ще е наред.

— А ако не искаш да ни купуваш видеоигри, — добави услужливо Джейсън — можем да намерим адресите на най-близките салони в телефонния указател.

— Остави това — рече Старк с желязна категоричност. — Няма да прекарате лятото, заврени в някой салон за видеоигри.

— Но видеоигрите развиват мисленето и логическите умения — увери го словоохотливо Кайл. — А също така подпомагат координацията на окото и ръката.

Старк го изгледа.

— Кой казва това?

— Доктор Тайтъс, нашият психиатър — уведоми го с удоволствие Кайл. — Той каза на мама, че видеоигрите не са вредни.

Каза, че са по-добри за нас от телевизията, защото са интер... интер...

— Интерактивни? — предположи Стартк.

— Да, точно така. Интерактивни. — Кайл изглеждаше доволен от схватливостта му. — А игрите, създаващи виртуална реалност, са най-доброто. Сякаш влизаш в съвсем нов свят.

„Един друг свят, където си сам“ — помисли си Стартк.

— Знам — рече той тихо. — Но смяtam, че ще е по-добре, да останете в този свят това лято.

Приглушено ръмжене на мощн мотор прекъсна дискусията им и някакъв автомобил спря на алеята.

— Какво е това? — запита Кайл, за миг отвлечен от спора за виртуалната реалност. — Звучи като чудовищен камион или нещо подобно.

На вратата се позвъни. Стартк стана.

— Ще видя кой е.

Кайл и Джейсън го последваха по коридора. Всички заедно слязоха по стълбата от бетон и стомана, без парапет, която образуваше гръбнака на къщата.

Стартк отвори вратата в дъното на двуетажното предверие.

На стълбите стоеше огромен мъж със сурво и мрачно лице. Той носеше черни огледални очила, пъстра кърпа, завързана на главата му и избеляла дънкова риза. Широка гривна от неръждаема стомана украсяваше едната от дебелите му китки. Мощните му гърди бяха опасани от кожен патрондаш. В него нямаше патрони, но това ни най-малко не намаляваше внушителното впечатление. Ботушите му бяха от светлосива змийска кожа. На алеята бе спрян лъскав черен джип, чиито хромирани части блестяха на слънцето.

— Сигурно сте сгрешил адреса — каза Стартк.

— Вие ли сте Стартк?

— Да.

— Изпраща ме Дездемона. — Гласът му звучеше като мотора на джипа. — Аз съм Макбет.

— Наистина ли? — Стартк бавно се усмихна и хвърли поглед към братята си. — Джейсън, Кайл, запознайте се с вашата бавачка.

Кайл мъчително прегълътна. Очите му зад очилата бяха станали съвсем кръгли.

— По дяволите...

Джейсън просто бе зяпнал, като ударен от гръм. Макбет погледна към тях. Изумените лица на момчетата се отразиха върху огледалните му очила.

— Разбрах, че ще се позабавляваме това лято — каза той. — Качвайте се в джипа.

Дездемона седеше на прага на хладилното помещение и оглеждаше най-новите ледени скулптури на Върнън Тейт. Тя никога не влизаше навътре във фризера повече, отколкото бе необходимо, и никога не оставаше в студените му, стоманени очертания по-дълго, отколкото се налагаше, за да приbere или извади някой контейнер с продукти, фризерът беше с размерите на голяма кабина на асансьор.

Последният шедьовър на Върнън беше една ледена купа, разположена между крилете на замръзнал лебед. Скулптурата бе изящна и грациозна. Ледът проблясваше като рядък кристал.

— Чудесен е, Върнън — възхити се Дездемона. — Ще насилем желатина в купата и ще сложим всичко това в центъра на секцията с десертите.

Върнън изглеждаше малко притеснен, както винаги, когато тя хвалеше работата му.

— Радвам се, че ви харесва. Все още работя върху делфините, които поръчахте за следващия голям прием на господин Старк.

— Няма защо да бързаш. И все пак нямам търпение да ги видя. Сигурен ли си, че не искаш да ги приберем в „Райт Тъч“?

Върнън се изчерви.

— Предпочитам да ги държа в хладилния склад на моя приятел, докато не станат готови.

— Разбирам. Не исках да те притеснявам. Художниците приличат на артистите в някои отношения. Не обичат хората да наблюдават хода на работата им.

— Мисля, че е точно така — усмихна се Върнън. — Знаете ли какво, госпожице Уейнрайт? Никога не съм мислил за себе си, като за художник, преди да дойда да работя при вас. Това ме кара да се чувствам някак по-значим или нещо от този род.

— Но ти наистина си нещо особено. Не знам какво щях да правя без теб. — Дездемона погледна часовника си. — Трябва да видя, дали

Жулиета и леля Бес приключиха със соленките. Вече е време да започваме да товарим.

— Аз ще се занимая с чашите. — Върнън я последва навън от фризера, като затвори вратата.

— Благодаря, Върнън.

— Дездемона прекоси покрития с бели плочки под, от двете стени, на който се издигаха дълги плотове от неръждаема стомана. Долната част на плотовете бе заета от редици метални шкафове.

Както винаги, тя огледа своето малко царство с гордото око на собственик. Всичко бе чисто и спретнато, като корабен камбуз. „Райт Тъч“ беше нейната сцена и тук тя изпълняваше главната роля. Беше приятно чувство.

Бес, със сива коса, скрита под бяло боне, вдигна глава от работата си.

— Почти свършихме, скъпа. Жулиета тъкмо извади последната тава от печката.

— Браво. В график сме. — Дездемона огледа помещението, където Хенри и Върнън товареха кутии с чаши на една ръчна количка.

— Да не забравите малките чинийки за десерта — викна тя.

— Няма — отвърна Хенри. — Имам ги в списъка.

— Отивам да си облека смокинга — рече Дездемона. — Ей сега се връщам.

Тя бързо влезе в офиса, затвори вратата и спусна щорите на прозореца, гледащ към работното помещение. После посегна към смокинга в черно и бяло, който носеше винаги, когато беше на работа.

Майка ѝ бе моделирала и изработила смокинга заедно с униформите в черно и бяло, които носеше персоналът на фирмата. Елегантният вид бе една от запазените марки на „Райт Тъч“.

Вратата на офиса се отвори неочеквано, тъкмо когато Дездемона започна да разкопчава блузата си.

Тя рязко се обърна и се усмихна, когато видя заварения си брат.

— Тони. Какво правиш тук?

— Трябва да поговоря с теб, детенце.

Тони хвърли поглед през рамо и после влезе в офиса, затварящки след себе си.

— Сега не мога да говоря, Тони. Имам обяд в един часа. Товарим фургона. Когато се върна, можем да пием кафе и ти ще ми разкажеш за

Холивуд.

— Можеш ли пак да ме впишеш във ведомостта? — Сърцето на Дездемона се сви.

— О, Тони! Какво се случи в Холивуд?

Тони се облегна на вратата, като я гледаше с тревожни очи.

— Онова, което винаги се случва. Нещата се провалиха. Хората с парите не си изпълниха задълженията. Студиото загуби интерес. Мошениците, които се занимаваха с проекта, просто се скатаха. Всичко свърши, Дездемона.

— Точно от това се боях. Толкова съжалявам, Тони. Устните му се свиха в горчива усмивка.

— Изглежда, това ще е историята на моя живот.

— Ти си чудесен актьор. Но просто не си имал съответния шанс.

— Знам, знам. Големият шанс — той уморено прокара ръка по красивото си лице. — Понякога си мисля, че никога няма да го имам, детенце.

— Ще го имаш, Тони.

— Хубаво е, че вярваш в мен.

— Цялото семейство вярва в теб, знаеш го много добре.

— Както винаги казва чично Август, единственото нещо, на което един Уейнрайт може да разчита, са другите Уейнрайт. — Тони направи елегантно, небрежно движение с раменете си. — Виж, работата не ми трябва за вечни времена. Завърших една пиеса, докато чаках нещата да тръгнат в Лос Анжелис.

— Пиеса?

— Нарича се „Изчезващ“. Мисля да говоря с Иън Айвърс, да я постави в „Рампата“.

— „Рампата“ има проблеми, Тони — изрече със съмнение Дездемона.

— Окей, тогава ще трябва да намерим някой ангел, който да подкрепи продукцията. — Тони закрачи из малкото помещение. — Можем да го направим. Иън се нуждае от една голяма пиеса, за да спаси театъра си, и аз я имам за него. Проблемът е, че ми трябва дневна работа, докато успея да поставя „Изчезващ“. Какво ще кажеш?

Дездемона се усмихна.

— Добре. Отново си във ведомостта.

— Благодаря. — Тони спря да крачи и се извърна към нея. — Извинявай, че те притесних пред приятеля ти онази вечер.

— Не се тревожи за това.

— Как бих могъл да знам, че водиш мъж у дома си? И особено, тип като този. От него ли са ти тези приспособления за играта на роби и перата?

— Не ставай глупав. Кирстен ми ги даде преди няколко дни като благодарствен подарък. Един вид шега, всъщност. Тя скоро ще отвори „Екзотика Еротика“.

— О, да, бях забравил за нейния дамскиекс бутик. — Тони я изгледа внимателно. — Колко сериозни са нещата между теб и тоя недодялан технократ?

— Не го наричай недодялан.

— Извинявай. Колко сериозни са нещата между теб и господин Старк? — изрече Тони с високопарен сарказъм.

Дездемона се изчерви.

— Още не знам, но имам надежди. Тони, трябва да се обличам. Ако искаш да се върнеш във ведомостта, ти също си облечи униформата. Можеш да помогнеш на Хенри и Върнън.

— Той не е твой тип — каза меко Тони. — Не е един от нас.

— Така казват — съгласи се Дездемона.

VIII

— Дала си работа на твоя заварен брат? — Старк спря по средата на дансинга и сърдито изгледа Дездемона. — Какво ти става, наистина? Дължна ли си да намираш работа на всичките си безработни роднини? Никой от тях ли не може да се задържи някъде другаде?

— Стига, не прави сцени. — Дездемона неспокойно огледа препълненото помещение. — Работата в „Райт Тъч“ е като всяка друга.

Минаваше десет в сряда вечер и балът на „Гилдията на изкуствата на бъдещето“ беше в разгара си. Блестящата бална зала на един от хотелите в центъра на града бе претъпкана от странна смесица от елегантни, известни и богати членове на сиатълския светски елит, които бъбреха непринудено с множеството художници, актьори, музиканти и писатели. Смокинги и проблясващи копринени рокли се смесваха с прилепнали, украсени с габъри джинси, и кожени бюстиета.

Старк сякаш не забелязваше колко неуместно е да спре по средата на дансинга. Цялото му внимание бе съсредоточено върху въпроса за Тони.

— Знам, че тоя тип ти е заварен брат, но това не е причина, да го назначаваш във фирмата си.

— О, стига, Старк, той е от семейството. Тони просто има нужда от някаква работа през деня, за да се задържи на повърхността, докато Иън намери спонсор за писцата му.

— Пет пари не давам, че е от семейството. Какво общо има това с въпроса?

— Ти ли ме питаш? След като се съгласи да приемеш двамата си полубратя за цялото лято?

Дездемона побутна Старк по рамото, опитвайки се да го накара танцува отново. Но беше, като да се мъчи да задвижи товарен влак.

— Това е друго.

— Къде е разликата?

Тя съжали, че изобщо спомена за работата на Тони. До този момент вечерта вървеше много добре.

— Кайл и Джейсън просто нямаше къде другаде да отидат — промърмори Старк.

— Тони също няма.

— Той на колко е? На тридесет и две? Време е да започне да разчита на себе си.

— Уейнрайт разчитат един на друг.

— Разчитат на теб.

— Но така е добре за всички ни.

— Знаеш ли какъв е твоят проблем?

— Не, какъв е той?

— Ставаш наивна, когато стане въпрос за семейството. Погледни нещата трезво, Дездемона. В семейството няма нищо сакрално. Всеки тип, който върши злоупотреби и престъпления, все някъде има семейство.

Прониза я беспокойство. Тя тревожно се вгледа в лицето на Старк, като си казваше, че той не би могъл да знае за нещастния инцидент отпреди десет години, когато Тони поради грешка бе обвинен в присвояване на средства от един малък театър.

— Забележителна мисъл — отвърна Дездемона. — Но напълно безполезна. А ти знаеш ли какъв е проблемът ти? Толкова дълго си се занимавал с кодиращи техники и версии на компютърната сигурност, че си получил трайна параноя.

— Нямам параноя. Гледам на ситуацията с необходимата логична, неемоционална и аналитична дистанция, която на теб очевидно ти е чужда.

Тя го погледна съсредоточено. — Ти наистина не харесваш брат ми, нали?

— Той ти е заварен брат, а не брат. И си права. Наистина не съм много очарован от него.

— Та ти дори не го познаваш! — възклика възмутено Дездемона.

— Успокой се, ставаш прекалено емоционална.

— Аз съм Уейнрайт. И съм родена емоционална.

— Ти не си родена Уейнрайт — напомни й ядосано той.

— Няма значение как съм станала член на семейството. Единственото, което е важно, е че съм част от него.

— Тогава ще е най-добре да си намериш някой, който да те пази, преди да изгубиш и последната си риза, докато се опитваш да назначиш безбройните си роднини.

— Така ли? — Дездемона вече не я беше грижа, дали някой чува спора им. — Ако не ти харесва как действам, най-добре ще е да си намериш друг доставчик, с когото да сключиш договор. Някой, който прави нещата по хубав, логичен, аналитичен начин.

Очите на Старк се превърнаха в ледено студени смарагди.

— Опитай се да говориш малко по-тихо, преди да си предизвикала сцена.

Той я хвана за ръката и я изведе от дансинга.

— Ще ти кажа нещо, Старк, — заяви с огромно удоволствие Дездемона — ти наистина успя да ме вбесиш. И вече изобщо не ме интересува, дали съм направила сцена или не.

— В такъв случай, ще те заведа у дома.

— Едва ли би искал да го направиш — тя го озари с усмивка, която затъмни канделабрите. — Това не е истинска среща. Дойдохме тук, за да правим бизнес, помниш ли? А досега не сме намерили никакви нови клиенти, нито за „Старк Секюрити Системс“, нито за „Райт Тъч“.

— Искаш да си движиш бизнеса? — Старк се спря пред студения бюфет. — Тогава съветът ми е, да започнеш да се държиш като делова жена.

— Много умееш да даваш съвети. Но ти започна този спор.

— В такъв случай, нека го смятаме за приключен. Той си взе сандвич със сирене.

— Кой ти е дал правото да приключ...

Дездемона замълча, когато Старк внимателно натъпка малкия кръгъл сандвич между устните ѝ. Тя го загледа онемяла, докато дъвчеше.

Дотолкова бе вбесена, че ѝ трябваха няколко секунди, за да разбере, че Старк вече не гледа към нея. Вперил беше очи в някого зад гърба ѝ.

— Здравей, Памела — каза той много спокойно. — Не знаех, че ще си тук тази вечер.

— Добър вечер, Старк — отвърна тихо Памела Бедфорд.

Дездемона едва не се задави със сандвича си.

— Дездемона? — Памела я разглеждаше с израз на искрена изненада. — Не знаех, че твоята фирма е доставчикът на бала.

— Не е...

Тя най-сетне успя да прегълтне и последната хапка. Обърна се и се изправи очи в очи с бившата годеница на Старк.

— Не съм тук служебно.

— Дездемона е с мен тази вечер — обади се Старк.

— О, разбирам — усмихна се разтреперана Памела. Около устните ѝ се образуваха мънички бръчици, в сините ѝ очи се четеше явна тревога.

Облечена бе в дискретно изрязана сапфиреносиня рокля, която подчертаваше платиненорусата ѝ коса ѝ и откриваше раменете. Дългата ѝ шия бе украсена с диамантена огърлица, в тон с обещите, които деликатно проблясваха на ушите ѝ. Памела сякаш бе изvezана от златни нишки, лунни лъчи и перли.

Със своята тясна черна рокля и една-единствена черна кадифена панделка на шията за украшение, Дездемона, която все още кипеше от раздразнение, се почувства като лошата вещица от Запада.

Въздухът натежа от напрежение. Изражението върху лицето на Старк бе абсолютно непроницаемо.

Памела му хвърли тъжен, извинителен поглед.

— Мислех, че ще е добре, ако най-сетне се срещнем някъде. Не можем вечно да се избягваме, след като така или иначе се движим в един и същ кръг.

Старк си взе още един сандвич със сирене.

— Не съм смятал вечно да те избягвам — той здраво захапа сандвича. — Въщност, изобщо не съм смятал да те избягвам.

— Радвам се да го чуя. — Памела хвърли прикрит, поглед към Дездемона. — Знам, че те поставих в много неловко положение на сватбата.

— Коя сватба? — запита Старк. Памела се изчерви.

— Страхувах се от тази среща. Знаех, че ще бъде трудно — тя се извърна към Дездемона. — Бихте ли ни извинила за няколко минути? Мисля, че Старк и аз трябва да довършим този разговор насаме.

— Дездемона и аз тъкмо си тръгвахме — каза Старк.

— Глупости — промърмори Дездемона. — Вървете и си поговорете. И без това мислех да ида до тоалетната.

— Дездемона... — започна Старк с предупредителен тон.

— Ей сега се връщам — махна му весело тя, завъртя се и потъна в множеството.

Тълпата се затвори зад нея.

Дездемона се отправи към най-близкия изход на балната зала. Беше съвсем близо до целта си, когато Дейн Маккалъм ѝ препреши пътя.

— Бягство от мястото на катастрофата? — запита той и на лицето му се изписа крива усмивка.

Дездемона направи гримаса.

— Дълбоко в себе си съм страхлива. Не понасям гледката на кръв.

— Не ви обвинявам. — Дейн хвърли поглед към препълнената зала. — Но рано или късно, все щеше да се случи. Не могат вечно да се избягват.

— Така каза и госпожица Бедфорд.

— Предполагам, че идеята е била на Памела.

— Какво? Да предизвика среща тази вечер? Да, възможно е — съгласи се Дездемона.

— Бог е свидетел, че Старк не би си направил труда. Той гледа на нещата с погледа на компютър. Включено или изключено. Когато нещо е свършено, значи е свършено. Особено една връзка.

Дездемона замислено се вгledа в Дейн. Тя го беше срещнала на отменения сватбен прием и бе разменила няколко думи с него на коктейла, подгответ от „Райт Тъч“ за Старк, но не го познаваше добре. Единственото, което знаеше за него бе, че е един от малкото хора, които Старк счита за приятели.

Той бе по-висок от Старк, на ръст горе-долу, колкото Тони. Беше и същия тип като Тони и другите мъже Уейнрайт — строен, елегантен, с дълги пръсти и патрициански черти. Според всички традиционни представи, бе по-красив от Старк, но кой знае защо, Дездемона бе безразлична към този факт. За своя изненада, тя откри, че е развила странен и напълно непонятен вкус към мъже с вид на яки средновековни воини.

— Да се сблъскат един с друг тази вечер, сигурно е еднакво неловко и за двама им — каза тя.

Дейн се усмихна за миг.

— За Памела е сигурно, но се съмнявам това да е голям проблем за Старк или във всеки случай не по-голям проблем от всяка друга светска ситуация.

— Убедена съм, че му е много трудно. — Дездемона се опита да надникне през тълпата и да види какво става до бюфета. — Само се надявам той да не предизвика сцена.

Дейн се разсмя.

— Не се беспокойте, той няма да направи сцена тази вечер. Не е от хората, които избухват на публично място. Между другото, не съм виждал Старк да избухва дори, когато сме насаме. Той никога не се вълнува особено от нищо. Не е в неговия стил.

Дездемона се намръщи.

— Но тя го изостави пред олтара.

— Можете да ми вярвате, че от този момент нататък той я е отписал като грешка. За него тя не е била нищо друго, освен някакъв сигнал за грешна команда на компютъра му. Един дребен пропуск.

— Говорите така, сякаш Старк е компютър или нещо такова.

— Много хора смятат, че той наистина е — каза просто Дейн.

— Това е пълна лудост. Старк има чувства като всеки друг. Но ги прикрива добре, това е всичко.

— Познавам го по-дълго от вас, Дездемона. Неговото отчуждение е напълно реално. И ще ви издам една малка тайна. Понякога почти му завиждам.

— Това е абсурдно. Моля да ме извините. — Дездемона се завъртя на пети и тръгна към отворената врата.

Истинско облекчение бе да избяга от шумната, препълнена бална зала. Забърза по застлания с килими коридор към стаите за почивка. Чудеше се колко време трябва да даде на Старк и Памела, преди да се върне и отново да предяви претенции към „клиента“ си.

После се запита какво ли щеше да прави, ако се окаже, че Старк не гори от нетърпение тя да поднови претенциите си към него.

Ами ако Памела Бедфорд бе размислила и бе решила да поднови връзката им?

Дездемона отвори вратата на стаята за почивка и влезе вътре. Един бърз поглед наоколо й изясни, че поне за известно време ще остане сама. Тя въздъхна облекчено и се отпусна на една от тапицираните с кадифе табуретки пред огледалото.

В продължение на един дълъг миг се вгледа в отражението си. В големите ѝ, блестящи очи припламна интуицията на Уейнрайт.

— По дяволите, та аз се влюбих в него!

Думите ѝ бяха само тих шепот в празното помещение.

Липсващо дори възторжената публика, като се имаше предвид значимостта на момента.

Дездемона скочи на крака и удари с длани плота пред себе си. Приведе се съвсем близко до огледалото.

— Влюбих се в него.

Този път думите прозвучаха силно, бълснаха се в стените и отекнаха към редицата празни столчета.

„Толкова по-добре. Нещо като Ричард III, готов на всичко, за да предизвика съдбата си“.

— Това е невъзможно — каза Дездемона на жената в огледалото.

— Окей, привлечена съм от него. Но не е възможно да съм влюбена. Той е моята пълна противоположност. Маккалъм навсярно е прав. Старк може и да не е способен да обича нищо друго, освен своите логически пируети. Семейството ми също е право. Старк дори не е от хората на театъра, за Бога. Уейнрайт винаги се женят за хора от театъра.

Вратата зад нея се отвори. Памела влезе вътре. Дездемона срещна погледа ѝ в огледалото.

— Да не би да преча? — запита притеснено Памела.

— Не. Просто говорех на себе си. — Дездемона бавно се съмкна обратно на табуретката.

— Помислих си, че мога да ви намеря тук. — Памела се приближи, без да откъсва очи от образа ѝ в огледалото. — Старк ви търси.

Дездемона дълбоко си пое дъх.

— Вие двамата приключихте ли разговора си?

— Не знам, дали може да се нарече разговор — усмихна се криво Памела. — Беше доста едностранично. Нещо като да водиш диалог с компютър.

— Не го казвайте — прошепна Дездемона.

— Защо не? Истина е. Аз се извиних, Старк каза „Забрави го“. Аз казах, че имам чувството, че никога не сме общували, Старк каза „Забрави го“. Казах, че бих искала нещата да са се развили по друг

начин, Старк каза „Забрави го“. Опитах се да му кажа... е, картинаката вече ви е ясна.

— Забравете го.

— Точно така — полите на сапфирената рокля на Памела прошумоляха тихо, когато тя седна на съседната табуретка. — Но поне всичко свърши. Ужасях се от тази сцена още от момента, когато оставил бележката в деня на сватбата. Рано или късно неизбежно щяхме да се срещнем.

— Да.

— Тази вечер почти веднага разбрах, че съм била единствената, която си е съсипвала нервите по повод на срещата. — Памела направи гримаса. — Имах чувството, че Старк с усилие си спомни името ми, камо ли факта, че някога сме били сгодени.

— Разбира се, че знаеше коя сте.

— Не съм съвсем сигурна. Мисля, че вече ме е приbral в някакъв далечен компютърен архив, заедно с оstarелите и излезли от употреба програми. Той е странен човек.

— Просто не показва чувствата си.

— И аз смятах така. Но близо месец преди сватбата реших, че причината да не показва чувствата си, е, че просто няма такива. — Памела се поколеба. — Нямам право да питам, но бихте ли ми казала какво ви отведе при него.

— Бизнесът.

Тънките вежди на Памела леко се смръщиха.

— Не разбирам.

— Бизнесът бе онова, което ни срещна. Вие го оставилте да плати сметката за сватбения прием, помните ли? А аз трябваше да му съобщя лошата новина, само защото фактът, че не е имало сватба, не значи, че няма да се плати на доставчика.

— Да, разбира се. — Памела се изчерви. — Съжалявам. Напълно забравих за този аспект на нещата.

— Всички забравят доставчика. Сигурно тогава сте имала други грижи.

— Няма нужда да бъдете груба. Тогава бях много разстроена. За мен бе изключително болезнено преживяване. А трябваше да се оправям и с родителите си. Те бяха съсипани, а аз се чувствах толкова виновна. Нямате представа.

— Да. Е, и все пак животът продължава, нали? — Дездемона стана. — Извинете ме. Ще отида да потърся Старк. Сигурно се чуди къде съм.

— Вероятно. Спомена нещо, че искал да си тръгва. Не обича много светските прояви, както знаете.

— Знам.

— Мисля, че това бе и една от причините, да реши да се ожени за мен — изящните челюсти на Памела се втвърдиха. — Той искаше постоянна светска секретарка и домакиня.

— Това са глупости.

— Не, не са. — Памела извади една салфетка и дискретно се изсекна в нея. — Едва ли мога да се оплаквам. Една от причините пък аз да се свържа с него, бе настояването на татко, да съм мила със Старк.

Дездемона притихна.

— Не разбирам. Памела избухна в сълзи.

— Татко казваше, че Старк се справя чудесно и сега, но след няколко години ще бъде невероятно богат. А напоследък татко имаше някои финансови трудности. Старата аристокрация вече не е онова, което е била. О, Боже, изобщо не би трябвало да говоря за тези неща.

— Вероятно не.

— Това са семейни проблеми.

— Така изглежда.

Памела вдигна ужасеното си лице.

— Обещайте ми, че никога няма да споменете за това пред никого. Мама и татко просто ще умрат.

— Повярвайте ми, не бих си и помислила. Дездемона наистина нямаше намерение да съобщава на Старк, че някой е искал да се омъжва за него само заради парите му.

„А може и да го е усетил от самото начало — каза си тя. — И затова бе тази история с брачния договор в края на краищата“.

— Въпросът не беше само в парите — продължи тихо Памела.

— Татко казваше, че семейството има нужда от нова кръв. И че е време да подхраним генетичния фонд с един свеж, самороден талант. Казваше, че твърде много поколения Бедфорд са се женили във все същия социален кръг и резултатът е общото отслабване на рода.

— Доколкото разбирам, вашият баща застъпва дарвинисткия подход в брака?

— И така може да се каже — въздъхна Памела. — Мама не беше съгласна с него, но все пак прие идеята. Мама вярва в подхранването на семейното богатство от време на време. Исках да кажа, че независимо от причините, поради които ни запознаха, аз намерих Старк за интересен.

— Интересен?

— Във физически смисъл — поясни Памела.

— Да. Във физически смисъл.

— Разбирате какво искам да кажа. — Памела хвърли смачканата салфетка в кошчето. — У този мъж няма никакъв светски шик, както и никакъв тант, но у него има нещо много секси.

— Като че ли разбирам, физически сте била привлечена към него, така че идеята за брак ви се е сторила поносима.

— Сгреших, физическото привличане скоро избледня. Той ме правеше нервна, знаете ли.

— Нервна?

— Той беше толкова... — Памела търсеще думи. — Настойчив — тя се изчери. — Няма да ви отегчавам с подробностите.

— Моля ви недейте.

— Нека просто да кажем, че беше малко примитивен за моя вкус.

— Памела деликатно сви рамене. — Във всеки случай, най-сетне разбрах, че нищо няма да излезе от сватбата.

— Обичахте ли го изобщо? — запита Дездемона, преди да успее да се овладее. — Поне малко?

Памела се намръщи.

— Безброй пъти съм си задавала същия въпрос. И още не съм сигурна в отговора. Вие как бихте определила любовта?

— Не мисля, че бих могла. Това е едно от онези неща, които разпознаваш, само когато ти се случат. Най-добре ще е да тръгвам. — Дездемона отвори вратата.

— Знаете ли. — Памела съзерцаваше красивото си лице в огледалото. — Извинението ми тази вечер като че ли наистина го отегчи.

Дездемона ѝ хвърли нетърпелив поглед.

— Съмнявам се. По-скоро не е знаел какво да каже. Памела се замисли върху това с тъжно изражение.

— Предполагам, че трябваше да го очаквам. И в най-добрите времена Стартк нямаше кой знае какво да каже, освен ако разговорът случайно не беше за компютри.

— Е, нали това е неговата област. — Памела сякаш не я чуваше.

— Онова, което най-много ме тревожеше бе, че той никога нямаше какво да каже, след като сме се любили. Не ви ли разстройва, че той просто става от леглото, казва лека нощ и си тръгва?

— Забравете го — рече Дездемона и избяга от стаята за почивка.

Краткото пътуване от хотела до апартамента на Дездемона премина в почти пълно мълчание. Стартк явно не се чувстваше длъжен да води разговор, а Дездемона не можеше да измисли нищо подходящо, което да каже.

Колкото и раздразнена да бе от неприятните му забележки за Тони, тя не можеше да не изпитва дълбоко съчувствие към Стартк. Той сигурно страдаше след срещата си с Памела. Никой не би могъл да преживее подобна сцена, без да го заболи много.

Валеше лек, мъглив летен дъжд, който мокреще улиците и приглушаваше светлината на лампите. Стартк караше през града с мълчалива съсредоточеност, която говореше красноречиво за неговия самоконтрол.

— Добре ли си? — запита Дездемона, когато той спря колата в гаража.

— Добре съм. — Стартк се намръщи. — Защо?

— Просто така...

— Зле ли ти изглеждам?

— Не, разбира се, че не. Изглеждаш чудесно.

„Дори повече от чудесно“ — помисли си тя. Наистина изглеждаше страхотно в смокинг.

— Тогава защо питаш? — Стартк изключи двигателя.

— Просто за да кажа нещо. Как се стори Макбет на братята ти?

Стартк сви рамене.

— Изглеждат очаровани от него. Струва им се като току-що излязъл от някоя видеоигра. Истински жив видео герой.

— Макбет въздейства така на децата от всички възрасти. Когато е в града, организира пиеци за деца, които живеят в приюти и други

подобни заведения. Много го обичат.

— Ангажирал е Кайл и Джейсън като сценични работници на някаква трупа, наречена „Скитащите артисти“.

— Това са актьорите и персоналът, които поставят детските пиеци — обясни Дездемона. — Идеята беше на Макбет. Той я основа преди няколко години. Всички са доброволци, от осветителя до дизайнера на костюмите.

— Разбирам.

— Ние, Уейнрайт, също помагаме на „Скитащите артисти“. Дори и „Райт Тъч“. Аз осигурявам почерпката за детските празненства преди представлението.

Старк кимна, но не каза нищо. Слезе и заобиколи, за да отвори вратата за Дездемона.

— Поканиха ме на някакво сутрешно представление в събота. Казва се „Чудовища под леглото“, доколкото си спомням.

— Аз ще съм там преди представлението. Ще направя пици за децата от публиката. — Дездемона слезе от колата. — Леля Бес също играе в пиецата. Тя е едно от чудовищата. А чичо Август се занимава с осветлението.

— Да се надяваме, че ще разбера тази пиеца по-добре от „Муха на стената“. — Старк я хвана за ръка и я поведе към асансьора.

Когато вратите се отвориха, Дездемона влезе вътре и се загледа право в индикатора на етажите.

— Имаш ли време да пием по едно кафе?

— Да. — Старк погледна часовника си. — Макбет е с момчетата. Казах му, че ще се прибера към един. Той сложи ръце на раменете ѝ.

Малко от клаустрофобичното напрежение на Дездемона намаля.

Вратите се отвориха. Тя бързо излезе навън и тръгна по коридора към апартамента си.

Старк взе ключа ѝ и го завъртя в ключалката, сякаш бе правил това от години.

— Исках да те питам нещо.

— Да?

Дездемона влезе, запали лампите и се наведе да събуе обувките си на високи токчета.

— Помниш ли, когато те целунах за първи път? Беше след коктейла за семинара на клиентите ми.

Дездемона, с обувка в ръка, му хвърли бърз поглед.

— Разбира се, че помня. И какво?

Старк затвори вратата и се извърна към нея. Очите му бяха някак унесени и напрегнати. Много съсредоточени.

— Тогава ти каза, че ни трябва време, да се опознаем един друг, преди да спим заедно.

Дездемона преглътна.

— Да, знам. Трябва ти време, за да се съвземеш след преживяното с Памела. Подобен отказ е много мъчителен за чувствителен човек.

— Да оставим въпроса с моята чувствителност. Питах се, дали можеш да бъдеш малко по-конкретна.

— Конкретна? — Дездемона едва не се задави. — За какво?

Старк гледаше ключа в ръката си. Когато вдигна очи, те наподобяваха бездънни зелени езера.

— За това, колко време трябва да чакам.

— Трудно ми е да отговоря на подобен въпрос.

— Така ли?

— Не е нещо, което можеш да определиш точно — тя събу и другата си обувка. — Искам да кажа, че няма определен период на изчакване.

— Тогава кажи ми как да разбера кога мога да те помоля да спиш с мен — запита тихо Старк.

Дездемона се облегна на тухлената стена, затвори очи и дълбоко си пое дъх.

— И двамата ще го почувствувае, когато дойде моментът.

— Не и аз — каза Старк.

— Моля?

— Трудно усещам нещата в подобни ситуации. Особено, когато ти определяш правилата.

Дездемона вдигна клепки и го изгледа сърдито.

— Значи аз ги определям, така ли?

— Не е ли вярно?

— Разбира се, че не. За Бога Старк, та само преди един час ти се срещна с бившата си годеница.

— Какво общо има това, по дяволите?

— Убедена съм, че изпитваш някакви много силни чувства. — Дездемона се отдели от стената и се запъти към прозорците в другия край на помещението. — Сигурно не ти е било лесно.

— Затова ли ме попита как съм долу в гаража? Смятала си, че съм разтърсен от срещата си с Памела?

— А не си ли?

— Не.

Старк я последва през стаята. Застана зад нея и сложи длани на раменете ѝ.

— Пет пари не давам за Памела. И те питам колко време ще трябва да чакам за теб. Молбата ми изглежда напълно разумна.

— Така ли мислиш? — Старк докосна извивката на врата ѝ.

— Знаеш, че мога да чакам, колкото е нужно. — Дездемона потръпна.

— Наистина ли?

— Да. Аз съм много търпелив човек — той целуна рамото ѝ. — Но точно сега бих продал и душата си, за да разбера колко време още смяташ да ме мъчиш.

— О, Старк, невъзможен си...

Дездемона рязко се извърна в ръцете му. Прегърна го през кръста и притисна пламналото си лице към широката му гръд.

— Шест седмици? Три месеца? До другото лято? — прошепна той в косите ѝ. — Моля те, Дездемона. Кажи ми някакъв срок. Каквъто пожелаеш. Ще успея да се справя.

Тя се засмя глухо.

— И би чакал до другото лято?

— Не съм казал, че няма да се опитам да променя срока. Но, ако е необходимо, ще чакам.

Дездемона дълбоко си пое дъх и се приготви да излезе на сцената.

— Какво ще кажеш за тази вечер?

IX

„Непредсказуемостта на комплексността е нищо, сравнена с великолепната непредсказуемост на природата на Дездемона“ — реши Старк.

Помолил я бе да му даде някакъв срок и тя бе направила точно това. Беше казала: Тук. Сега. Тази вечер.

Едва ли би могла да избере по-неподходящ момент, дори и да се бе опитала.

Старк тайно хвърли поглед към часовника си и си помисли за Джейсън и Кайл, които го чакаха вкъщи с Макбет. Следващата му мисъл бе свързана с малкото пакетче кондоми, които бе пъхнал в жабката на колата си преди няколко дни. То все още си беше там, пет етажа по-надолу, в гаража.

Дездемона не му беше дала никакъв знак, че има намерение да промени именно този аспект на връзката им. „По дяволите, та ние имахме разгорещен спор на сред дансинга само преди час!“ И през ум не му минаваше, че тя ще е в настроение да се любят, когато се качат в апартамента ѝ. Изглеждаше определено дистанцирана, дори хладна, когато се появи откъм стаята за почивка.

Поведението ѝ би могло да подлуди всеки логично разсъждаващ мъж.

От друга страна, тя току-що беше казала да.

И Старк нямаше намерение да спори с едно да.

— Старк?

Дездемона свали ръката си от рамото му. Очите ѝ бяха огромни и загадъчни — пълни с въпроси, обещания и тайни, които съществуваха на границата на хаоса и комплексността.

— Казвал ли ти е някой, че нямаш никакъв усет за момента?

Тя се усмихна.

— Всички Уейнрайт имат усет за момента.

Старк се взираше с гладни очи в пълните ѝ устни и реши да пренебрегне неподходящия момент. Трябваше да бъде много, много

умен. Притежаваше цял куп дипломи по математика и физика, които го доказваха. И би трябвало да се справи в какъвто и да било момент.

— Господи, Дездемона! — той обгърна с длани лицето ѝ. — Имаш ли изобщо представа колко много те желая!?

— Не, но се надявам, да ме желаеш поне толкова, колкото аз теб.

Никога не бе виждал такова сладко желание в очите на жена или поне не в очите на жена, която гледа право в него. Беше изгубен.

Целуна я с цялата жажда, която бе трупал в себе си през последните няколко седмици.

Да целуваш Дездемона бе, като да се гмурнеш с главата напред в някой от шедьоврите на генерираното от компютри фрактално изкуство. Той се потопи в някаква вселена от пламтящи цветове и безумно преплетени орнаменти.

Всичко в него се ускори до скоростта на светлината, когато го помете някакъв зашеметяващ вихър. Озова се в центъра на динамично сътворение, което би могло да бъде родено единствено от най-изтънчен математически алгоритъм.

Устните на Дездемона бяха меки, влажни и покорни. Вкусът ѝ бе неописуем. Старк искаше повече. Чудеше се, дали изобщо някога щеше да ѝ се насити. Може би бе осъден вечно да търси ключа на променящата се динамика.

Притисна я още по-здраво към себе си. Искаше да почувства всеки сантиметър от мекотата ѝ. Споменът, как тя бе станала влажна и гореща за него онази нощ в кухнята му, го обгърна в огнено кълбо. Зави му се свят.

Ръцете ѝ прегърнаха врата му, главата ѝ се отпусна назад под яростния напор на целувката му. Устните му се плъзнаха към ухoto, към шията, към рамото ѝ. Тя въздъхна и се сгущи в него.

Многоцветните петна отново затащуваха и изпълниха празното пространство със светлина и енергия.

Старк усещаше гърдите на Дездемона, притиснати до своите. Дрехите му пречеха. Той намери ципа на черната рокля и го дръпна надолу. Дездемона отпусна ръце и роклята се съмъкна до талията ѝ.

Сега му пречеха черният ѝ комбинезон и финият дантелен чер сутиен. Старк се отърва от тях с няколко бързи движения. Всички дрехи, които Дездемона носеше, с изключение на малкия триъгълник

от черна дантела и черните копринени чорапи паднаха в краката ѝ на пода.

Старк я гледаше, прикован от вида на почти голото ѝ тяло. До такава степен бе погълнат от извивката на нежните ѝ гърди и приглушения блясък на бедрата ѝ, че почти не забеляза кога тя се зае с копчетата на ризата му.

Свали очилата си и ги хвърли на една близка масичка.

Върховете на пръстите на Дездемона плахо докоснаха гърдите му и той усети, че тя трепереше. Взе ръката ѝ и я притисна към устните си.

— Всичко е наред — прошепна ѝ. — Не се бой. Никога не бих ти причинил болка.

Дездемона му се усмихна, потръпвайки.

— Знам. Вярвам ти.

Старк я гледа в продължение на няколко секунди като омагьосан. Тя се надигна на пръсти и целуна шията му.

— Ще ти прозвучи глупаво, — каза той дрезгаво — но трябва да взема нещо от колата.

Дездемона зарови лице в гърдите му.

— Ако говориш за онова, за което си мисля, че говориш, няма нужда да слизаш долу. Кирстен ми даде няколко пакетчета. В подбрани цветове. В една кутия под леглото са.

Старк простена, едновременно облекчен и развеселен.

— Вземам назад всичко, което казах по повод на това, че не бива да се дават заеми на роднини.

Той вдигна Дездемона на ръце. Развълнуваната ѝ въздишка накара кръвта във вените му да кипне.

— Лека ли съм като пух? — запита с ирония Дездемона. — Винаги съм се чудела.

Старк сериозно се замисли по въпроса.

— Не. Но със сигурност не си по-тежка от един среден компютър.

Искрящият ѝ смях се плисна върху него като кристален водопад.

Той я пренесе през помещението до параваните, които скриваха спалнята ѝ. Отпусна я върху бялата покривка на леглото. Дездемона вдигна поглед и очите ѝ потърсиха лицето му в полумрака.

Старк се подпра на коляно и посегна да освободи косата ѝ от златните шноли, които я придържаха. Буйните червени къдрици се пръснаха върху възглавниците във великолепно ветрило. Той зарови ръце дълбоко в тях и се наведе да вдъхне аромата им.

Дездемона плъзна ръка под разкопчаната му риза и погали гърдите му.

— Харесва ми да те докосвам — длантата ѝ се отмести към рамото му. — Толкова си силен и красив.

Старк не вярваше, че ще издържи повече. Винаги се бе смятал за човек със самоконтрол, за експерт в областта на отложеното удоволствие, но тази нощ бе повлечен от неудържими стихии.

Буквално се срина върху Дездемона.

Тя протегна ръце към него с нетърпение, което го зашемети. Обгърна едната от гърдите ѝ и усети напрегнатото зърно да се притиска към длантата му. Жадно го погаши в устните си.

Дездемона издаде тих, полузадущен звук.

— Нараних ли те?

— Не, не. — Тя притисна главата му към гърдите си. Устните му отново я погълнаха, ръката му се плъзна по корема ѝ. Тя повдигна бедра, изпълвайки се с напрежение под дланиете му. Старк я погали. Кракът ѝ се притисна към слабините му. Жестът ѝ издаваше страстно нетърпение. Коприненият допир на чорапите ѝ бе невероятно еротичен.

Старк докосна парчето дантела между бедрата ѝ. То вече беше влажно. Уханието на възбудата ѝ бе най-примамващият аромат, който можеше да си представи. Прониза го невероятно задоволство, когато съзна, че Дездемона е също толкова луда за него, колкото и той за нея.

— Старк... — Тя заби нокти в гърба му.

Пръстът му се плъзна под тесния ръб на бикините ѝ. Дездемона потръпна.

Старк вдигна глава и я погледна. Никога в живота си не бе виждал нещо по-красиво. Тя бе потънала в мига. Очите ѝ бяха затворени. Дори само видът на елегантните ѝ, напълно отدادени бедра в черни чорапи, бе достатъчен да го накара да експлодира.

Той направи отчаян опит да се овладее. Целият бе плувнал в пот. Освободи едната си ръка и посегна под леглото. Напипа кутията с мострите на „Екзотика Еротика“. Ръката му стисна някаква кутийка.

Вдигна я и видя, че е в пластмасова опаковка. През щорите проникващо достатъчно светлина и успя да разчете думата „Вибратор“.

— Какво има? — запита бързо Дездемона.

— Сърках кутията.

Той отново посегна под леглото и този път намери, каквото търсеше.

Ръцете му трепереха, но успя да дръпне ципа си, успя да отвори пакетчето, успя да направи, каквото трябваше да бъде направено.

Не успя обаче да свали панталона и да събуе обувките си. Отказа се да го прави, а само посегна към дантелените бикини на Дездемона.

— Моля те! — Дездемона се вкопчи в него. — Не мога да чакам. Никога в живота си не съм изпитвала нещо подобно. Моля те, Старк! Побързай...

Старк се отказа от усилието да изхлузи черните й бикини по обичайния начин. Сграбчи тясната ивица дантела и тя се разкъса в ръката му.

Старк се вряза в Дездемона с един-единствен властен тласък.

Тя се вцепени, останала без дъх.

— Старк!

За един миг плуващите, променящи се и невъзможно сложни фигури на компютърната конфигурация застинаха за Старк.

Тя беше толкова тясна. Невероятно стегната. Той просто усети, че й причинява болка. Разбра, че ако тя не бе така totally възбудена, никога нямаше да се получи.

— Добре ли си? — запита я.

— Да... — Дездемона сякаш все още не можеше да си поеме дъх. — Просто ми дай една секунда. Не знаех, че вдигането на тежести увеличава дотолкова определени части на мъжкото тяло.

— За Бога, Дездемона, не ме карай да се смея. Не и сега. Тя постоя още миг неподвижна, после бавно, внимателно се раздвижи, канейки го още по-дълбоко в себе си.

Ръката му се плъзна надолу и намери малкото чувствително местенце, откъдето извираше удоволствието й. Усети електричеството, което я прониза при докосването. Почуди се, че то не го изгори целия. Тя извика — бе възхитителен, полузаглушен звук на изумление и изненада.

Старк усети, че се притиска още по-силно, видя устните ѝ да се разтварят, почувства как бедрата ѝ го обгръщат.

Екстазът ѝ отекна в него, отпращайки го в центъра на някакъв смайващ, невероятно сложен водовъртеж от цветове и форми. Бе по средата на фрактално образуване. За миг Старк видя и разбра всички закономерности в тяхната цялост.

И за този кратък миг във времето вече не беше сам...

Дъждът зачука по прозорците, които изпъльваха едната стена на мансардата на Дездемона. Вятърът беше сменил посоката си.

Дездемона лежеше щастливо смазана под голямото, топло тяло на Старк. Главата му почиваше върху гърдите ѝ. Бедрата му твърдо се бяха настанили между нейните. Платът на черните му официални панталони леко драскаше голата ѝ кожа.

— Та ти дори не си си свалил панталоните, каубой — промърмори тя.

— Какво? — Старк вдигна глава.

Погледна я с премрежени очи. В изражението му имаше някакво сънливо задоволство.

— Казах, че дори не си си свалил панталоните. И обувките — тя лениво се протегна под тежестта му. — Трябва да съм благодарна, че поне не носиш ботуши.

— По дяволите. Извинявай.

— Няма нищо — тя се ухили. — Просто те закачах.

— Чаршафите ти...

— Ще ги сменя.

Старк простена и погледна часовника си. Дездемона съзря мекия блясък на цифрите върху циферблата.

— Знаеш ли кое време е? — запита той.

— Кое време?

— Минава полунощ.

Тя му се усмихна унесено.

— Шегуваш ли се.

— Трябва да тръгвам. — Старк се претърколи на леглото и се надигна. — Макбет има да се чуди къде съм се дянал.

— Той няма да се паникьоса.

Стана ѝ студено, след като Старк вече не беше до нея, да я топли.

— Не, но Джейсън и Кайл могат.

Старк тъжно се загледа в черните ѝ чорапи и разкъсаната черна дантела на бикините. Стисна зъби, грабна ризата си от пода и тръгна към банята.

— Ей сега се връщам.

— Няма защо да бързаш.

Дездемона изучаваше сенките по високия таван на мансардата си и се чудеше на интересното усещане между бедрата си. Не болка. Не дори следа от болка. По-скоро приятното чувство, което бе свикнала да изпитва след няколко ободряващи упражнения. Тялото ѝ току-що бе направило нещо, за което бе създадено, и се чувстваше много добре. Чувстваше се както трябва. Доволно от себе си.

Тя протегна ръка и взе кимоното си, окачено на тухлената стена зад леглото.

Старк излезе от банята, големите му ръце закопчаваха ризата. Оправил бе с пръсти тъмната си коса. Прекоси стаята, за да вземе очилата си в златна рамка. Върху лицето му бе изписан обичайният израз на напрегната съсредоточеност.

— Предполагам, нямаш време за кафе — каза Дездемона, докато връзваше пеньоара си.

— Не. Съжалявам — той грабна сакото от стола и отново хвърли бърз поглед към часовника си. — Трябва да се прибирам. Ще ти се обадя утре заran.

— Обещания, обещания...

— Какво каза?

— Нищо. Просто си мърморех. Пристъп на посткоитална дезориентация, предполагам. А може би съм чела прекалено много предупреждения в женските списания.

Старк се намръщи.

— Добре ли си?

Тя му се усмихна сладко.

— Превъзходно.

— Играеш неестествено.

— Никой никога не е казвал, че съм най-добрата актриса в семейството. — Дездемона усети, че коленете ѝ треперят.

Старк метна сакото си на рамо и се приближи до нея.

— Бих искал да не ми се налага, да си тръгвам по този начин.

— Аз също.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Абсолютно, напълно добре.

— Окей — той обгърна с длан брадичката ѝ и леко докосна устните ѝ. — Както казах, ще ти се обадя утре заran.

— Добре.

Старк се поколеба, сякаш съзнаваше, че би трявало да направи или каже нещо, но явно не знаеше какво.

— Лека нощ.

Дездемона си спомни неотдавнашния разговор с Памела Бедфорд в стаята за почивка.

„Мисля, че онова, което най-много ме тревожеше, бе, че той никога нямаше какво да каже, след като се бяхме любили. Не ви ли смущава, че просто става от леглото, казва лека нощ и си тръгва?“

— Лека нощ, Старк.

Той кимна рязко и се отправи към вратата. Дездемона тръгна след него.

Старк излезе в коридора. Бързо понечи да затвори вратата зад себе си, но после изведнъж хвърли поглед към нея през тесния отвор.

— Да не забравиш да заключиш след мен?

— Няма.

Старк се колебаеше.

— Казвал ли съм ти, че ми напомняш за фрактален дизайн?

— Не, не си. Благодаря. — Дездемона замълча. — Какво значи фрактален?

— Ще ти го обясня някой друг път. Трябва да бягам. Старк внимателно затвори вратата под носа ѝ. Дездемона притисна ухо до дървената плоскост и се заслуша в стъпките му, които се отдалечаваха по коридора.

Изчака, докато той стигне до асансьора, и тогава рязко отвори вратата отново. Наведе се навън в коридора. Старк беше в края му и нетърпеливо гледаше часовника си.

— Точно така, изхвърчаваш навън в ноцта, без изобщо да си направиш труда, да попиташ, дали за мен също е било добре — викна силно Дездемона. — Изобщо не те интересува!

Старк сепнато се извърна.

— Какво, по дяволите?

— Кого го интересува, че аз току-що имах моя пръв оргазъм? Какво значение има изобщо това за теб? Ти сигурно си дал тонове от оргазми на милиони жени. За теб е дребна работа, нали Старк?

Вратата от другата страна на коридора се отвори. Мириам Акърби, със сива коса, навита на розови ролки, изгледа сърдито Дездемона.

— Какво става тук?

— Нищо. — Дездемона се усмихна широко на съседката си. — Просто обсъждах едно значимо, променящо живота събитие, което току-що се случи в моя апартамент. Причината за него бе онзи мъж, който стои в края на коридора.

— Наистина ли? — Госпожа Акърби се наведе навън, за да види Старк.

— За мен това бе значима повратна точка, госпожо Акърби — призна Дездемона с ясен, звънък глас, за който знаеше, че ще стигне до края на коридора.

Уейнрайт знаеха как да представят нещата.

— Но мисля, че персоната, отговорна за това, и пет пари не дава. Той току-що каза лека нощ и си тръгна.

Госпожа Акърби въздъхна.

— Те всички са еднакви, нали?

— Не, точно този е доста различен. Лека нощ, госпожо Акърби.

— Лека нощ, скъпа. Дездемона рязко захлопна вратата.

Стъпките на Старк отекнаха по коридора. Няколко секунди по-късно той потропа на вратата.

— Дездемона, отвори!

— Не бих посмяла да те забавя и за минута. Бягай вкъщи, Старк.

— По дяволите, отвори вратата. Искам да говоря с теб.

— Твърде късно е. Изтърва тази възможност. Дездемона спусна резето. Сигурна бе, че Старк чу този звук. — Лека нощ, скъпи принце. И карай внимателно.

— Дездемона, тук имаме публика. Престани да играеш.

— Уейнрайт винаги са играли за тълпата. Бягай. Благодаря ти за всичко. Наистина за всичко.

— Дяволите да го вземат!

Дездемонаолови, че той се колеба още няколко секунди, после чу стъпките му, които се отдалечаваха към асансьора. Този път тя

изчака, докато се убеди, че си е отишъл.

Тогава отново отвори вратата.

Госпожа Акърби не беше единствената, която надничаше в коридора. Кристофър Питърс от 508 също се бе появил.

— Всичко наред ли е тук? — запита учтиво Кристофър.

— Да, благодаря — отвърна Дездемона. Госпожа Акърби закудкудяка съчувственно.

— Твоят пръв оргазъм ли, скъпа? Трябваше отдавна да ми споменеш. Можех да ти заема вибратора си.

„Нейният пръв оргазъм?“

Старк не можеше да повярва. Та тя беше така адски секси. Толкова отзивчива. Толкова страстна. Сигурно бе изпитала множество оргазми.

После си спомни колко тясна беше. Спомни си тихите стонове на изненада. Припомнайки си всичко, той си даде сметка, че бе пренебрегнал множество малки знаци, всеки от които свидетелстваше, че Дездемона е жена с изключително осъден опит.

„По дяволите!“ Никога не успяваше да разчете достатъчно добре дискретните сигнали, които жените даваха за себе си.

Старк трябваше да мобилизира цялата си воля, за да се съсредоточи върху пътуването към къщи. Никоя жена не бе оставяла сетивата му толкова замаяни следекса. В миналото винаги след подобен род преживявания се бе връщал незабавно към обичайното си трезво състояние на ума.

За него страстта бе кратко, много интензивно изживяване, което временно замъгляваше мозъка по същия начин, по който една лоша команда разбъркваше данните на компютърния екран.

Обикновено той превключваше и се връщаше в нормалния си операционен статус само за минути.

Но тази нощ мозъкът му не отговаряше на обичайните промптове. За щастие, беше късно и улиците бяха почти пусты. Движението не беше проблем. Старк се озова у дома си за по-малко от двадесет минути.

Макбет го чакаше. Той огледа Старк с хладен интерес, докато вземаше коженото си яке и ключовете на джипа.

— Добре ли прекара вечерта?

— Да — рече рязко Старк.

Имаше чувството, че Тони не е единственият член от семейството, който има покровителствено отношение към Дездемона.

— Всичко наред ли е с Джейсън и Кайл?

— Никакви проблеми. За вечеря си купихме пица и поиграхме на видеоигри. Легнаха си към десет. — Макбет слезе по предното стълбище. — Ще се видим утре заran.

— Да. Благодаря. Макбет се спря.

— Ще дойдеш ли на рождения ден на Дездемона другата седмица?

— Да.

Макбет кимна.

— Добре. Доведи и Джейсън и Кайл.

— Ще ги доведа.

Старк затвори вратата и включи компютъризираната охранителна система. Изведнъж осъзна, че не му се спи. Спомените за това, как се любиха с Дездемона, със сигурност нямаше да му позволят да заспи лесно тази нощ.

Той реши да прави онова, което правеше винаги, когато се чувстваше неспокоен. Изкачи се по стълбата от бетон и стомана до кабинета си и включи компютъра.

Успокояващите образци на виртуозно програмиране на „АРКЕЙН“ скоро го погълнаха. Не вдигна глава от екрана, докато две малки фигурки не се появиха в полумрака до вратата.

Джейсън и Кайл, по пижами, бяха застанали там.

— Мислех, че спите — каза Старк.

— Джейсън се събуди преди няколко минути — заяви безцеремонно Кайл. — Искаше да види, дали вече си си вкъщи.

— Не само аз исках — рече бързо Джейсън. — Ти също искаше да видиш дали той е тук.

— Тук съм — потвърди Старк. — Как мина репетицията този следобед?

— Мина страховто — ухили се Кайл. — Всички казаха, че ще взривим залата.

— Макбет каза, че сме на път за „Бродуей“ — докладва Джейсън.

— „Бродуей“ в Сиатъл или „Бродуей“ в Ню Йорк? — запита Старк.

— Де да знам. — Джейсън явно не намираше особена разлика.
— Бес, това е майката на Макбет...

— Тя играе едно от чудовищата — обясни Кайл.

— Бес каза, че Кайл и аз сме най-добрите сценични работници, които „Скитащите артисти“ са имали от години. Каза, че имаме вроден талант.

— И каза също, че не биха могли да направят шоуто без нас — добави Кайл. — Август каза, че ако се задържим повечко време тук, ще ме научи да работя с осветлението. Точно с това бих искал да се занимавам.

— На мен ми харесва да поставям декора — заяви Джейсън. — Отговарям за всички дървета в представлението.

Старк кимна.

— Изглежда важно.

— И наистина е важно. Макбет казва, че дърветата са част от онова, което създава настроение на актьорите и на публиката. Той казва, че без съответното настроение, нищо не се получава.

— Настроението е важно — съгласи се Старк.

— Осветлението също е важно за атмосферата — изпъчи се Кайл. — Макбет каза, че с помощта на светлините могат да се създадат цели светове. Казва, че можеш да направиш всичко със съответното осветление.

— Ще го запомня — рече Старк.

— Готовим се за нашето първо представление в събота — тревожна сянка мина по възторженото изражение на Джейсън. — Ти наистина ли ще дойдеш да го гледаш, както обеща?

— Не бих го пропуснал — потвърди Старк.

— Би могло да възникне нещо — подхвърли Кайл с привидна небрежност. — Бизнес или нещо такова.

— Ще бъда там — обеща Старк. Джейсън триумфално се ухили на Кайл.

— Видя ли? Казах ли ти, че няма да промени решението си?

Когато на другата сутрин Дездемона влезе в офиса си, Тони беше там и си играеше с компютъра.

— Здравей, детенце — той не вдигна поглед. — Преформатирам инвентарната ти програма, за да могат надписите в долната част да излизат цветни. Сега няма да ти се налага, да преглеждаш всеки ден списъците с продуктите точка по точка. Само ще гледаш за нещата, които излизат във виолетово.

Дездемона веднага се разтревожи.

— Не си променял командите, нали?

— Успокой се. Не съм променял командите.

— Сигурен ли си? Всеки път, когато разбърниаш компютъра ми, ме очаква някоя изненада. И трябва да уча нови неща. Знаеш колко мразя това. Сега, след като най-сетне горе-долу се оправям, нямам намерение да губя време да уча нови версии.

— Ако искаш да се задържиш на гребена на вълната, винаги трябва да си в крак с новото. Редовното актуализиране на софтуера на специализирани програми като тази, е залог за бъдещето.

— В кулинарния бизнес да си във форма, означава да знаеш разликата между вегетарианско и напълно вегетарианско ястие. Тони, какво значи фрактален?

— Това е изкуство, генерирано от компютри. Сигурно си го виждала. Странни, много сложни фигури в ярки, наситени цветове. Когато създадеш фрактална конфигурация на екрана, тя продължава да се развива и променя от само себе си. Но можеш да засториш един момент от нея и да си я сложиш в рамка.

— О, така ли. — Дездемона се усмихна доволно. — Мисля, че съм виждала подобни картини в къщата на Старк. Напомняха нещо от друга планета.

— Да.

— Искам си стола, Тони. Трябва да планирам едно абсолютно вегетарианско меню за обяд дната седмица.

— Разбира се. — Тони натисна още няколко клавиша и стана. Най-сетне я погледна. — Нещо не е ли наред?

— Не, разбира се, че не. — Дездемона заобиколи бюрото си и седна на стола.

— Изглеждаш някак особено.

— Благодаря. Ти самият също не изглеждаш зле.

— Говоря сериозно. Изглеждаш... Не знам. Някак различна.

Жулиета отвори вратата на офиса и пъхна глава вътре.

— Дездемона, ако имаш нещо пред вид за края на седмицата, отмени го. Намерих човека — мечта за теб.

— Остави — рече Дездемона. — Заета съм.

— Никакви извинения. Страхотен тип е — увери я въодушевено Жулиета. — Новият художествен директор на „Медисън Стрийт Тиътър“. Ще се влюбиш в него.

— Не, няма. — Дездемона потърси бележника с графиците си.

— Напротив, ще видиш — умилкваше се Жулиета. — Наистина е хубав човек. Дай му шанс.

— Казах, не. — Дездемона се усмихна самодоволно на братовчедка си. — Благодаря ти за загрижеността, но по една случайност съм заета.

— Искаш да кажеш, че имаш служебен ангажимент?

— Не, нещо лично, а не работа. Лицето на Тони се изопна.

— Какво става? Да не би да имаш любовна среща тази неделя?

— Още не знам — каза Дездемона. — Но предполагам, че ще имам.

— Наистина ли? — Очите на Жулиета се разшириха. — Със Старк?

— Аха.

— Това става сериозно, а? — промълви замислено Жулиета.

— Да.

— По дяволите — промърмори Тони. — Все още не мога да повярвам, че си хълтнала по него.

Дездемона сви рамене.

— Както знаеш, противоположностите се привличат.

— Противоположностите? — Бес измести Жулиета от вратата.

— Чух ли нещо за това, че противоположностите се привличат?

— Да, чу. — Дездемона преглеждаше списъка с продуктите, подходящи за напълно вегетарианско меню. — А сега, ако ме извините, ще трябва да поработя.

— За Старк ли говорим? — настоя Бес.

— Да, точно така. — Дездемона вдигна поглед. — Жулиета, започна ли да правиш миниатюрните рула със спанак за кръщенето днес?

— В печката са. И наистина са много симпатични. Защо не ги направим и за оня обяд, за който спомена? Ще изглеждат много добре

до салатата от елда.

— Няма да стане. Това е абсолютно вегетарианско меню, забрави ли? Никакви яйца или млечни продукти.

— Вярно. Забравих. — Жулиета се вгледа внимателно в нея. — Сериозно ли говориш, че нещата са сериозни със Стартк?

— Да.

— По дяволите! — Тони удари с длан по стената. — Ти спиш с него, нали?

Дездемона се изчерви до корена на косите си.

— Това не е твоя работа.

— Как да не е? — Тони рязко се извърна към нея. — Ти си ми сестра.

Дездемона въздъхна.

— Тони, аз съм на двадесет и осем, скоро ще стана на двадесет и девет. Имам си собствен бизнес, плащам си данъците и се ползвам с доверието на банката. Смятам, че съм достатъчно зряла и независима, за да имам една нормална връзка.

— Ти спиш с него? — задъха се Жулиета. — Дездемона, това е невероятно!

— Ти наистина си се забъркала с тоя тъп технократ — процеди през зъби Тони.

Дездемона хвърли писалката и скочи на крака.

— Следващият, който нарече Стартк „тъп“, ще бъде уволнен на часа, ясно ли е?

— Успокой се, успокой се — размаха примирително ръце Жулиета. — Никой няма намерение да обижда клиента ти. Просто ни е трудно, да го приемем така изведнъж, разбираш ли.

— Уейнрайт винаги се женят в своята собствена среда — произнесе заплашително Бес.

Дездемона вдигна очи към тавана.

— Кой тук говори за женитба?

Смаяно мълчание се възцари в офиса. Три чифта очи се втренчиха в Дездемона с мрачен интерес.

— Кога всъщност започна тази история? — запита деликатно Жулиета. — В техническия смисъл, искам да кажа.

— Това е нещо лично — заяви Дездемона. Тони присви очи.

— Снощи, нали? Снощи си спала с него за пръв път. Затова изглеждаш толкова различна тази сутрин.

— Казах, че това си е моя лична работа — сряза го Дездемона. — Е, ако тази инквизиция вече е свършила, наистина бих искала да се върна към задълженията си.

Жулиета докосна челото си с ръка.

— Господи. Сега всичко ми става ясно. Той те е прельстил след бала. Ти си позволила на целия този луксозен декор, на смокингите, музиката и шампанското да те замаят. Изгубила си си ума.

— Не съм си изгубила ума — рече Дездемона. — Знаех много добре какво върша.

— Надявам се поне да си взела предпазни мерки — изръмжа Бес.

— За него това сигурно е била поредната авантюра — промърмори Тони.

Дездемона вече не беше на себе си.

— Не е било поредната авантюра!

— Откъде можеш да бъдеш сигурна? — запита Жулиета.

— Занапред смятаме да се срещаме редовно — отвърна Дездемона.

— Сигурна ли си? — запита Бес.

— Разбира се, че съм сигурна. Всъщност той каза, че ще се обади още днес.

— О, Дездемона! — Жулиета печално поклати глава. — Толкова си наивна понякога. Не знаеш ли, че те винаги казват, че ще се обадят, но никога не го правят?

Телефонът иззвъня.

Дездемона грабна слушалката, благодарна за прекъсването.

— Доставки „Райт Тъч“.

— Твоят пръв оргазъм ли? — запита Старк без всякакъв увод.

Дездемона се срина на стола. Помъчи се да скрие една глупава усмивка.

— Да, защо? Наистина беше, ако там е въпросът.

— Интересно — каза Старк.

— И аз така си мислех.

— Искаш ли пак да го направим някой път? — запита Старк.

Усещайки погледите на публиката, приковани в нея, Дездемона се завъртя на стола си и се обърна с лице към стената. Снижи глас.

— Невъзпитано е да каниш жена на среща, само за да правишекс.

— Знам — каза Старк и се изкашля. — Би ли желала да дойдешна театър с мен?

— Звучи прекрасно. Кога?

— Утре следобед. На премиерата на „Чудовища под леглото“.

— С удоволствие ще те придружа — произнесе превзето Дездемона. — По една случайност много обичам театъра.

Трясъкът на вратата на офиса, затръшнала се зад гърба й, янакара да се извърне. Видя Тони да минава покрай прозореца.

Изглеждаше тъй, сякаш всеки миг ще разбие нещо.

— Какво беше това? — запита Старк.

— Нищо важно — увери го Дездемона.

X

Оглушителни аплодисменти означаваха финала на „Чудовища под леглото“. Викове и ентузиазирани аплаузи изпълниха малката зала. Актърите се поклониха.

От последния ред Дездемона разглеждаше тълпата млади любители на театъра. Несвойствените за възрастта им изражения на умора, цинизъм и несигурност бяха изчезнали, или поне за момента. Магията на театъра ги бе обгърнала и им бе дала, макар и кратък отдих от постоянния стрес, който представляваше животът им.

— Май разбрах тази пиеса по-добре от последната, която гледах — каза Старк. — Тук нямаше палки за мухи.

Дездемона се засмя.

— Моите поздравления. На път си да станеш истински театроман.

— Искаш ли да идем зад кулисите? Аз имам... мmm, пропуск.

— Смаяна съм. Сигурно имаш връзки.

— Познавам някои хора. — Старк ѝ протегна ръка.

Те изчакаха, докато тълпата хлапета се изниза по централния проход към малкото фоайе. Дездемона се възползва от възможността да се притисне до Старк. Наслаждаваше се на силата, която струеше от тялото му. Помисли си, че в него има нещо много солидно и сигурно. Вярно, че понякога се държеше доста сковано или пък проявяваше магарешки инат, но една жена можеше да се опре на мъж като него. Ако той създадеше връзка, щеше наистина да държи на нея.

Пръстите на Дездемона докоснаха износеното памучно кадифе на сакото му. Тя вдъхна дълбоко. Уханието на Старк събуди спомените ѝ. Още не бе дошла на себе си, откак се любиха. Все още ѝ се виеше свят.

— Разбрах, че вече си се запознала с Джейсън и Кайл — рече Старк.

— Наистина се запознах. Макбет ги води два пъти тази седмица в „Райт Тъч“, когато имахме нужда от помощници при товаренето на

фургона. Страхотни са.

— Боя се, че и двамата имат сценична треска.

— Симптомите са ми добре познати.

Джейсън надникна иззад завесата. Замаха като луд, за да привлече вниманието на Старк.

— Насам, Сам. Трябва да прибера тези дървета в стаята с реквизита. Ще свърша след минутка. Здрасти, Дездемона!

— Здравей, Джейсън. Страхотно шоу. Дърветата бяха забележителни.

Джейсън засия.

— Благодаря. — Той отново изчезна зад кулисите.

— Здрасти, Сам. Дездемона. — Кайл им махна откъм страничното крило — как смятате, че се справих със завесата?

— Не виждам как биха могли да започнат и да свършат представлението без теб — каза Старк.

— Аха. — Кайл се ухили широко. — Хлапетата от публиката наистина харесаха пиесата, нали?

— Беше истински хит — кимна Старк. — Аз седях на последния ред и видях как всички аплодираха като луди.

Макбет се появи в полумрака.

— Здравей, Дездемона. Старк. Радвам се, че дойдохте. Хареса ли ви?

— Страхотно беше. — Дездемона пусна ръката на Старк, за да прегърне Макбет.

— О, ето те и теб, Дездемона, скъпа!

Бес се понесе по сцената, стисната под мишница рогата от гротескния си костюм на чудовище. Но още не бе успяла да свали грима си.

— Кой е с теб?

— Лельо Бес, бих искала да се запознаеш със Сам Старк, това е Бес Уейнрайт.

Старк изискано сведе глава.

— Госпожо Уейнрайт.

— Наричайте ме Бес. — Бес спря и го изгледа от главата до петите. — Значи това сте вие.

— Аз ли?

— Не сте точно онова, което очаквах — осведоми го Бес.

— Това добре ли е?

— Движите се както трябва. — Бес го измерваше с неохотно одобрение. — Като че ли сте минал през добра школа.

— Така е, — каза Дездемона — но не школа по актьорско майсторство. Лельо Бес, абсолютно ти забранявам да правиш лични забележки. Вече почти успя да ме притесниш.

— Глупости. Никой Уейнрайт никога не се е притеснявал от нещо друго, освен от някой забравен стих или въвеждаща реплика.

— Сега всичко става за пръв път — контрира Дездемона.

Джейсън и Кайл се появиха отново. Просто преливаха от възторга на признанието и успеха.

— Искаш ли да видиш кулисите? — запита Джейсън Старк.

— Да, с удоволствие — каза Старк.

— Можеш да видиш и кабинката на осветителя — рече Кайл. — Тук имат страхотни машинарии.

Дездемона се усмихна на Старк.

— Ще чакам тук.

Той кимна и позволи да го отведат в лявата част на сцената.

Дездемона изчака докато тримата се отдалечиха дотолкова, че да не я чуват, и се обрна към Макбет.

— Изглежда възпитателската ти работа напредва.

— Да. — Макбет се усмихна леко. — Наистина се зарадвах да видя Старк сред публиката днес. Джейсън и Кайл разчитаха, че ще бъде тук. Той им беше обещал, че ще дойде, но човек никога не знае.

— Корпоративните босове като него винаги измислят някакво извинение в последната минута, щом става дума за деца — каза ядосано Бес.

Дездемона поклати глава.

— Ако Старк каже, че ще направи нещо, можеш да се обзаложиш, че ще стане.

— Мисля, че Джейсън и Кайл започват да вярват в това — забеляза тихо Макбет.

Двадесет минути по-късно Старк се появи отново. Кайл и Джейсън подскачаха покрай него като весели паленца.

— Ще ходим на пица — каза Джейсън, като забеляза Дездемона.

— Някъде, където има и видеогри.

— Можеш и ти да дойдеш, ако искаш — рече великодушно Кайл.

— Благодаря. — Дездемона се усмихна на Старк. — С удоволствие.

Старк си отдъхна, сякаш не бе вярвал, че ще се съгласи да отиде с него и братята му на пица и видеоигри.

Когато излязоха от театъра, ентузиазмът на Джейсън някак се помрачи. Изражението му стана замислено.

— Сам, знаеш ли, че много от децата от публиката всъщност си нямат истински дом. Макбет каза, че живеят в приюти, евтини мотели и други такива.

— А някои дори живеят във фургони, защото това е единственото, което родителите им могат да си позволяят — добави Кайл.

— Домът е ценно нещо — каза Старк. — Не всеки го има.

Старк се прицели в отвратителното зелено чудовище и изстреля последния патрон.

— Уцелих го!

— Съществото се срина и изчезна сред облак дим.

— Успя! — възклика благоговейно Кайл. — Ти унищожи Уайвърн и намери съкровището. Ти спечели играта. Почти никой не успява да спечели тази игра.

Проблеснаха светлинни и на видеоЕкрана се появиха редица цифри.

Джейсън се взираше в цифрите като в някакъв транс.

— Оу! Гледай колко точки е спечелил. Дездемона надникна към экрана.

— Не мислех, че възрастните са много добри в тези игри.

— Специално на тази й имам зъб — призна Старк, отстъпвайки назад от апарата.

— Как така? — запита Дездемона.

— Аз съм я измислил.

Кайл и Джейсън зяпнаха от изумление. Кайл пръв се съвзе.

— Вярно ли е?

— Да. — Старк извади няколко монети от джоба си. — Искаш ли да опиташ?

— Разбира се. — Кайл зае позиция. — Какъв е номерът?

— Номерът е да не ставаш алчен, когато най-сетне откриеш местоположението на съкровището на Уайвърн. Остави златото там, където е, докато не отстраниш лошите типове от пещерите. И тогава се върни за съкровището.

Кайл се намръщи.

— Така ли?

— Играчите, които се опитват да вземат съкровището и да избягат с него, винаги губят — каза Старк. — Така съм го направил.

Кайл се ухили.

— Ясно. — Той натисна контролните клавиши.

— Програмирана е така, за да внуши идеята за отложеното удоволствие — каза сухо Старк, като гледаше към Дездемона. — Аз съм нещо като експерт по въпроса.

— Дай да опитам, дай да опитам — викна Джейсън.

— Аз съм пръв. — Кайл пъхна монетата в отвора. Джейсън се обърна към Старк.

— Кога си изобретил „Съкровището на Уайвърн“?

— Преди около четири години. Продадох софтуера на компанията, която сега го произвежда. Други програмисти го актуализират периодично, но те не са пипали основната структура на играта, така че все още винаги мога да спечеля.

— Страхотно! — задъха се Джейсън. — Наистина страхотно. Чакай само да кажа на моя приятел, Кевин. Той е добър в тази игра. Винаги стига до нивото на ловците на Уайвърн, но никога не е получавал резултат като твоя. Дездемона погледна Старк.

— Мислех, че твоята специалност е компютърната защита и кодирането на програми, основаващи се на теорията на хаоса?

— Основаващи се на теории, изведени от науката за комплексните структури — поправи я търпеливо Старк. — Казах ти, че не обичам думата „хаос“. Тя не дефинира точно тази област.

— Както и да е. Само за удоволствие ли създаде „Съкровището на Уайвърн“?

— Не. — Старк я хвана под ръка и я заведе обратно в сепарето, тапицирано с червена изкуствена кожа.

Ароматът на прясно изпечена пица изпълваше пъстрия ресторант. Старк бе открил, че Кайл и Джейсън считаха пицата за най-

хубавото ядене на света. Откак бяха дошли, бе ял повече пици, отколкото през цялата изминалата година.

Дездемона отпиваше от чашата с газирана вода.

— Защо тогава я създаде?

— Написах програмата за играта, защото ми трябваха пари, за да започна „Старк Секюрити Системс“.

Той я изучаваше съсредоточено, учудвайки се колко приятно бе да седи така срещу нея.

Яркото осветление в ресторанта превръщаше бухналите ѝ червени къдрици в навити медени стружки. В тюркоазните ѝ очи грееха топлина и смях. Спомни си за сряда вечерта и пламна.

— Благодаря, че ме покани този следобед — каза Дездемона. — Обичам пиците.

— Наистина ли? Аз лично напоследък определено прекалявам с тях. — Старк хвърли поглед към другия край на помещението, където Кайл и Джейсън все още висяха до видеомонитора. — Искам да ти благодаря, че ми изпрати Макбет. Идеята да ангажира Кайл и Джейсън със „Скитащите артисти“ беше много добра.

— Радвам се, че им доставя удоволствие.

— Кара ги да забравят собствените си проблеми или нещо от този род. — Старк не знаеше как точно да го изрази. — Кара ги да се чувстват участници в нещо важно.

— Винаги е голямо прозрение да откриеш, че има хора, които са в далеч по-лошо положение от твоето — каза Дездемона. — И че можеш да направиш нещо, за да им помогнеш.

Старк премести погледа си отново към нея.

— Може би следващия път, когато излезем, ще бъдем сами.

— На мен също ще ми е приятно.

— И след това бихме могли да си легнем заедно — предложи Старк, настроен оптимистично към живота изобщо.

— Май разсъждаваш доста едностранчиво напоследък.

— Съзнавам, че мисленето ми е донякъде линейно, но се мъча по всякачъв начин да не бъда натрапчив.

Дездемона отпи изискано от чашата си. Очите ѝ искряха.

— За твой късмет си прекалено секси, за да бъдеш наречен натрапчив.

Въпреки отговорностите на по-голям брат, задълженията към бизнеса и проекта „АРКЕЙН“, на Старк му бе изключително трудно да запази коректност в мисленето си.

Трудно беше например да не мисли натрапчиво за Дездемона.

В понеделник сутринта единственото, върху което наистина искаше да се съсредоточи, бе как да остане насаме с нея. Това бе щекотлив проблем, но той бе повече от склонен да посвети голяма част от енергията си на разрешаването му. В края на краищата, винаги бе успявал да действа изключително резултатно.

Мод Пичкот вдигна глава, когато той влезе в офиса си.

— Добро утро, господин Старк. Прекрасен ден. Изпълнен със слънчева светлина и нови обещания, не мислите ли?

— Но навън вали.

— Априлските дъждове донасят майските цветя.

— Но сега сме средата на юни.

— Не бихме могли да оценим слънчевата светлина, ако първо не сме преживели дъжд — заяви Мод, едва скривайки триумфа си.

— Предавам се. Вие спечелихте. — Старк се запъти покрай бюрото й към кабинета си.

— О, господин Старк, почти забравих. Едно пакетче пристигна за вас. — Мод му подаде голяма кутия, опакована в кафява хартия. — Виждате ли? Една изненада, която да разведри дъждовния ден.

Старк взе пакета. Хвърли поглед на адреса на получателя.

— От майка ми е.

— Колко мило.

— Вероятно сватбен подарък. Сигурно не е получила бележката ми, че булката е избягала.

Лицето на Мод за миг помръкна, но тя веднага се окопити.

— Не забравяйте, господин Старк, че нищо не става без причина, макар и в най-тъмните часове преди зазоряване, тази причина да изглежда неясна. Всеки облак има по една светла ивица. Между другото, господин Маккалъм искаше да ви види, веднага щом пристигнете.

— Кажете му да дойде.

Старк влезе във вътрешното си светилище, оставил пакета на бюрото, окачи сакото на закачалката и седна. Звънецът за вътрешна връзка пропя тихо.

— Какво има, Мод?

— Търсят ви по втория телефон. Госпожа Алисън Старк. — Тонът на Мод съдържаше твърде явен въпрос.

— По дяволите...

Старк се поколеба. Не беше в настроение да говори с Алисън, но не виждаше как да го избегне.

— Прехвърлете ми я. И кажете на Маккалъм да почака. — Той вдигна слушалката. — Старк на телефона.

— Сам? Аз съм Алисън. Обаждам се да, разбера как са момчетата.

— Добре са.

Старк разглеждаше екрана на електронния си календар и прехвърляше през ума си задачите за деня. Запита се, дали Дездемона би била свободна за обяд.

— Сигурен ли си?

Особеният начин, по който го произнесе, успя да ангажира цялото му внимание.

— Разбира се, че съм сигурен. Току-що ги отпратих с възпитателя им.

— Ти си им наел възпитател? — Алисън изглеждаше поразена.

— Една приятелка ми го препоръча. Той успя да ги привлече към някакъв детски театър. Първото им представление беше в събота и беше абсолютен хит.

— Велики Боже! Никога не съм подозирала, че Кайл и Джейсън се интересуват от театър.

— Има ли някакъв проблем, Алисън? Защото днес съм много натоварен.

Старк намери ножица в чекмеджето и се зае да разопакова подаръка от майка си.

— Не, няма никакъв проблем. — Алисън направи пауза. — Ако трябва да бъда искрена, обадих ти се, защото бях сигурна, че вече ти е писнало и нямаш търпение да изпратиш Кайл и Джейсън обратно в Портланд.

— Както ти казах, те са добре.

— Не се обиждай, но съм смяяна да го чуя. Може би терапевтът им все пак беше прав.

— За какво?

— Че Джейсън и Кайл могат да видят в теб заместител на Хъдзън — гласът ѝ стана поверителен. — Знаеш, че просто не бях на себе си в нощта, когато те избягаха в Сиатъл.

— Забрави го. — Старк развърза панделката и вдигна капака на кутията.

— Провеждах интензивни сеанси за намаляване на стреса с моя собствен психотерапевт. И сега се чувствам много по-спокойна.

— Това е хубаво.

Старк взе картичката, сложена върху хартията за опаковка. Тя гласеше:

Скъпи Сам,

Съжалявам, че пропускам сватбата ти. Ще бъдем в Европа, когато получиш това. Напоследък нещата доста се сгъстиха. Ричард завърши Юридическия факултет тази пролет. Четвърти е по успех. Кати съвсем насъкоро се сгоди за един сърдечен хирург. Много се радваме. Той е от отлично семейство. Брайън и аз утре заминаваме за Англия. Ще отсъстваме два месеца. Ще съчетаем бизнеса с екскурзията. Ще ти се обадя, когато се върнем. Дотогава предай моите поздрави на съпругата си.

С обич: Мама

Старк отстрани няколко пласта луксозна хартия за опаковка. В кутията проблесна кристална купа за пунш.

— Сам? Сам? Чуваш ли ме?

— Слушам те, Алисън. — Той премести кристалната купа на една друга маса.

— Имам нужда от малко свободно пространство. Все още имам.

— Аха. — Старк включи компютъра си.

— Моят терапевт казва, че стресът, в който се намирам, просто ме е съсипал. Момчетата го усещат и това ги кара да се чувстват несигурни.

— Да. — Старк преглеждаше съобщенията на електронната си поща. Спря, когато видя познато име и адрес.

СЕЛИНДЖЪР@ИНСТИТУТ „РОЗЕТА“

— За всички ни беше много трудно — заяви предизвикателно Алисън.

— Да. — Старк не бе чувал от месеци Селинджър. Учуди се, защо директорът на Института „Розета“ го търси точно днес. Съобщението бе кратко и делово:

Моля те, обади се. Спешно е.

— Много съм ти благодарна, задето взе Джейсън и Кайл за известно време. Ние всички имахме нужда да си починем един от друг.

— Да.

— Отначало момчетата обвиниха мен, задето Хъдзън ме напусна, знаеш ли? Техният терапевт казва, че това е нормално, и аз се опитах да проявя разбиране, но държанието им определено повиши равнището на стреса ми.

— Да.

— Доктор Тайтъс, това е терапевтът на момчетата, работи продължително време с тях. Опита се да ги накара да разберат, че прекъсването на брака ни няма нищо общо с тях.

— Да.

— Но те бяха изключително неотзивчиви. Груби и нацупени.

— Да.

— Сигурен ли си, че не ти създават проблеми?

— Сигурен съм. — Старк натисна един клавищ и на екрана излезе личният му списък с телефони, които пазеше в компютъра.

— В такъв случай, — тонът на Алисън стана някак предпазлив — терапевтът на момчетата ми препоръча да отида на почивка.

— С него?

Настъпи кратко, крехко мълчание.

— Момчетата споменавали ли са ти за доктор Тайтъс?

— Казаха ми, че имаш връзка с него.

— Те знаят за отношенията ми с Клиф? — запита глухо Алисън.

— Да-а. — Старк намери номера на Селинджър.

— Е, добре — каза бързо Алисън. — Няма абсолютно нищо нередно в това, че се срещам с доктор Тайтъс. Той е техен терапевт, а не мой.

— Да.

— Аз си имам свой терапевт, доктор Лачън, и той казва, че за мен е добре, да имам някаква връзка точно в този момент от живота си.

— Да.

— Казва, че това ми е нужно, за да възстановя разрушената увереност в себе си.

— Сигурно.

— Казва, че трябва да преодолея чувството на вина и гняв.

— Уху-у. Виж, Алисън, всички тези психодрънканици винаги са ме обърквали. Кайл и Джейсън са добре. Казах ти, че могат да останат при мен през останалата част от лятото. Тъй че заминавай на почивка с твоя психотерапевт.

— Доктор Тайтъс не е мой терапевт. Казах ти вече. Той е терапевтът на момчетата. Моят е доктор Лачън.

— По дяволите, ако искаш, вземи ги и двамата със себе си. Изобщо не ме интересува.

— Няма нужда да бъдеш саркастичен — рече сковано Алисън.

— Аз не се опитвам да бъда саркастичен, а се опитвам да освободя телефона си и да свърша някаква работа.

— Ще се обадя на момчетата довечера, за да се сбогувам с тях.

Старк си свали очилата и потърка носа си.

— Искаш ли един съвет?

— Какъв съвет? — попита неспокойно тя.

— Не казвай на Джейсън и Кайл, че отиваш на почивка с техния терапевт.

— Във връзката ми с доктор Тайтъс няма нищо нередно — рече рязко Алисън.

— Не съм казал, че има. Просто ти предложих много-много да не ги занимаваш с въпроса. И без това им е трудно да се ориентират, кой с кого спи в момента.

— Те трябва да приемат реалностите — каза Алисън. — По дяволите, та аз съм зряла жена. И отказвам да се преструвам, че нямам нуждите на възрастните хора. Джейсън и Кайл трябва да разберат, че не бива да бъда лишена от обич и внимание, само защото баща им си е отишъл.

На Старк му се прииска да си беше мълчал.

— Сигурно. Съжалявам, че въобще го споменах.

— Баща им се чука като луд с онази своя нафукана секретарка, ако искаш да знаеш.

— Знам, Алисън, просто те посъветвах да бъдеш малко по-дискретна.

— Дискретна? Да не мислиш, че онова копеле Хъдзън проявява дискретност? Та той и оная русата заминаха за Хаваите, Боже мой! И аз съм тази, която остана да гледа двете деца. Аз съм тази, която трябва да се грижи да имат покрив над главите си. Аз съм тази, която трябва да им купува обувки, да слага ядене на масата и да плаща таксите в училище.

— Не.

— Какво, по дяволите, трябва да означава това?

— Каквото и да се случи, на теб няма да ти се наложи да се грижи за храната и подслона на Джейсън и Кайл, както и за образованието им — каза тихо Старк.

— Имам една новина за теб, Сам. Хъдзън убеди съдията, че е достатъчно да плаща минимална издръжка на децата, защото аз съм имала кариера. Но мога да те уверя, че с работата си на дизайнер по интериора съвсем не изкарвам толкова, че да поддържам стандарта, на който момчетата и аз бяхме свикнали преди развода. И дребната помощ от Хъдзън, в случай че той изобщо си направи труда да я внася, изобщо няма да промени картина.

— Ще се погрижа ти, Джейсън и Кайл да не сте лишени от нищо. В другия край на линията настана сепнато мълчание.

— И защо би направил това? — запита Алисън поразена.

— Защото... — Старк замълча, несигурен какво иска да каже. — Остави. Просто не се тревожи за парите. Всичко ще е наред. А сега наистина трябва да свършвам, Алисън.

— Добре — изрече бавно Алисън. — Сам, аз...

— Довиждане, Алисън.

— Довиждане.

Веднага след като линията се освободи, Старк набра номера на Селиндър в Института „Розета“. Свързаха го веднага.

— Старк, благодаря, че ми се обади.

Бодрият глас на Селиндър събуди спомени. Старк изпита моментен пристъп на носталгия по дните в института. Отишъл бе в този институт веднага, след като бе завършил университета. Вярно, че пребиваването му в него бе доста епизодично, но все пак той бе част от живота му.

Старк винаги бе уважавал Селинджър, като човек с много таланти. Старецът беше страхотен ум, не само в областта на политиката, но и на точните науки. Тази комбинация го превръщаше в идеалния директор на института. Задържал се бе на този пост петнадесет години.

— Приятно ми е да ви чуя, сър — каза Старк.

— За съжаление, обаждам ти се по работа, а не само защото имам желание да те чуя — произнесе извинително Селинджър. — Исках да ти съобщя, че Килбърн отново е изплувал. Някъде в Европа, ако не се лъжем. Ти ме беше помолил да те държа в течение.

Старк се облегна на стола си, спомняйки си за Ленърд Килбърн. Той беше шеф на отдел в Института „Розета“. Работата му бе повече в управленческия сектор, отколкото в техническия. Изчезнал бе от института преди две години и половина. Селинджър бе уведомил Старк, че една изключително ценна програма за кодиране е изчезнала заедно с него. Програмата бе създадена от Старк в дните, когато работеше в института.

Както повечето програми, върху които Старк бе работил в Института „Розета“, софтуерът за кодиране бе засекретен от правителството на Съединените щати.

Килбърн бе продал суперпрограмата на Старк на някакво чуждо правителство. Той твърде вероятно бе спечелил цяло състояние от сделката, защото в сумрачния свят на контрабандата на засекретени технологии наистина се печелеха състояния. Тази област не бе чак толкова доходна, колкото международната търговия с оръжия, но бързо я догонваше. Всъщност, двата бизнеса често се застъпваха. Повечето от високотехнологичните въоръжения бяха свързани по един или друг начин с компютърното програмиране и военното разузнаване в голяма степен зависеше от него.

За щастие, Старк бе вградил един скрит, саморазрушителен елемент в кодирация софтуер, който Килбърн бе откраднал. И той се бе задействал в същия момент, в който чуждестранният купувач се бе опитал да инсталира програмата. Не бе станал никакъв провал, но всички знаеха, че нещата бяха почти на ръба.

Килбърн обаче беше изчезнал.

— Интересно — каза Старк. — Как го открихте?

— По всяка вероятност, той се е опитал да посредничи при продажбата на някакъв засекретен софтуер, който бил откраднат от една оръжейна лаборатория във Вирджиния. Подочухме за тази работа. Опитахме да го проследим по компютърната връзка, която използва. Но за нещастие, го изплашихме, преди да успеем да установим местонахождението му. Нямам представа, какво замисля оттук нататък, но реших да ти кажа, че не е изчезнал за добро.

— Не съм и предполагал друго. — Селинджър гърлено се разсмя.

— Съмнявам се, че ще посмее да при pari до „Старк Секюрити Системс“. Достатъчно умен е, за да знае, че ти прие кражбата на онази кодираща програма преди две години твърде лично.

— Та той открадна мой софтуер.

— Да, знам. Но за наш и на нашите приятели във Вашингтон късмет, ти го бе защитил добре. Е, просто исках да знаеш как се развиват нещата.

— Благодаря ти.

— Знам, че още оттогава ти се ще да пипнеш Килбърн — каза Селинджър. — На мен също. Ако попаднеш на някаква следа, обади ми се.

— Ще се обадя.

— На добър час. О, между другото, съжалявам, че не успях да дойда на сватбата ти.

— Не си пропуснал нищо — каза Старк.

— Да не искаш да кажеш...

— Боя се, че да. — Селинджър въздъхна.

— Съжалявам, да го чуя.

— Когато животът ти сервира лимони, направи си лимонада.

— Какво, по дяволите, трябва да означава това?

— Всеки облак има по една светла ивица. — Старк се усмихна на себе си. — Сега се срещам със собственичката на фирмата доставчик.

— Велики Боже!

Чукането на вратата попречи на Старк да разкаже на Селинджър цялата история. Дейн влезе в офиса и учудено вдигна вежди, когато видя, че Старк все още е на телефона. Старк му махна да седне.

— Дейн се появи току-що — каза той на Селинджър.

— Поздрави го от мен. Изглежда вие двамата чудесно се справяте и сами. Моите поздравления. Довиждане, Старк.

Старк затвори телефона.

— Селинджър беше. Праща ти много поздрави. Дейн изглеждаше леко изненадан.

— Какво искаше?

— Съобщи ми последните новини за Килбърн. Копелето явно е изплувало неотдавна.

Дейн леко подсвирна.

— Имаш ли представа къде е?

— Не. Не са успели да го засекат. И отново е потънал. Дейн се ухили.

— Успокой се. Той вече не е твой проблем. Рано или късно някой от института ще го пипне.

— Сигурно. — Старк се отърси от беспокойството си. — Достатъчно стари новини. Кажи ми някоя нова и добра.

— Сделката Хамъркоум. — Дейн хвърли купчина листи на бюрото. — Имаме я. Това е подписът на Хамъркоум върху договора. „Старк Секюрити Системс“ току-що бе наета да направи пълен анализ на сигурността на тяхната компютърна система и да препоръча мерки и стратегии за защитата ѝ.

— Хубаво. — Старк дръпна листите към себе си. — Много хубаво. Това наистина е нещо голямо.

— И води към други големи неща. — Да.

— Добри сме — каза тихо Дейн. — И когато приключиш работата си по „АРКЕЙН“, ще бъдем още по-добри.

Старк вдигна поглед от договора.

— Предполагам, това означава, че няма да ни се наложи, да се молим да ни вземат обратно в института?

— Шегуваш ли се? Институтът сам ще дойде при нас някой ден. Само чакай и ще видиш. — Дейн се протегна на стола си и погледна загрижено Старк. — Като става дума за клиенти, всичко готово ли е за приема в къщата ти в края на седмицата?

— Доколкото знам, да. Оставил съм всичко на Дездемона.

Дейн сви устни.

— Всичко?

— Всичко.

— Това е сериозно, нали?

— Кое? Приемът ли? Разбира се, че е сериозно. Мразя тези неща, но щом е добре за бизнеса...

— Не говоря за приема. Говоря за теб и за твоя личен доставчик. Ставаш все по-близък с нея, а?

— Така изглежда.

— Внимавай, приятел. Последното нещо, от което се нуждаеш сега, е още една годеница.

Старк се намръщи.

— Не съм сгоден за нея. По дяволите, още изобщо не мисля за брак.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен. — Старк усети странно напрежение в тялото си. — Този път не мисля за по-напред от следващата среща.

— Но имаш връзка с нея — повтори спокойно Дейн.

— Да. — Старк си спомни думите на Алисън. — Зряла връзка между възрастни хора.

— Последният път, когато опита нещо подобно, се озова сам пред олтара. Не мислиш ли, че е твърде скоро?

— Какво трябва да означава това?

— Работата е там, че те познавам, Старк. Ти си човек, който следва твърди модели на поведение. Но този път не си в обичайната си роля.

— И каква е обичайната ми роля?

— По правило ти изпадаш в дълги периоди на усамотение след всяка връзка.

— Взех си поука. Този път всичко ще бъде просто и без усложнения.

— Я стига! Аз съм старият ти приятел, Дейн, забрави ли? Защо не се опитаме да бъдем малко по-честни? Преди три години ти си постави за цел да се ожениш. Знаеш как действаш, когато се заемеш с някой проект. Преследваш целта, докато я постигнеш.

— Не и този път. Официално се отказах от тази цел. — Дейн разглеждаше добре поддържаните си нокти.

— Е, толкова по-добре, защото тя и без това не е твой тип.

Забележката подразни Старк.

— Знам го много добре. Но не виждам защо трябва да се беспокоя. Този път възнамерявам да се оставя на течението.

Дейн се усмихна.

— Ти? Да се оставиш на хаотичните сили на любовта и страстта? И да видя, няма да повярвам.

— Няма да се оставям на нищо. Имам обикновена, неусложнена връзка и това е всичко.

— Ти винаги съумяваш да усложниш нещата — каза Дейн. — Повярвай ми, това е в природата ти.

Сам в полумрака на кабинета си същата вечер, Старк седеше до компютъра и умуваше върху ефекта на вечерното обаждане на Алисън върху Джейсън и Кайл.

На пръв поглед нещата минаха добре. Момчетата приеха новината за ваканцията на майка си с Тайтъс без никаква особена реакция, също както бяха приели пътуването на баща си до Хаваите.

— Сам?

Старк погледна към вратата. Там бе застанал Джейсън. Беше по пижама.

— Мислех, че си в леглото — каза Старк.

— Бях. Но не можах да заспя.

— Сигурно пицата е виновна. Казах ти да не поръчваш толкова голяма.

— Не е от това. — Джейсън влезе по-нататък в стаята. — Какво правиш?

— Работя върху една програма, предназначена за защита на компютърните системи.

Джейсън се взря в екрана.

— Това тук изглежда ужасно объркано.

— Така е.

Старк натисна няколко клавиша.

Произволните знаци, обсипали екрана, започнаха да се трансформират, но под привидната разбърканост съществува определена закономерност. И мога да я възстановя със съответния код.

— Така ли? — Джейсън наблюдаваше съсредоточено как безсмисленото множество букви и знаци се подрежда в два спретнати параграфа. — Сега мога да го прочета.

— Там е цялата работа.

— Страхотно. Къде си се научил да правиш всичко това?

Старк сви рамене.

— Повечето неща съм учили сам.

— Ще ме научиш ли и мен?

— Ако имаме достатъчно време.

— Мама каза, че можем да останем цялото лято. Това време достатъчно ли е?

— Достатъчно е за началото.

Някакъв звук до вратата привлече вниманието на Старк. Той погледна натам и видя Кайл.

— Какво правите вие двамата? — запита Кайл.

— Тъкмо показвах на Джейсън, как действа моята нова защитна програма — отвърна Старк.

— Онази, която наричаш „АРКЕЙН“ ли? И аз искам да видя.

— Окей. — Старк натисна един клавиши и данните на екрана се върнаха в разбърканото си състояние — „АРКЕЙН“ има няколко основни черти. Едната от тях е кодирането. Мога да кодирам информацията, която искам да защитя, сред постоянно променящи се „маймунки“.

— Това ли наричаш „хаос“?

— Комплексност. Е, тайната на комплексните структури е, че те не са наистина хаотични. Само изглеждат такива на пръв поглед. Променливите величини, които ги контролират, са много, много трудно уловими. Но след като веднъж съм ги открил, вече мога да манипулирам данните.

— Това нещо на екрана сега изглежда, точно като пицата, която ядохме за вечеря — каза Джейсън.

— Точно така. То крие данните, които искаме да защитим зад облак от смущения. — Старк натисна още няколко клавиши. — Като променя още някои променливи величини, мога да възстановя информацията, скрита зад смущенията.

— Страхотно е. — Кайл погледна Старк. — Тези неща ли продаваш?

— Да.

— Ако бях толкова добър с компютрите, колкото теб, щях да изобретявам игри — каза Кайл. — А не неща, свързани с бизнеса.

Старк се усмихна.

— Работата с „АРКЕЙН“ наподобява твърде много сложна видеоигра.

— Така ли? — попита Джейсън.

— Да. — Старк натисна още няколко клавиша. — Казах ви, че „АРКЕЙН“ има няколко основни характеристики. Освен кодирането и разкодирането, тя може да действа и като октопод.

— Като октопод? — Джейсън изглеждаше заинтригуван.

— Тя има пипала, които могат да проникват в други компютри, и да проучва мрежите им.

— Сам? — Кайл не откъсваше поглед от екрана.

— Да.

— Мога ли да ти задам един въпрос?

— Давай.

— Мама каза, че си бил на нашата възраст, когато татко е оставил теб и майка ти.

Старк продължаваше да гледа в компютъра.

— Права е.

— Той никога вече не се върна, нали? Искам да кажа, за постоянно.

— Не — отвърна Старк. — Той никога не се върна за постоянно.

— И той няма да се върне при мен и Джейсън, нали?

— Не — каза Старк. — Той няма да се върне. Но всичко ще бъде наред.

— Така ли?

— Вярвай ми — кимна Старк.

XI

Картичката, прикрепена към подаръка за рождения ден, гласеше: „Честит рожден ден на Дездемона от Старт“.

Дездемона вдигна поглед от малкото, красиво опаковано пакетче. В банкетната зала на ресторант се възцари мълчание. Пъстрите опаковки на половин дузина току-що отворени подаръци, включително и на огърлицата от сини и сребърни цветя, изпратена от родителите на Дездемона от Тъксън, покриваха плота на масата.

Всички впериха погледи в Дездемона, когато тя се зае с последния пакет. Тълпата Уейнрайт очакваше с изострено любопитство да разбере каква бе представата на Старт за подарък за рожден ден. Жулиета и Кирстен изглеждаха любопитни. Макбет и Хенри бяха заинтригувани. Тони бе присвил очи.

Лицето на самия Старт бе приело стоическо изражение. Той бе видимо готов подаръкът му да бъде заклеймен като неописуем провал. Дездемона се залита колко ли пъти в живота му се е налагало да прави подарък на някого. После пък се запита, колко ли подаръка е получил. Усмихна му се.

— Хайде де, отвори го, Дездемона — подкани я Джейсън. — Заедно го избрахме със Старт и наистина е много симпатичен.

Кайл нетърпеливо се ухили.

— Обзала гам се, че ще ти хареса.

— Сигурна съм в това. — Пръстите на Дездемона трепереха, докато внимателно развързваше сложната червена панделка.

„Първият ми подарък от Старт“ — помисли си тя с лека почуда. Каквото и да бе, щеше да го цени вечно.

— Е? Я да видим? — обади се Август от другия край на масата.

Дездемона погледна вуйчо си с ироничен упрек.

— Още не съм успяла да го развия.

— Не я притеснявай, скъпи — каза Бес.

— Другите ги отвори много бързо — възрази Август. — Както прави винаги, между впрочем. Защо толкова се бави с този?

— Почекай една секунда, чичо Август. — Дездемона внимателно сложи панделката на масата и свали хартията тъй, сякаш беше от коприна.

Когато свърши, в ръцете ѝ се появи малка кутия. Картинката на капака изобразяваше някакъв плосък, метален уред, не по-дълъг от ръката ѝ. На етикета под нея беше написано:

ЛДС X-1000

— Прекрасен е — въздъхна Дездемона. — Това е най-красивият „ЛДС X-1000“, който някога съм виждала. Благодаря ти, Старк.

Тя скочи на крака и заобиколи масата, за да му подари възторжена целувка. Стоическият израз изчезна от лицето му.

— Харесва ли ти? — запита той предпазливо.

— Великолепен е. — Дездемона отвори кутията и извади предмета отвътре. Докосна го с благоговение. — Точно какъвто винаги съм искала.

— Знаех, че ще ѝ хареса — рече радостно Кайл. — Аз бях с него, когато го избираше.

— И аз също — каза Джейсън. — Това е един от най-новите модели, които действат на батерии.

Мнозинството от гостите на рождения ден размениха празни погледи.

Август изглеждаше искрено объркан.

— Какво е това, дявол да го вземе?

— Това е „ЛДС X-1000“ — каза Дездемона.

Тя с обич погали малкото нещо, прилично на антена от едната страна на страниния уред.

— Какво е „ЛДС X-1000“? — настоя Бес.

— За какво служи? — запита Жулиета.

Дездемона се престори, че не чува въпросите, защото нямаше абсолютно никаква представа, какво е „ЛДС X-1000“, нито пък за какво служи.

Тони ѝ се притече на помощ.

— „ЛДС“ е съкращение от „Личен дигитален секретар“ — той се приведе напред с неохотен интерес. — Много малък компютър, който

Дездемона може да носи в джоба или в чантата си.

— Компютър ли? — намръщи се Хенри. — Но той няма никакви клавиши.

— Няма нужда от клавиши — обясни Тони, взе машинарийката от Дездемона и внимателно я разгледа. — Командите се пишат директно на екрана с този малък молив, който е прикрепен към него.

— Сам го програмира специално за Дездемона — рече гордо Джейсън. — И той ще прави най-различни неща само за нея.

Дездемона взе ЛДС от ръката на Тони и погледна Старк.

— Програмирал си го само за мен?

— Да — каза Старк.

— Колко мило. И какви специални неща може да прави?

— Можеш да изпращаш и получаваш електронна поща, например. Както спомена Джейсън, моделът работи на батерии. Не е нужно да търсиш къде да го включиш.

— Винаги съм искала да се включва в електронната поща — рече Дездемона.

Тони я изгледа недоволно.

— Отдавна съм инсталирал тази програма в компютъра на офиса ти. Но ти никога не си я използвала.

— Компютърът в офиса ми е твърде голям, за да го нося насам-натам със себе си — изтъкна Дездемона.

Тони кипеше от вътрешно негодувание. Но никой не му обръщаше внимание. Всички бяха ангажирани с демонстрацията на личния дигитален секретар, която Старк правеше в момента.

— Можеш да го използваш, за да си водиш бележки, когато работиш — обясняваше Старк. — Или да изчисляваш цените на офертите си. Има също и възможности за чертане, така че можеш да скицираш разположението на бюфета си.

— Чудесно — каза Дездемона.

— Той преобразува ръкописните букви от почерка ти в машинописни букви на екрана. — Старк ѝ подаде молива. — Ето, опитай.

Дездемона внимателно пое мъничкия компютър и се постара максимално да се съредоточи, за да се научи да работи с него. Джейсън, Кайл и всички Уайнрайт се събраха около нея.

— Мога ли и аз да опитам? — обади се Хенри. Макбет придърпа стола си по-близо до Дездемона.

— Дай и аз да направя едно кръгче.

— Никой, освен Дездемона, не може да го използва — заяви Старк, без да откъсва поглед от нея, докато тя се занимаваше с ЛДС. — Това е изключително личен компютър. Той ще научи нейния почерк и нейните навици за работа. Колкото по-дълго го използва, толкова по-ефективен ще става. След известно време изцяло ще се настрои към нея.

— Винаги съм искала да си имам нещо като домашно животинче — рече щастливо Дездемона.

Няколко дни по-късно Дездемона, нагиздена с бяла престилка и боне за косата, стоеше в средата на кухнята на Старк и издаваше заповеди, подобно на генерал, готовещ се за битка.

— Жулиета, да не забравиш студените аспарагусови пурнички и лимоновия сок. Лельо Бес, готов ли е подносът със сиренето?

— Всичко е наред — каза Бес. — Козе, овче и краве сирене.

— Къде са Хенри и Върнън? — Дездемона хвърли поглед през прозореца към алеята, която завиваше зад градината. — Вече трябваше да са тук с фургона.

— Успокой се, скъпа — рече леля Бес. — Ще бъдат тук, когато дойде време за вдигане на завесата.

Жулиета извади подноса с аспарагусовите пурнички от хладилника.

— Къде да сложа това, Дездемона?

Дездемона пък извади своя ЛДС от джоба на престилката си и провери скицата с разположението на блюдата, която бе нахвърляла.

— На масата зад канапето в дневната.

— Ясно. — Жулиета се насочи към вратата на кухнята. Старк се появи откъм коридора и застана точно на пътя ѝ. Облечен беше в скъп тъмен костюм, ослепително бяла риза и копринена вратовръзка.

— Как вървят нещата тук?

— Всичко е чудесно — увери го Дездемона. — В график сме, така че не ставай нервен. Нямам време да се занимавам с премахване на сценична треска.

— Не съм нервен.

Той по-скоро изглеждаше отвратен.

— Радвам се да го чуя.

— Но ще се радвам, когато всичко свърши — промърмори Старк.

— С много по-голямо удоволствие бих отишъл на оня научнофантастичен филм с Макбет, Джейсън и Кайл. Добре ли ми е връзката?

Дездемона хвърли поглед през рамо.

— Да, екстра е. Върви в дневната и си чети някое списание или нещо такова. Имаме още половин час, преди гостите да започнат да пристигат. — Старк се намръщи.

— Ще чакам горе в кабинета си.

— Както искаш. Само излез оттук. Остави нас, професионалистите, да си свършим работата.

— Сигурна ли си, че не мога да помогна с нещо?

— Сигурна съм.

След един последен, несигурен поглед към суетнята в кухнята, Старк неохотно се оттегли. — Бес се разсмя, когато той излезе.

— Човек би помислил, че се кани да дебютира на „Бродуей“.

— В много отношения този прием е също толкова важен за него. Това е голямо събитие. Някой от най-известните му клиенти ще бъдат тук.

Дездемона чу почукване на кухненската врата.

— Това трябва да са Хенри и Върнън. Слава Богу. Тя побърза да отвори.

— Вече се чудех какво ли се е случило с вас двамата — замълча, когато видя кой стои до Върнън. — Тони! Какво правиш тук? Не те бях включила в графика за тази вечер.

Дездемона разумно бе решила да избягва да ангажира Тони за приемите, които „Райт Тъч“ подготвяше за „Старк Секюрити Системс“. Повече от ясно бе, че двамата мъже изпитват необяснима антипатия един към друг. Въздухът се зареждаше с напрежение още в момента, когато се окажеха заедно в една стая. Вечерта на рождения ѝ ден те не бяха си разменили нито дума.

— Съжалявам, детенце. — Тони се усмихна подигравателно над един кашон с винени чаши. — Хенри го задържаха на репетиция. Не се беспокой, няма да се мяркам пред очите на Старк. Не искам да разстройвам твоя „суперклиент“.

Дездемона потисна един стон.

— Наистина се опитай да не го правиш, моля те! Той и без това е достатъчно нервен тази вечер.

Нищо не можеше да промени факта, че Старк нямаше да е доволен да види Тони, но тя не знаеше как да го избегне.

— Къде да оставя тези чаши? — попита Тони.

— Сложи ги на плата и ги разопаковай. — Дездемона погледна Върнън. — Къде са ледените скулптури?

— Във фургона. Трябва да ми обясниш къде точно да ги сложа, преди да ги разтоварим.

Дездемона отново се консултира със своята компютърна скица и прибра ЛДС в джоба на престилката си.

— Ела с мен да ти покажа. Лельо Бес, взе ли клечките за зъби?

— Ето ги. — Бес вдигна една малка кутийка. — Тони може да ми помогне да ги поставим на хапките.

— Разбира се — отзова се Тони. Старк отново се появи на вратата.

— Дездемона, какво стана с газираната вода? Имаме ли достатъчно. — Той внезапно замълча, когато съзря Тони. Погледът му се втвърди. — Какво правиш тук?

— Работя за Дездемона, както и всички останали — изрече Тони с глас, натежал от предизвикателство. — Има ли някакъв проблем?

— Може би.

— Е, това наистина е адски кофти, нали? — Дездемона бързо се намеси, за да предотврати разправията.

— Старк, Хенри е бил задържан. Тони го замества. Не се беспокой за газираната вода. Имаме достатъчно, за да удавим всички гости.

Три часа по-късно Старк бе забравил напълно тревогата си за газираната вода. Дори бе успял да се абстракира от присъствието на Тони в кухнята. Приемът вървеше като по ноти. Още веднъж Дездемона го бе превърнала в светска знаменитост.

Къщата му беше пълна с щастливи клиенти. Техните съпруги и придружителки изглежда се забавляваха чудесно. Приятният шум на разговорите се носеше на фона на моцартовата музика, идваща дискретно от тонколоните.

Гостите се възхитиха от храната. Ледените фигури в центъра на масата със студения бюфет проблясваха. Август, с аристократичен вид,

в официален костюм в черно и бяло, вършеше отлична работа, като забавляваше всеки, който се приближеше до бара за вино или минерална вода. От откъслечните фрази, които чуваше, Старк разбра, че чичото на Дездемона развлеча гостите с разкази за някогашни случки в театъра.

„Дездемона за пореден път спаси обществения ми имидж“ — помисли си Старк. Съзнанието за това му позволи да се движи с известна непринуденост между гостите. Спомни си съвета на Дездемона как да отговаря на въпросите. „Малко хора искат задълбочени, обстойни отговори“ — бе казала тя.

Номерът беше да звучиш компетентно, но не и да ставаш досаден.

— Повечето от идеите са развити на базата на теорията за информацията — каза Старк в отговор на един въпрос за природата на комплексността.

Спря, преди да се впусне в някакво по-подробно обяснение.

— Но не бих искал да ви отегчавам с някаква дълга дискусия по въпроса тази вечер. Хората от екипа ми са подготвили някои брошури за приложението на новите концепции в компютърната сигурност. Ще поръчам да ги изпратят във вашия офис. Кодирането е едно от традиционните приложения на комплексността, но има и други. Някои от най-интересните ще бъдат в медицината и метеорологията.

Лека усмивка. Оттенък на интелектуален хумор.

— Знаете колко непредсказуемо е времето. Като говорим за комплексните структури...

За изненада на Старк, събеседникът му наистина се засмя.

— Терминът „информационна магистрала“ е само условна фраза, която описва свързването на основни компютърни мрежи — замислена пауза. — Разбира се, има някои сериозни приложения в бизнеса и правителствените сфери. Въпроси на сигурността и охраната, както знаете...

С ъгълчето на окото си Старколови одобрителната усмивка на Дездемона. Извърна глава към нея, когато тя профуча наблизо, на път към кухнята.

— Как се справям? — запита той тихо.

— Страхотно. Съвсем естествен си. Би трявало да се качиш на сцената. Да не ти е уроки.

Дездемона забърза нататък. Старк проследи с поглед как лъскавата ѝ черна рокля очертава добре оформените ѝ бедра. Тя, без съмнение, бе най-интересната жена тази вечер. „Не, — помисли си той, усетил приятен трепет в slabините си — тя е най-секси жената на вечерта!“

Хубаво бе, че Дездемона е тук. Не само защото тя така фантастично се справяше с всички светски неща, а и защото вече не се чувстваше толкова сам в тази тълпа.

„Сам“. Думата отекна в съзнанието му с изненадваща сила. Не беше дума, която използваше особено често, защото тя му напомняше за истинския хаос.

Често си бе казвал, че думата всъщност не се отнася за него. Старк беше самотник, а не самoten. Имаше разлика. Хора от неговия тип действаха най-добре, когато бяха сами.

Чу някакъв монотонен звук до себе си.

Съзна, че току-що съпругата на един от новите му клиенти му бе задала въпрос. Превъртя мислено последните няколко секунди от лентата на паметта си и схвана същността му.

Жената го питаше за мрежите отвъд океана.

— Да, съществуват огромни компютърни мрежи, които ни свързват и с другите страни — каза той учтиво. — Потребителите в Съединените щати могат да ги ползват също така лесно, както и мрежите тук, в нашата страна — той замълча и се опита да си придаде делови вид. — Когато става дума за компютри, границите изчезват. През следващите години обаче, ще бъде все по-трудно да се осигурява защитата на правителствената информация от секретно естество. Добрите компютърни технологии са ключът към това.

„С други думи, — добави той мислено — на мъжа ти ще му трябва «Старк Секюрити Системс»“.

Май започваше да му хваща цаката. Присъедини се към една друга група от гости. Общуването беше трудно, но не и невъзможно.

Няколко минути по-късно леките вибрации на приемника, прикрепен към колана му, го изтръгнаха от блажения унес. Той рязко замълча, наслед дискусията за новите кодиращи техники.

— Извинете ме — каза на управителката на една софтуерна компания. — Трябва да проверя нещо. Ей сега се връщам.

Тя го погледна любопитно.

— Разбира се.

Старк си запробива път през тълпата. Зърна Дейн на другия край на помещението и за миг си помисли дали да му каже какво става.

Но нямаше време.

Дездемона му се усмихна озадачено, когато профуча край нея.

— Какво има? — запита тя тихо.

— Просто трябва да проверя нещо в кабинета си.

— О! А аз си помислих, че ти се е завило свят от успеха ти като домакин. Партито стана направо страховито, не мислиш ли?

— Да. — Старк бързо продължи нататък.

Излезе от дневната в предверието. Там нямаше никой. Изкачи стълбата до второто ниво на къщата, като вземаше стъпалата по две наведнъж.

Стигна горната площадка и тръгна по коридора към затворената врата на кабинета си. С облекчение установи, че все още беше заключена. Може би приемникът бе задействан от някакъв пропуск в алармената система. Набра секретния код, с който се отваряше вратата.

Осветлението се включи, когато стъпи на прага. Кабинетът беше празен.

Няколко секунди Старк стоя на прага, като търсеще някакви следи от взлом. После прекоси стаята до мястото, където компютърът бе прикрепен към стоманената рамка на бюрото.

В първия момент не забеляза нищо необичайно. Но когато насочи светлината на настолната лампа право към задната част на компютърната кутия, видя драскотини около ключалката.

Някой бе използвал метален инструмент, за да влезе в кутията на компютъра!

— По дяволите!

Който и да бе, той бе разбрал, че е задействал алармата.

И бе избягал, затваряйки вратата зад себе си, преди Старк да стигне до края на стълбището.

Старк не беше срецнал никого на стълбите, което означаваше, че крадецът би могъл все още да се намира някъде на втория етаж.

Той излезе от кабинета и методично провери спалнята си и стаята на Джейсън и Кайл.

Празно. Баните и гардеробите — също.

Вратата, която водеше към покрива, беше затворена. Старк я отвори и предпазливо излезе в уханната нощ. Наоколо нямаше никой.

Единственото обяснение бе, че крадецът е изчакал в полумрака на коридора или пък в някоя от спалните, докато Старк влезе в кабинета си. После или се е спуснал незабелязано обратно по стълбите, или е излязъл на покрива. От покрива той би могъл да слезе по задната стълба и да влезе отново в къщата през кухненската врата.

Алармите по вратите и прозорците бяха изключени за вечерта, поради присъствието на толкова много хора в къщата.

Старк се върна в кабинета и отново се вгледа в компютърната кутия. Блестящите малки драскотини предаваха посланието си прекалено ясно. Някой се бе опитал да отвори кутията и да открадне хард диска, който съдържаше „АРКЕЙН“.

Старк съзna, че има цяла къща, пълна със заподозрени. — Мамка му!

Още веднъж огледа много внимателно кабинета.

Тъкмо се канеше да тръгва, когато забеляза връхчето на една клечка за зъби, подаваща се изпод бюрото.

Подпра се на коляно и откри още половин дузина клечки за зъби, пръснати по килима. Крадецът явно ги бе изпуснал, докато панически е напускал сцената.

Старк усети как го обзема леден хлад, когато се изправи. Погледна клечките за зъби в дланта си.

Списъкът на заподозрените изведнъж се бе скъсил.

Два часа по-късно Дездемона с тревога видя как Старк хвърли една шепа клечки за зъби върху бюрото си. Малките пръчици подскочиха и се пръснаха по стъклена повърхност.

— Трябва да е бил някой от твоите хора, Дездемона. Никой друг тук тази вечер не би имал причини да разнася куп клечки за зъби в джоба си.

Дездемона гледаше втренчено клечиците.

— Не разбирам. — Тя беше смяяна, не само от клечките, но и от промяната, настъпила у Старк.

Последните гости се бяха сбогували само преди няколко минути. Щом светлините на колите им изчезнаха зад завоя, той я бе помолил да го последва на горния етаж. Леденият студ, който се изльчваше от него, прониза тревожно цялото ѝ същество.

Тя си даде сметка, че само един път досега го бе виждала в мрачно и опасно настроение. И това беше, когато Тони го посрещна на вратата на апартамента ѝ, облечен в чудесните на „Екзотика Еротика“.

Нешто ужасно се беше объркало. Дездемона избърса влажните си длани в престиilkата. Стомахът ѝ се сви.

— Какво не разбиращ? — Старк я гледаше с мрачно търпение, плашещо със своята многозначителност.

— Нека се разберем — тя си пое дъх. — Смяташ, че някой се е опитал да ти открадне компютъра тази вечер?

— Не компютъра. Той едва ли може да се продаде за повече от няколко хиляди долара на черно, а и не би могъл да се изнесе от къщата незабелязано.

— Тогава какво?

— Крадецът е търсил хард диска вътре. Там е ценното нещо. Всеки идиот го знае.

Дездемона преглътна.

— Искаш да кажеш, че той е търсил новата ти програма? Онази, която наричаши „АРКЕЙН“?

— Да, Дездемона. Точно това искам да кажа. Който и да е бил, той е знаел, че няма друг начин да я получи, освен да открадне целия хард диск. Държа този компютър напълно изолиран. Никакъв модем никога не е използван с него. Не е свързан с никаква компютърна мрежа. А това означава, че никой не може да проникне в него чрез друг компютър.

— Но защо някой би искал да открадне твоята специална програма? Нали ми каза, че е закодирана.

— Стига да има достатъчно време, един добър хакер^[1] може да разчете всеки код. Дори и един от моите.

Тя се намръщи.

— Но какво би могъл да направи с „АРКЕЙН“, след като разбере какъв е кодът?

— Да я продаде.

— На кого?

— На всяка една от чуждестранните корпорации или правителства. Нарича се индустриски шпионаж, Дездемона. Не се прави, че не си чувала за него.

— Е, разбира се, че съм чувала, но не е било сред ежедневните ми грижи — отвърна тя. — Ако някой реши да открадне моята рецепта за палачинки, може да заповяда.

— Ти може и да не се тревожиш за този вид шпионаж, но аз се тревожа.

Дездемона трепна.

— Да, предполагам, че е така. Кариерата ти зависи от това, нали?

— Кражбата на техническа информация е хит в наши дни. Тя замени в голяма степен старомодния политически шпионаж. Участват доста от старите играчи.

— Какво искаш да кажеш?

— Много от професионалите, които някога са крали и продавали тайните на националната сигурност, сега са претърпели професионална трансформация — каза безстрастно Старт. — Работят в две нови области — въоръженията и международния пазар на засекретени технически достижения. Знаеш ли какво означава това?

— Ох, не съвсем.

— Това означава — каза Старт — че играта на индустриален шпионаж е много по-опасна от някога, защото играчите не са аматьори.

— Старт, ако искаше да ме изплашиш, вече успя. Моля те, кажи ми за какво е всичко това?

— Някой от твоите хора участва в играта.

— Не вярвам.

— По-добре е да повярваш. Крадецът те е използвал като прикритие, за да се добере до моя компютър.

— Това е лудост — прошепна Дездемона. — Единствените ти доказателства са няколко драскотини по компютърната кутия и една шепа клечки за зъби. Дори и да си прав, че някой се е опитал да ти открадне хард диска, защо трябва да подозираш хората от моя персонал?

— Защото някой от твоя персонал е имал и възможност, и мотив.

— Я спри за момент, моля те! Тази вечер тук имаше цяла тълпа специални гости. И се обзалагам, че повечето от тях знаят далеч повече за компютрите от моите служители.

— Трябва да е бил някой, който е познавал разположението на къщата — каза Старт. — Повечето от гостите ми тази вечер никога

преди не са били тук. Те няма откъде да знаят мястото на кабинета ми, да не говорим за охранителните мерки.

— Чакай малко, ами какво ще кажеш за господин и госпожа Фергюсън? Знам, че бяха и на предишното парти. Както и семейство Блант.

— Фергюсън и Блант са хора от старата школа. Никой от тях не знае достатъчно за компютрите, за да му мине изобщо през ума да краде хард диск.

— Ами твоят приятел, Дейн Маккалъм?

— Какво той? Той е човек на маркетинга и финансите, а не на компютрите. Освен това, го видях долу, когато получих сигнала. Не би могъл да бъде тук горе, защото няма как да е на две места едновременно.

— Ами оня тип с късата брадичка? — Дездемона се хваща за сламки и го знаеше.

— Джесик?

— Който и да е. Той също е идвал тук преди. Ти спомена нещо, че бил софтуерен гений.

— Видях го долу почти по същото време, когато видях Маккалъм. Има ли още някой заподозрян, когото да споменеш, преди да се вгледаме малко по- внимателно в твоя персонал?

Дездемона отчаяно се мъчеше да измисли нещо друго.

— Никой от моите хора не разбира нищо от компютри. Та те са театрали, за Бога. С изключение на Върнън Тейт.

А той е скулптор на ледени фигури и сервитьор. А не хакер.

— Пропускаш някого.

— Кого? — запита тя побесняла.

— Заварения си брат.

Дездемона притихна. Взря се в Старк с разширени очи.

— Не — прошепна тя. — Не и Тони.

— Защо не и Тони?

— Той не би направил подобно нещо — каза Дездемона. — Той не би го направил!

— Той знае това-онова за компютрите. Сама ми каза, че те е учили да работиш с твоя. Чух, че е инсталирал и софтуера на Кирстен.

— Да, но това не го прави хакер и крадец.

— Така ли? — очите на Старк проблеснаха в сянката над халогенната лампа. — Той има и история, нали Дездемона?

За миг Дездемона спря да дишат.

— За какво говориш?

— Говоря за факта, че веднъж вече е бил под подозрение за злоупотреба.

— Откъде знаеш това? Старк сви рамене.

— Направих бърза проверка на досието му в деня, след като той се появи в апартамента ти.

— Направил си какво?

— Чу ме много добре. — Тя бе смаяна.

— Не си имал право да го вършиш.

— Аз съм експерт по сигурността, забрави ли?

— Експерт по компютърна сигурност. А не частен детектив. Добре, добре. Вярно е, че преди няколко години Тони имаше неприятности, но всичко се изясни.

— Искаш да кажеш, че не са успели да докажат нищо, и обвинението в злоупотреба е било свалено?

— Изобщо не бе повдигнато обвинение — изсъска Дездемона. — И всъщност никой не го е обвинявал в злоупотреба.

— Мисля, че фразата беше „присвояване на средства“.

— Той беше млад. — Дездемона махна с ръка. — Рискува, за да подпомогне финансово една нова театрална продукция, но всичко пропадна. Бе случай на лоша преценка, а не криминално деяние.

— Зависи от гледната точка — рече грубо Старк. — В мята бизнес изчезването на няколко хиляди долара изглежда като злоупотреба.

— Е, сигурно е така, нали? И затова подозираш всичко и всекиго. Не се доверяваш дори на собствените си годеници. И ги караш да подписват брачни договори. Боже мой!

— Остави бившите ми годеници на мира. Те нямат нищо общо.

— Нека да разсъдим логично. — Дездемона пренебрегна подигравателно вдигнатите вежди на Старк. — Кажи ми, откъде Тони би могъл да знае, че в компютъра ти има нещо ценно.

— Сериозно ли говориш? Не е никакъв проблем, човек да се досети, че правя предварителната си проучвателна работа на изолиран компютър вкъщи. По дяволите, даже Джейсън и Кайл го знаят. Те дори

са чували нещо за „АРКЕЙН“. Биха могли да споменат на Макбет и той, на свой ред, да спомене на Тони.

— Велики Боже, сега вече замесваш моя братовчед и твоите полубратя. На никого ли не вярваш?

— Не приписвам на никого от тях криминални намерения — каза равно Старк. — Просто очертавам предполагаемия път, по който Тони е научил за „АРКЕЙН“. Има и други. Доста от твоите хора влизаха и излизаха от къщата напоследък. Познават разположението на стаите. Тони би могъл да го научи от всекиго от персонала ти.

— Но защо Тони би искал да открадне глупавия ти проект? — вбеси се Дездемона.

— По две причини — каза студено Старк. — Първата е, че някои хора биха му дали доста пари за него, а Кайл спомена, че тъкмо сега по една случайност твоят заварен брат се нуждае от средства, за да финансира новата си пиеса.

— Всеки драматург, който напише пиеса, търси пари, за да я постави. Но това не значи, че краде, за да я види на сцената. Каква е втората причина?

— Отмъщение — каза просто Старк. Дездемона го зяпна смяно.

— Отмъщение? На кого?

— На мен.

— Но защо?

— Защото той те иска, а аз те имам. Дездемона изгуби дар слово.

— От всички...

Старк се наведе напред и сложи големите си ръце върху бюрото.

— Чуй ме, Дездемона. Тъй като Тони ти е заварен брат, и тъй като нямам никакво реално доказателство, че той е направил опит да открадне „АРКЕЙН“, предлагам да приключим с това тази вечер.

Искрица надежда просветна у Дездемона.

— Наистина ли?

— Да. Но няма да има втори път. Кажи това на Тони, Дездемона. Кажи му, че ако още веднъж заподозра, че се опитва да ме краде, ще го закова на стената.

— Старк, чуй ме...

— Мога да го направя, Дездемона.

Тя му вярваше. Имаше нещо много студено, сурово и безжалостно в лицето му. Това не беше мъжът, когото си мислеше, че

познава. Не беше мъжът, в когото се бе влюбила.

Дездемона отстъпи назад.

— Отивам да намеря Тони. Искам да чуя какво ще каже той.

Тя се обърна и хукна към вратата. Спусна се тичешком по стълбите и едва не се сблъска с Върнън в предверието. Той я подхвани, за да не падне.

— Оу! По-полека, госпожице Уейнрайт. — Върнън разтревожено се взря в лицето ѝ. — Добре ли сте?

— Не. Къде е Тони?

— В кухнята.

— Извини ме, Върнън. — Дездемона се втурна към кухнята.

При влизането ѝ Тони вдигна поглед от кашона със стъклени чаши, които опаковаше. Намръщи се, когато видя изражението ѝ.

— Какво има?

Тя спря пред него.

— Тони, кажи ми истината! Бил ли си в кабинета на Старк тази вечер?

— Не, по дяволите. Какво да търся там? Той и без това е заключен, нали?

— Откъде знаеш?

— Макбет каза, че един от братята на Старк споменал, че вратата е със специален секретен код.

Бес, Август и Жулиета спряха работата си и разтревожено се скучиха около Тони и Дездемона. Върнън влезе в кухнята и застана встрани с безпомощно изражение.

— Какво става? — запита Бес.

— Старк твърди, че някой се е опитал да открадне хард диска на компютъра му тази вечер — каза Дездемона, без да отмества поглед от Тони. — Той мисли, че Тони го е направил.

— Кучи син — процеди Тони. — И ти му вярваш?

— Не, мисля, че той греши — рече яростно Дездемона.

— И искам ти да го потвърдиш. Кажи ми, че не си се опитал да откраднеш проклетия хард диск тази вечер, Тони!

— Не съм се опитвал да открадна нищо от това копеле.

Тони гледаше покрай нея с изопнато лице.

— Кълна ти се, детенце. Но не мога да го докажа.

— Не, не можеш — рече Старк откъм кухненската врата. — Както и аз не мога да докажа, че си се опитал да го откраднеш. Но това няма да ме спре, ако пак опиташ нещо подобно, Уейнрайт. Ще намеря начин да се справя с теб. Повярвай ми.

Тони се вцепени.

— На кого вярваш, Дездемона? На брат си или на тоя кучи син?

— Мисля, че Старк греши — рече отчаяно Дездемона.

— Греши? — усмихна се горчиво Тони. — Аз мисля, че той лъже. Мисля, че е измислил цялата тази история, за да те настрои срещу мен.

— Не — прошепна Дездемона. — Това не е вярно. Защо би направил подобно нещо?

— За да ме премахне от пътя си. — Тони не отместваше поглед от Старк. — Не разбираш ли? Той знае, че нашите отношения са по-особени, и просто не може да го понесе. Иска да има всичко само за себе си.

— Това не е вярно — промълви Дездемона.

— Разбира се, че е — настоя тихо Тони. — Иска те само за себе си. За известно време. Когато приключи с теб, просто ще те изхвърли, но междувременно не желае никаква конкуренция. Не е ли това истината, Старк?

— Дездемона е права — каза Старк. — Това не е нещо лично. Това е бизнес. Много голям и много опасен бизнес. Ще ти дам един съвет, Уейнрайт. Ако се опитваш да играеш в международния технически шпионаж, ти просто не си в амплоато си.

— Не играя никакви игри. — Тони отмести поглед към Дездемона. — Ще успее ли, Дездемона?

— Какво да успее?

— Ще успее ли той да те обърне срещу мен?

— Никой не може да направи това, Тони. Ти си мой брат.

— Твой заварен брат — поправи я той тихо, вдигна ръка и докосна бузата ѝ. — Има разлика, мъничката ми. И Старк я знае.

Тони се извърна и излезе от кухнята. Дездемона почувства, че сълзи изпълниха очите ѝ.

Бес, Август и Жулиета проследиха шокирани излизането на Тони. Върнън стоеше на сред кухнята, стиснал полуразтопените си ледени фигури в ръце с ръкавици. Местеше нервно поглед от лице на

лице, видимо нещастен от факта, че е станал свидетел на семейна сцена.

— Тони без съмнение има усет към финалните реплики — заяви лаконично Старк. — Признавам му го.

Остротата в гласа на Старк сепна Дездемона от моментното ѝ вцепенение. Тя се завъртя и се изправи пред него.

— Това е семеен талант. Ако ни извиниш, ще почистим кухнята и всички заедно ще се махнем оттук. „Райт Тъч“ винаги оставя дома на клиента в състоянието, в което е бил при пристигането ни.

[1] хакер — лице, което прониква незаконно в компютърна мрежа или програма. — Б.пр. ↑

XII

„Би трявало да се досетя, че тя ще направи сцена — мислеше си Старк на другата сутрин. — Дездемона е Уейнрайт. Хора от театъра. Всичко вършат с мелодраматичен апломб“.

Намерението му бе да направи само едно предупреждение, а тя го бе превърнала в конфронтация от сапунена опера. Вината си беше негова. Съвсем открыто бе обвинил Тони Уейнрайт в опит за кражба, а в очите на Дездемона всяка атака срещу някого от скъпоценното ѝ семейство беше атака срещу нея.

Направил бе сериозна грешка. Поставил бе Дездемона в положение да избира между неговата версия за събитията и тази на заварения ѝ брат. Трябаше по-навреме да помисли за това. И да си даде сметка, че не може да очаква Дездемона да вярва повече на него, отколкото на клана Уейнрайт.

Кухнята беше празна. Старк се зае с обичайните дейности — правене на кафе и приготвяне на юфка — с чувство на уморен фатализъм. Денят бе в унисон с настроението му — мрачен и сив.

Премислял бе сцената с Дездемона стотици пъти през нощта, като отчаяно се опитваше да си представи как би могъл да излезе от това положение, без да я отчужди от себе си.

Не бе стигнал до никакъв отговор.

Още една връзка отиваше към провал. Макар този път да не стоеше сам пред олтара, кой знае защо, усещането за поражение бе още по-силно от деня, когато Памела не дойде за сватбата.

От самото начало бе знал, че това не е сериозна, трайна връзка. Един единствен път беше спал с Дездемона. Не я бе молил, да се омъжи за него. Казал си бе, че този път ще се остави на течението.

Течението обаче се бе окказало Ниагарски водопад. Но какво трябаше да направи? Да се преструва, че нейният любим Тони изобщо не се е опитал да открадне хард диска?

— Добруtro, Сам. — Джейсън изникна в кухнята и грабна купата с юфка, която Старк бе оставил на плата. — Изпусна страхотен

филм снощи.

— Така ли? Появи се Кайл.

— Беше за един андроид, за който всички мислят, че е човек. Обаче той не е. А е само суперкомпютър с всички видове въоръжения.

— Поради никаква смахната причина, той иска да бъде истинско човешко същество. — Джейсън направи физиономия, вдигна съда с юфката и изсила огромна порция в чинията си. — Това бе единственото тъпо нещо. Кой би искал да бъде човек, ако може да бъде андроид?

— Интересен въпрос.

Кайл дръпна съда от брат си.

— Ръката на андроида всъщност беше пистолет. А в очите му имаше компютърни мерници, също като при най-новите бомбардировачи.

— Имаше страховити специални ефекти — допълни Джейсън.

— Макбет ни обясни някои от тях. — Кайл отиде до хладилника и извади бутилка портокалов сок. — Но каза, че ти сигурно ще можеш да ни разкажеш повече, защото знаеш всичко за компютрите.

— Той каза, че хората от театъра не разчитат на машинарии и компютри, както хората от киното — рече Джейсън.

Кайл си наля сок в чашата.

— Макбет казва, че създаването на една илюзия в театъра е вид изкуство, а не технически трик.

Старк вдигна вежди.

— Не мислите ли, че Макбет е малко предубеден.

— Не, той е експерт — увери го Кайл.

— Разбирам.

Старк лапна още една лъжица от юфката и най-сетне усети необичайния вкус. Тя беше сладка като бонбон, а бе сигурен, че не й е слагал никаква захар.

— Макбет казва, че нищо не може да въздейства така върху чувствата на публиката, както един спектакъл на живо — обясни Джейсън. — Казва, че хората съпреживяват много по-силно едно истинско представление, отколкото едно филмирано.

— Той казва, че живият театр изисква повече от публиката — подкрепи го Кайл.

Старк си припомни моментите от „представлението на живо“, в което бе участвал предишната вечер.

— Може и да е прав. — Предпазливо опита още една лъжица от юфката. — Каква е тази юфка?

— Макбет ни заведе в един супермаркет, за да я купим, заедно с някои други неща — обясни Кайл.

— Какви други неща? Кайл сви рамене.

— Газирана вода, фъстъчено масло и пържени картофи.

— Добър асортимент от основни храни? — осведоми се Старк.

— Аха. Макбет ще ни води в „Рампата“ тази сутрин. Ще му помогнем за някои поправки по сцената.

Старк спря да дъвче, пронизан от неочаквана мисъл.

— По дяволите! — Джейсън вдигна поглед.

— Какво има?

Старк се зачуди как да каже на братята си, че Макбет едва ли ще се появи тази сутрин. Дездемона сигурно му се бе обадила и му бе казала, че фамилиите Уейнрайт и Старк вече са скъсали отношенията си.

Следващата мисъл на Старк беше, че трябва да се позвъни в офиса си и да каже на Мод, че няма да отиде там, преди да намери друг възпитател. Похлупакът, който затискаше водовъртежа на хаоса вътре в него, се бе охлабил по някое време тази нощ. И той бе зърнал неприятната картина на онова, което се намираше долу.

— Добре ли си, Сам? — погледна го разтревожено Джейсън.

— Да, добре ли си? — запита и Кайл.

— Добре съм.

Старк си напомни, че това не беше проблем на Кайл и Джейсън. Хвърли поглед към часовника си. Беше почти седем и половина. Макбет винаги идваше точно в седем и половина.

— Слушайте, може да се наложи да променим плана за днес.

— Защо да го променим? — учуди се Кайл.

— Не съм сигурен, че Макбет... — Старк замълча при звука на джипа откъм алеята.

— Ето го! — Джейсън скочи от мястото си. — Извинете ме. Трябва да си взема якето.

— И аз. — Кайл последва брат си.

— Не забравяйте чиниите — рече механично Старк. Джейсън и Кайл измърмориха, но и двамата се върнаха на масата, събраха чиниите и чашите си и ги сложиха в миялната машина.

— Чао, Сам — викна Джейсън от вратата.

— Ще се видим довечера — викна и Кайл. — Искаш ли пак да отидем на пици?

— Ще видим.

Старк стана и последва братята си в коридора. Излезе на предното стълбище.

Макбет седеше зад кормилото на черния джип. Издокаран бе, както винаги, с огледалните си очила, дънкова риза и кожен елек. Вдигна ръка за поздрав, когато момчетата хукнаха към джипа.

— Добруtro, Старк.

Старк слезе по стълбите. Приближи се до джипа и се подпра на предната част на кабината.

— Не бях сигурен, че ще дойдеш тази сутрин. — Зъбите на Макбет за миг проблеснаха.

— Чух за тупурдията тук снощи. — Той снижи глас, когато Кайл и Джейсън се покатериха в колата и затърсиха коланите си. — Дездемона каза, че си бил вкиснат, защото някой се опитал да влезе в компютъра ти.

— Да.

— Тя каза, че си помислил, че е Тони.

— Имам причини да мисля, че е така.

— Не — рече спокойно Макбет. — Тони не е крадец. Особняк е, но това е друго.

— Така ли мислиш?

— Ей, не се притеснявай за това — ухили му се Макбет. — Дездемона ще се погрижи за всичко.

— Така ли?

— Да. — Макбет включи на скорост. — Тя смята да наеме някого да проучи ситуацията.

Старк го изгледа смяно.

— Тя смята какво?

— Да наеме някого. Частен детектив, разбираш какво искам да кажа.

— Частен детектив? Да не е откачила?

— Вярно, че ще ѝ коства доста, а и двамата знаем, че Тони е този, който трябва да плати, но той не може. Няма пари. Така че, Дездемона ще поеме всичко. Разбира се, и ние ще помогнем, колкото можем. — Макбет отново се усмихна. — Хубаво е, че си намерих тая страхотна работа за през деня.

Старк отстъпи назад, когато моторът на джипа изгърмя. Кайл и Джейсън му махнаха и автомобилът зави по алеята.

Дълго време Старк стоя абсолютно неподвижен. После се обърна и се изкачи обратно по стълбите. Влезе в кухнята и грабна телефона.

— Дездемона, за теб е — викна Жулиета през суетнята на сутрешните дейности.

— Ще говоря от офиса. — Дездемона остави една тенджера, пълна с току-що обелени твърдо сварени яйца и свали пластмасовите си ръкавици. — Довърши тези яйца за пълнене вместо мен, ако обичаш, лельо Бес.

— Да, мила. — Бес пое яйцата. — Пълнеж от пържени пиперки?

— Да. — Дездемона забърза към офиса си и затвори врата. Взе слушалката. — Дездемона е на телефона.

— Какво си мислиш, че правиш, за Бога? — запита без увод Старк.

Дездемона затаи дъх. Той се беше обадил. Почти бе сигурна, че ще го направи, но не докрай. У Старк все още имаше твърде много непредсказуеми неща.

— В момента пълня твърдо сварени яйца — произнесе тя с преднамерена непринуденост. — Подгответе почерпка за единадесет часа за една компания за спортни стоки. Имаш ли представа колко време е нужно, за да се напълнят сто яйца?

— Остави яйцата — изръмжа Старк. — Говоря за налудничавата ти идея, да наемеш частен детектив.

— О, това ли? Макбет ти е казал за моя план?

— Да не си полудяла напълно? Ще ти струва цяло състояние и е пълна загуба на време.

— Не и в моето положение — каза тя.

— И какво, по дяволите, си мислиш, че би открил един детектив?
— настоя Старк.

— Истината.

— Той ще трябва да разпита първо мен и аз ще му кажа за клечките за зъби, за историята на Тони със злоупотребата, за заниманията му с компютри, за враждебността му към мен и до какъв извод ще стигне проклетият ти детектив?

— Убедена съм, че един добър детектив, ще намери и други заподозрени.

— Дездемона, не искам никакъв частен детектив да се бърка в работите ми.

— Защо не? Имаш ли да криеш нещо?

— Нямам намерение, да обсъждам секретната информация на „Старк Секюрити Системс“. С никого! — каза ядосано Старк.

— Не можеш да очакваш фамилията Уейнрайт да остави обвиненията ти просто ей така. Ние имаме право да се защитим.

— Държиш се, сякаш съм обвинил в кражба всички Уейнрайт. А случаят съвсем не е такъв.

— Ти обвини Тони в опит за кражба, което е същото, като да ме обвиниш, че съм доверчива, наивна, лековерна глупачка, след като вярвам в него. Отричаш ли?

— Дездемона, чуй ме...

— Отричаш ли го?

— По дяволите, аз просто предупредих тоя твой глупав заварен брат. Ти приемаш за чиста монета всичките истории за лошия му късмет, само защото ти е роднина.

— Така ли? Но кой знае защо, той наистина има лош късмет.

— Дездемона, той те е използвал и има намерение да продължи да те използва, докато му позволяваш.

— Не ме интересува какво говориш, Старк, смятам да изпълня плана си.

— Само ще си губиш времето. Твоят детектив няма да стигне доникъде, без мое съдействие, а аз нямам намерение да му съдействам.

— Така ли?

— И още нещо, смятам да си поговоря доста подробно с твоя Пинкертон. И да му обясня някои аспекти на деловите отношения. Ще му дам ясно да разбере, че ако си позволи да си навира носа в мяя бизнес, аз ще се погрижа, никога вече да не работи за мен или за някого от моите клиенти.

— Смяташ да заплашваш моя детектив?

— Да.

— Е, ще е малко трудно да заплашваш сам себе си — промърмори Дездемона. — Чудя се, дали би си помогнал, или би се пратил по дяволите. Бих се обзаложила, че ще е второто.

Настана отчетлива пауза откъм Старк.

— За какво говориш?

— Ти си детективът, когото смяtam да наема. — Дездемона затвори апаратата.

Само след секунди телефонът записука като разсърдена птица. Тя вдигна слушалката.

— Доставки „Райт Тъч“. С какво мога да ви усълужа?

— Аз съм експерт по компютърна сигурност. — Старк сякаш говореше през стиснати зъби. — И не се занимавам с преследвания и гонки, от които ти спира дъхът, и за които си чела в криминалните романи.

— Това е проблем на компютърната сигурност, нали? А ти си експерт по компютърна сигурност.

— Единственият вид проучвания, които правя, са компютърните проучвания — тонът на Старк свидетелстваше ясно, че той едва се владее. — Аз претърсвам компютърни файлове и проследявам компютърни следи в различни видове мрежи и системи, седнал на бюрото си. Не разпитвам заподозрени. Не нося пистолет в кобур под сакото си. И не се занимавам със следене на съмнителни типове.

— Както и да го направиш, все ще е добре за мен — каза безгрижно Дездемона. — Виж, ти не ми даваш съвети, как да подгответя бюфет за двеста души, и аз няма да ти казвам как да вършиш работата си.

— Истинска лудост! Ако говорим хипотетично, защото това е единственият начин, по който изобщо можем да обсъждаме тази ситуация, какво именно очакваш да открия?

— Наемам те, за да откриеш още един заподозрян, който би имал мотив и възможност да открадне „АРКЕЙН“. Искам да разбереш, че брат ми не е единственият съмнителен човек, и че дори изобщо не може да бъде подозиран. Искам да спреш да се занимаваш само с Тони и да погледнеш нещата в по-широк план.

— По дяволите, Тони е най-вероятният извършител.

— Реагираш емоционално, но не и логично, Старк.

— Ако искаш да кажеш, че съм повече от раздразнен, права си. Обаче все още разсъждавам логично. Ти си тази, която се противопоставя на логиката.

— Вярно е, че общо взето, нямам особен интерес към логиката — каза Дездемона. — Тя сигурно върши работа на много хора, но ние, Уейнрайт, разчитаме повече на интуицията.

— Тогава се опитай да съсредоточиш интуитивните си възможности върху проблема за заплащането на хонорара ми — произнесе Старк с недвусмислена заплаха.

— Какво трябва да означава това?

— Това означава — заяви много натъртено той — че ти не можеш да си позволиш да ме наемеш.

— А, тук вече грешиш — каза Дездемона. — Аз имам нещо, което ти искаш, и ти имаш нещо, което аз искам. И двамата сме делови хора. Сигурно ще можем да се споразумеем.

Възцари се напрегнато мълчание. Следващите думи на Старк бяха обвити в лед.

— И какво точно предлагаш? — Дездемона стисна слушалката.

— В замяна на услугите ти като компютърен експерт по сигурността, съм готова да предложа безплатни доставки за проявите на твоята компания в продължение на една цяла година.

Отново настъпи продължително мълчание.

— Разбирам.

Дездемона гледаше намръщено слушалката в ръката си.

— Какво има? Каза го доста странно.

— Мислех, че имаш намерение да mi предложиш нещо друго.

— Моето възхитително, разкошно тяло? — Старк се изкашля.

— Мина ми нещо подобно през ума.

— Пошло, Старк, много, много пошло.

— Да, предполагам, че е така.

— Е, тогава да се върнем на условията на нашата сделка.

— Каква сделка? — запита той.

— Сега внимавай, Старк. Ти ще ползваш безплатно услугите на „Райт Тъч“ дванадесет месеца. Естествено, ще сключим нов договор.

— Дездемона...

— Запомни, че единственото нещо, което ще получаваш безплатно, са моите услуги. Но иначе ще трябва да плащаш основните

разходи за продукти, оборудване, наеми, ледени скулптури и този род неща. Но няма да ти вземам нищо за планирането, подготовката и почистването.

— Смяташ да отбиваш твоя хонорар от сметките?

— Точно така.

— Кажи ми, — рече Старк — имаш ли изобщо представа колко малко от моето време си в състояние да купиш с подобна уговорка?

— Знам, че си скъп.

— Много скъп.

— Но аз си представям, че суперспециалист като теб ще се справи със случая за кратко време. Имам огромна вяра в способностите ти, Старк.

— Да предположим, съвсем условно, разбира се, че открия още един възможен заподозрян. Но това няма да означава, че Тони не е виновен.

— Да, но ще означава, че не бива да хвърляш всичките си подозрения върху него. Ще бъдеш принуден да признаеш, че все пак има някакво съмнение. И — заключи Дездемона — ще бъдеш принуден да ми се извиниш.

— За какво? — запита недоумяващо Старк.

— За това, че ме нарече наивна, доверчива глупачка.

— По дяволите, ако точно това те беспокои, готов съм това е единственият начин, по който изобщо можем да обсъждаме тази ситуация, какво именно очакваш да открия?

— Наемам те, за да откриеш още един заподозрян, който би имал мотив и възможност да открадне „АРКЕЙН“. Искам да разбереш, че брат ми не е единственият съмнителен човек, и че дори изобщо не може да бъде подозиран. Искам да спреш да се занимаваш само с Тони и да погледнеш нещата в по-широк план.

— По дяволите, ако точно това те беспокои, готов съм веднага да ти се извиня.

— Няма да е добре така. Ти няма да си убеден.

— Дездемона?

— Да?

— Какво би те накарало да признаеш, че завареният ти брат се опита да ме претръска снощи?

— Убедително доказателство, а ти не можеш да го представиш, Старк, защото то не съществува. Познавам Тони от петгодишна възраст и той не е крадец.

— Не можеш да превъзмогнеш факта, че той веднъж ти е спасил живота, нали? — запита тихо Старк. — Какво е направил той? Спасил те е от някой плувен басейн ли?

— Не.

— Каквото и да е, ти си сложила на Тони ореола на герой и не искаш да повярваш, че вече може и да не е такъв.

Дездемона хвърли поглед на часовника си.

— Слушай, трябва да бягам. Споразумяхме ли се?

— Дездемона, това е лудост.

— Това е бизнес. Какъв е отговорът ти?

— Ще си помисля и ще ти се обадя — промърмори Старк.

— Добре. Но не умувай прекалено дълго.

— Защо не?

— Защото следата ще изстине. Ако се мотаеш, ще трябва да намеря друг експерт по сигурността.

— Това заплаха ли е?

— Да. Можеш да ми се обадиш до десет часа за решението си. Ако протакаш и след десет...

— Аз не протакам — рече заплашително той. — Аз обмисля внимателно нещата, преди да започна да действам.

— Е, добре, ако трябва да мислиш и след десет, можеш да ме намериш следобед в „Екзотика Еротика“. Там подготвям тържественото откриване. ЧАО, Старк.

— По дяволите.

Дездемона затвори телефона. Седна на ръба на бюрото си и нервно залюля крака, премисляйки какво току-що беше направила. Тръпка на ужас я прониза цялата.

Тя си напомни, че е Уейнрайт. Уейнрайт бяха хора на театъра. Рискувачи по природа. Само един голям играч би заложил всичко в името на кариера под светлините на прожекторите.

Завесата току-що бе вдигната за една драма, основните образи, в която бяха тя и Старк. Тя излизаше на сцената, без сценарий и с непредсказуем главен герой. Нямаше никаква представа как би могла да свърши пьесата.

Толкова много неща можеха да тръгнат на зле. Старк можеше никога вече да не се обади. Или пък да приеме предложението й за разследване и да стигне до същия погрешен извод, до който бе стигнал миналата вечер. В края на краишата, той наистина бе упорит човек. С много праволинейно мислене. Човек, който вярваше само на онова, което може да види, да чуе и да пипне.

Вратата на офиса се отвори. Тони се вмъкна, облечен в яке от изкуствена кожа и черни джинси. Младият Марлон Брандо, нацупен и отмъстителен.

— Току-що говорих с леля Бес и Жулиета. — Тони се подпра с рамо на стената. — Казаха ми, че се опитваш да наемеш онова копеле, Старк, за да докаже, че е сгрешил.

— Да, така е.

— Това е глупаво. Защо, по дяволите, той би искал да докаже, че съм невинен? Той ме мрази и в червата.

Дездемона се замисли върху това.

— Не смятам, че е точно така. Но наистина не е от доверчивите.

— Тогава защо се занимаваш с него? Пресметни какво ще загубиш, детенце. Тоя смотаняк не е за теб. Той не може да докаже нищо срещу мен, така че няма да повдигне обвинение. Изобщо няма за какво да се тревожим. Зарежи го.

— Не мога — каза тихо Дездемона. — Влюбена съм в него.

— По дяволите! — Тони се отдръпна от стената. — Ще съжаляваш, че изобщо си се забъркала. Повярвай ми, тип като него ще се обърне срещу теб само за секунди.

— Няма да се обърне срещу мен.

— Шегуваш ли се? Ами ако той реши, че си пряко замесена в случилото се снощи, а не само моя невинна, лековерна жертва? Бъди сигурна, че ще те разкъса на парчета.

Дездемона спря да люлее краката си. Втренчи се в Тони, без да знае какво да каже. Имаше тревожното чувство, че той може да се окаже прав.

Дейн затвори менюто и го отмести настрани. Огледа препълнения ресторант в центъра с опитно око. Старк знаеше, че той преценява, дали наоколо има някакви клиенти — минали, сегашни или бъдещи. Дейн никога не изпускаше бизнеса от очи.

Когато приключи рутинния си оглед, той се взря в Старк с крива усмивка.

— Не ми е приятно точно аз да ти го казвам, но не ти ли е хрумвало, че госпожица Уейнрайт би могла да е затънала в това чак до сладките си малки ушички?

Пръстите на Старк се впиха в менюто. Поканил бе Дейн на обяд, за да обсъдят твърде необичайната ситуация, в която се беше окказал. Не беше кой знае колко гладен. Запита се, дали прекалено сладката юфка, която бе погълнал на закуска, не е разстроила цялостното му храносмилане.

— Искаш да кажеш, че тя използва „Райт Тъч“, като прикритие за крадливите си роднини? — запита с престорено спокойствие. — Че всъщност ръководи някаква шайка, която тършува по домовете?

Дейн вдигна вежди.

— Бих казал, че това е една теоретична възможност. Не вярвам досега да не си се сетил за нея.

— Хм — измуча Старк.

— Може това да е обичайна практика за клана Уейнрайт — продължи Дейн. — Няма да е първият случай, когато една цяла, здраво свързана фамилия, се занимава с престъпления. Трябва да признаеш, че в идеята има известна логика. Особено за семейство, което няма постоянни източници на доходи от три поколения.

— Знам. — Старк се спря на камбалата и оставил менюто. — Един доставчик е в изключително изгодно положение, да тараши клиентите си. Влиза в контакт с тях с напълно законна сделка. И хората му имат идеалната възможност да огледат най- внимателно помещението и да установят, къде са ценните неща.

— И правят ударите си, когато къщата е пълна с хора. И винаги има дузини заподозрени, ако жертвата изобщо успее да се досети кога е станала кражбата.

— Да.

— Поне помислял ли си за тази възможност?

— Да.

Дейн вдигна ръце.

— Е, тогава няма да казвам нищо повече — той за миг се ухили.

— С изключение на забележката, че наистина започваш да се държиш

като частен детектив. Впечатлен съм. Даже си си намерил една много атрактивна клиентка, каквото винаги си намират големите детективи.

Старк не му обърна внимание. Изобщо не беше сигурен, че все още има Дездемона, и несигурността разяждаше вътрешностите му. Тя му причиняваше далеч по-голяма вреда от юфката на закуска. Скръсти ръце върху бялата ленена покривка.

— Не мисля, че имаме работа с престъпна фамилия.

— Така ли?

— Да. Уейнрайт са хора на театъра. Романтични. Мелодраматични. Емоционални.

Дейн изглежда се замисли.

— Как да те разбирам?

— В смисъл, че ако бяха въвлечени в престъпни дейности, щяха да крадат скъпоценности, картини или антични статуетки, а не компютърни програми.

— Признавам, че да откраднеш хард диск, не е като да откраднеш огърлица или рядка ваза — каза Дейн. — Необходими са специални познания.

— Да. И аз мисля, че Тони Уейнрайт е единственият член на клана, който може да различи хард диск от флопи диск.

— Честно казано, госпожица Уейнрайт е права поне за едно нещо. На приема миналата вечер наистина може да е имало и други хора, които да притежават уменията и желанието да измъкнат един хард диск от компютъра.

— Вярно е — съгласи се Старк. — Но нито един от тях няма мотивите на милия стар Тони.

— И тъй, какво смяташ да правиш с предложението на госпожица Уейнрайт?

Старк вдигна поглед, леко изненадан от въпроса. — Смятам да го приема.

Старк не се обади до един часа следобед.

Дездемона оглеждаше масата със студения бюфет, който бе подредила в центъра на „Екзотика Еротика“. Откриването на магазина на Кирстен беше галасъбитие. Небето все още бе облачно, но не валеше. Надошли бяха доста хора. Тълпата се състоеше от фамилията Уейнрайт и приятели, като Иън Айвърс, собствениците на съседните магазини и любопитни минувачи, които се отбиваха да надникнат.

Всички се бяха събрали под пъстрия балдахин от разноцветни кондоми, надути с хелий и украсяващи тавана.

Старк не се беше обадил.

Храната изчезваше бързо. Гостите поглъщаха яйчените палачинки, пастета от гъби, маринованите миди и всевъзможните соленки и хапки.

Тя беше толкова сигурна, че ще се обади. Интуицията ѝ казваше, че той ще го направи.

Талантът на Кирстен като дизайнер на декора се бе оказал безценен при аранжировката на новия магазин. „Екзотика Еротика“ бе уютно, стилно, изискано място. Кирстен беше наела някакъв местен художник, да превърне едната от стените в ярък стенопис, изобразяващ средновековна девойка в будоара ѝ. Елегантни стъклени витрини бяха подредени покрай стените. Те съдържаха всевъзможни принадлежности, включително вибратори, масажни масла, кондоми и сексбельо.

Лавиците на „Екзотика Еротика“ бяха препълнени със сексуални трактати, обхващащи цялата гама от „Кама Сутра“ до Мастьрс и Джонсън. Имаше също богата колекция от културни истории наекса и няколко авторитетни ръководства за решаване на сексуални проблеми, като например фригидността.

Може би никога вече нямаше да го види.

Дездемона взе от лавицата една книга със заглавие „Тайните на женския оргазъм“. Заразгръща я машинално, без изобщо да я вижда.

— Ето те и теб, Дездемона. — Кирстен изплува от тълпата.

Бе зачервена и развлнувана. Светът винаги изглеждаше прекрасен за един предприемчив човек в първия ден на новия му бизнес. В такъв момент всякакви неща от рода на данъци, икономически упадък и конкуренция изчезвала.

— Търсих те. Всичко върви прекрасно, нали? — Дездемона се постара да си приладе искрено възторжен вид. Последното нещо, което би искала, бе да хвърли сянка върху празника на Кирстен.

— Магазинът е чудесен, Кирстен. Точно такъв, какъвто ти казваше. Много елегантен. Много изискан.

— Тони програмира компютъра ми. Монтира някаква страховотна система. Асортиментът излиза в лилаво. Данъкът върху оборота се пресмята в зелено. Имам дори електронна поща.

Дездемона се усмихна разсеяно:

— Е, сега, след като и аз се научих да използвам електронната поща, ще можем да си пращаме съобщения.

Тази мисъл я потисна още повече. Единствената причина, поради която си бе направила труда, да се научи как да изпраща и получава електронна поща, беше, че Старк бе програмирал личния ѝ дигитален секретар за това.

— Знам, че „Екзотика Еротика“ ще успее. — Кирстен сияеше от вълнение. — И на теб трябва да благодаря, че ми даде този шанс. Само си помисли, фамилията Уейнрайт има още един сигурен бизнес. Как изобщо бих могла да ти се отблагодаря?

— Остави това. — Стисната книгата в ръка, Дездемона бързо прегърна Кирстен. — Не съм направила кой знае какво. Помня колко много ми помагахте с Хенри в началото на „Райт Тъч“, когато изобщо нямах с какво да ви плащам. Нямаше да успея без вас. Ние сме семейство, Кирстен. И се поддържаме един друг.

— Да. — Кирстен се вцепени по средата на прегръдката, вниманието ѝ бе приковано от нещо, което се намираше зад Дездемона. — Добре, добре, добре.

— Какво има?

Дездемона отстъпи назад. Изражението върху лицето на Кирстен я разтревожи. После се извърна и проследи погледа ѝ.

Старк стоеше на прага на „Екзотика Еротика“. Облечен бе в обичайната си „униформа“: поизносеното сако от памучно кадифе, джинсите и маратонките. Познатият пластмасов калъф, пълен с писалки, моливи и други от този род се виждаше в джоба на бялата му риза. Зад стъклата на очилата блестящите му зелени очи бяха абсолютно неразгадаеми.

Стори ѝ се прекрасен.

Той беше тук.

— Старк.

Той се извърна, дочул гласа ѝ сред навалицата. Видя я и решително се насочи към нея.

Хенри изникна до лакътя на Дездемона.

— Не бих повярвал, ако не го бях видял със собствените си очи.

— Нали ти казах — рече безкрайно щастлива Дездемона. — Интуицията на Уейнрайт никога не греши.

За първи път от миналата вечер тя си позволи да си признае колко много се бе разтревожила. Лесно беше да се говори за интуицията на Уейнрайт. Истината бе, че изобщо не бе сигурна, че Старк ще приеме. Имаше чувството, че току-що е хвърлила зара в никаква отчаяна игра.

Старк спря точно пред нея.

— Ще се заема с работата.

— Няма да съжаляваш. — Дездемона импулсивно го прегърна.

За миг той изглеждаше сепнат. Но ръцете му се сключиха около нея с такава сила, че Дездемона бе сигурна, че съдържанието на пластмасовия калъф се е отпечатало върху кожата ѝ.

XIII

Огромна вълна на облекчение заля Старк. Почти му се зави свят. Той притисна Дездемона още по-силно. Тя все още го желаеше. Можеше да го усети в начина, по който се бе вкопчила в него.

Усещаше също нещо твърдо, притиснато към гърба си. Разбра, че това е ръбът на някаква книга, но пренебрегна дребното неудобство.

— Боях се, че няма да дойдеш — призна тя, сгущила лице на гърдите му.

— Не обещавам нищо — предупреди я той с глас, станал суров от необходимостта, да я накара да разбере.

— Знам — тя вдигна глава. — Но фактът, че си тук означава, че си готов да търсиш истината. А това е всичко, за което те моля.

Старк бе вперил поглед в нея, толкова щастлив от начина, по който го бе посрещнала, че просто не знаеше какво да каже. Дездемона изглеждаше толкова хубава, толкова искрена. А едва не я бе изгубил. От тази мисъл го обзе хлад.

Тони се появи, дъвчейки някакъв сандвич. Той сърдито изгледа Старк над главата на Дездемона.

— И какво си мислиш, че ще открие той, детенце? Той пет пари не дава, че и някой друг би могъл да има мотив и възможност да свърши тази работа. Дори и да реши, че е така, винаги ще мисли, че аз съм го направил. Нищо не е в състояние да промени мнението му, защото просто не иска да го променя.

— Нищо подобно. — Дездемона оправи черния си копринен смокинг и се отдръпна от Старк. — След като веднъж започне да търси и други заподозрени, той ще намери истинския крадец. Знам, че ще успее.

— Глупости. Той ще се преструва, че уж разследва нещо, защото знае, че иначе няма да му позволиш да спи с теб.

— Стига, Тони! — изрече Дездемона много рязко.

По бузите ѝ избиха червени петна, но очите ѝ гледаха твърдо, а брадичката ѝ бе вирната. Тони сви устни.

— И какво, ако след това фалшиво разследване той ти каже, че именно аз съм този, който се е опитал да измъкне скъпоценния му хард диск? Какво ще правиш тогава?

— Това никога няма да се случи — увери го тя.

— Не бъди чак толкова сигурна. Кажи ми, детенце, какво ще направиш, ако твоят любовник андроид реши, че ти също си замесена? Че ние всички сме замесени? Дездемона се изчерви още повече.

— Тони, престани!

Старк за пръв път изгледа Тони с известен интерес. Спомни си разговора с Дейн на обяд. Трудно му бе да си представи цялата фамилия Уейнрайт като престъпна, но не беше никакъв проблем да причисли младия Тони към онова, което наричаха „криминална класа“.

— Повече не желая да слушам това — заяви решително Дездемона. — Ти съсипа целия ми следобед.

— И моят ден не е от най-добрите — подсмихна се Тони.

— Както казват в Холивуд, имам една идея за теб.

— Каква идея? — запита Дездемона.

— Опитай това, детенце. Ами ако изобщо не е имало опит за кражба?

Дездемона се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Че Старк е съчинил цялата история — сви рамене Тони. — Че никой не се е опитвал, да отвори проклетия му компютър. Старк е измислил всичко.

— Това е абсурдно. — Очите на Дездемона се разшириха от шока. — Защо той би направил подобно нещо, за Бога?

— За да ме махне от пътя си — каза меко Тони. — Той те иска само за себе си, детенце. Не му е приятно да те дели с никого. И смята, че е намерил начин да се отърве от мен.

— Тони! — гласът на Дездемона звучеше отчаяно. — Мълкни!

— Не му позволявай да те обърне срещу семейството ти, Дездемона — каза Тони. — Помни, че си Уейнрайт. Уейнрайт винаги са могли да разчитат единствено един на друг.

Той се завъртя на пета и излезе от магазина. Старк проследи излизането му.

— Знаеш ли какво? Тези финални сцени наистина започват да ме уморяват.

— Не му обръщай внимание. Той е в голям стрес. — Дездемона хвани ръката на Старк и го поведе към буфета.

— Вземи си нещо. Магазинът е страхотен, нали?

Старк разглеждаше една витрина с пакетчета презервативи, изкусно наредени сред икебана от изкуствени цветя.

— Различно е. Това бих казал.

— И погледни колко хора са дошли.

— Дездемона, бих искал да поговорим за малко.

— Окей. — Тя си взе кръгла филийка, намазана с нещо лилаво-сиво.

— Искаш ли малко патладжан?

— Нямам много време. — Старк погледна часовника си. — Кайл и Джейсън скоро ще се приберат. Трябва да пригответя ранна вечеря. Казах им, че след това ще ги заведа в моя гимнастически салон.

— Гимнастически салон?

— Искам да поспортуват това лято — сви рамене той. — И двамата са малко хилави.

— Какво смяташ да направиш за вечеря?

— За вечеря? Проклет да съм, ако знам. Може би пак ще им купя пици.

— Започвам да се беспокоя за диетата ти, Старк.

— Аз също. Ако питат мен, не бих искал да видя повече пица до края на живота си, но Кайл и Джейсън са пристрастени към това ядене. Дездемона, може ли да излезем за няколко минути. Искам да поговоря с теб насаме.

Тя го погледна изпитателно, сякаш се опитваше да отгадне намеренията му.

— Добре.

Старк я хвани под ръка и я поведе към вратата. Но преди да стигнат дотам, Иън Айвърс се изпречи на пътя им.

Иън изглеждаше по същия начин, както Старк го видя първия път, когато се запознаха. Носеше предвзето широки панталони и копринена риза в цвета на патладжановото пюре на Дездемона. Поизтънялата му коса бе вързана на конска опашка, златната му обеца проблясваше.

— Здрави, Старк. Радвам се да те видя отново. Кажи, успя ли вече да погледнеш онова предложение за финансирането на

„Изчезващ“? Аз лично го оставил на секретарката ти преди няколко дни.

— Не съм го гледал. — Инь не се плашеше лесно.

— Знаеш ли какво, дай да си уговорим среща и да го прегледаме заедно.

— Не се беспокой.

— Подкрепата за една пиеса е нещо по-различно от другите видове инвестиции. Ще ти обясня някои от по-специалните моменти. Но можеш да ми вярваш, че тази ще направи бум. Сценарият на Тони е страхотен. Направо ще побърка публиката.

— Звучи ми доста неясно. Не проявявам интерес. — Инь леко трепна, но не изгуби усмивката си.

— Ей, знам, че това не е най-подходящото място за такъв разговор. Но ще уговоря нещо със секретарката ти.

Старк изгуби търпение. Мина покрай Инь, водейки Дездемона със себе си.

Най-сетне успя да я изведе навън. Спряха на тротоара пред „Екзотика Еротика“. Дездемона се облегна на тухлената стена и подпра на нея единия си, обут в ботуш, крак. Погледна го в очакване.

Старк търсеше тактичен начин да зададе въпроса си.

— Разбрахме се да потърся друг заподозрян.

— Да.

— В замяна на това, ти ще ми предоставиш безплатно услугите си на доставчик.

— Точно така. — Очите й сияеха.

„И сега какво?“ — запита се Старк. Пъхна ръце в джобовете на сакото си и се загледа потиснато в просякината, която ровеше близкия контейнер за отпадъци.

— А какво ще стане с нас?

— С нас?

— С нашата връзка? — рече той много предпазливо.

— О, това ли?

Старк се извърна към нея.

— Е?

Тя сви устни и сведе поглед към книгата в ръката си.

— Аз също мислих за това.

— И?

— И се питах, дали не трябва да преустановим личната част от отношенията си, докато не решим другите си проблеми.

Старк се почувства така, сякаш му бяха изкарали въздуха.

— Разбирам.

— Работата е там, — каза Дездемона съвсем сериозно — че се оказахме в това положение, защото смесихме служебното и личното. В момента те са ужасно преплетени.

— Да. Така е. Хаосът.

— Би било по-просто, ако ги отделим за известно време.

Поради някаква причина, може би просто защото не знаеше вече накъде да гледа, Старк втренчи поглед в заглавието на книгата, която тя държеше. „Тайните на женския оргазъм“. Връхлетя го споменът за това, как тя стигна до върха под него онази вечер. С усилие си пое дъх.

— Смяташ, че ще е по-просто, да получиш следващия от някоя книга ли? — запита той. — Или да използваш някое от приспособленията, които ти е дала Кирстен?

Дездемона се намръщи.

— Следващият какво?

— Оргазъм.

Тя премигна. После очарователно порозовя и бързо погледна книгата в ръцете си.

— Велики Боже, Старк! Как можеш да говориш такива неща на обществено място?

— Случайно си спомням, че ти произнесе доста шумна реч по въпроса в коридора на вашия блок.

— А, да. Но тогава не бях на себе си. Съвсем бях замаяна.

Нещо в гласа ѝ му подсказа, че тя може би го поднася, но не можеше да е сигурен. Искаше му се да я разчете по-добре, но никога не бе могъл да разчита добре жените.

Старк извади едната си ръка от джоба и я подпрая на стената до нея. Усещаше под дланта си възгрубите, приятно топли тухли. Вдъхваше лекия аромат на шампоана на Дездемона и възхитителното ухание на тялото ѝ. Искаше я. Господи, колко я искаше. Какво щеше да прави, ако се наложеше да ѝ каже, че не може да намери никакъв друг заподозрян?

— Знам, че настава ужасна бъркотия, когато се смесят личните и служебните неща — рече тихо. — Но моята специалност е

комплексността, помниш ли?

— Това не е математически проблем.

— Трябва да знам къде съм, Дездемона. Моля те, не си играй с мен.

Тя напрегнато се вгледа в очите му.

— Искаш да кажеш, че трябва да продължим връзката си, въпреки другата история?

— Да.

— Защо?

Старк я погледна недоумяващо.

— Защо?

Дездемона кимна и отново го погледна с очакване. Старк нямаше никаква представа какво трябва да отговори.

— Що за въпрос е това? Аз те искам и мисля, че и ти ме искаш. Привлечени сме един към друг. Така е от самото начало. Нима не е очевидно?

Тя въздъхна.

— Да, вероятно е така.

Старк знаеше, че не ѝ дава отговора, който тя иска, но нямаше никаква представа какъв трябва да е той. Нетърпеливо погледна часовника си. Макбет сигурно вече бе на път към дома му, заедно с Кайл и Джейсън.

— Трябва да тръгвам — каза той. — Разбрахме ли се по този въпрос или не?

— О, Старк! Никак не е лесно да отговориш на толкова романтично предложение.

Вълна от свиреп, примитивен страх заплаши да разкъса вътрешностите му на парчета.

— Развалих всичко, нали?

— Не бих отишла чак дотам, но трябва да призная, че не проявяваш особена изтънченост.

— По дяволите! Съжалявам. — Старк с огромно усилие се опита да захлопне капака на бушуващия водовъртеж. — Бих искал да знам как по-добре да го направя. Не знам как по друг начин да задам един въпрос, освен направо. Искаш ли да продължиш тази връзка? Да или не?

Внезапно Дездемона го озари с най-зашеметяващата си усмивка.

— Да.

Той едва си пое дъх, мигновено стоплен от смеха в очите ѝ. Предпазливо отмести ръката си от стената. Похлупакът отново се бе върнал на мястото си.

— Окей. Благодаря. Това е всичко, което исках да знам.

Пак погледна часовника си.

Дездемона отвори уста да каже нещо, но в този момент Хенри излезе от магазина. В ръката си държеше някаква кутийка в черно и златно.

— Здрави, Старк. Как е?

— Екстра — отвърна Старк.

— Радвам се, че дойде за откриването. — Хенри се спря при тях.

— Какво ще кажеш за магазина на Кирстен?

— Много е интересен. — Старк веднага си спомни ролята на Дездемона като гарант на заема. — Надявам се да потръгне.

— Ще потръгне. Кирстен дава всичко от себе си, а и аз ще ѝ помагам. Както и други членове от семейството. — Хенри подхвърли във въздуха малкото пакетче в черно и златно и ловко го улови. — Дездемона ми каза, че ти работиш за нея тези дни.

— Работя за нея? — Старк погледна Дездемона, чието изражение бе станало подозрително скромно. — Не бих се изразил точно така.

— Ще имаш възможност да разбереш, че тя е страхотен шеф. — Хенри подхвърли кутийката в посока към Старк. — Поздравления за началството.

Старк механично хвана кутийката и видя, че тя съдържа пакетче разноцветни кондоми.

— Не знам какво да кажа.

— Не казвай нищо — посъветва го Хенри. — Само се опитай да докажеш, че не Тони се е опитал да измъкне твоя хард диск. — Той потъна обратно в препълнения магазин.

Старк пусна пакетчето с презервативи в джоба на сакото си. Погледна отново към Дездемона.

— Ще ти се обадя.

— Окей.

— Вечерите ми са доста ангажирани тези дни. Не искам да оставям Джейсън и Кайл сами, освен ако не е абсолютно наложително.

Тя се усмихна.

— Ами сутрините?

— Сутрините?

— Можеш да се отбиеш при мен, след като Макбет вземе Джейсън и Кайл за през деня. Ще ти направя палачинки.

— Да дойда при теб? — В мозъка му сякаш стана късо съединение. — Сутринга?

— Защо не? Можеш да идеш в офиса си малко по-късно от обикновено, нали?

Старк бавно се усмихна, когато очакването се разля в него.

— Всичко би било по-добро от юфката, която ям у дома напоследък. Ще се видим утрезаран.

— Добре. О, чакай, преди да си тръгнеш, вземи си малко от патладжановото пюре за вечеря. Имам много и ще добави малко витамини към менюто ти.

— Не знам, дали Кайл и Джейсън ще искат да ядат патладжан.

— Намажи го върху пицата.

— Добра идея. Върху тази, която поръчват, има толкова неща, че изобщо няма да забележат пюрето.

Щеше да му се наложи да направи опит за честно разследване. Това си мислеше вечерта, докато гледаше как Джейсън и Кайл шумно се плискат в края на големия плувен басейн.

Знаеше със сигурност, че търсенето на други заподозрени е само губене на време. За всеки разумен и логично разсъждаваш човек бе повече от ясно, че Тони Уейнрайт е похитителят. Но беше обещал на Дездемона. И Старк се зарече да го направи съвсем съвестно. Бе сключил сделка.

Ядните предупреждения на Тони към Дездемона проблеснаха в ума му:

„Той само ще се престори, че прави някакво повърхностно разследване, защото знае, че иначе няма да му позволиш да спи с теб.“

— Как беше това, Сам? — Кайл залепна за ръба на басейна и го погледна в очакване на похвала.

— По-добре. Започваш да го схващаш. Опитай се да не пляскаш толкова. Точните движения са по-важни от скоростта — каза Старк.

— Ще тренираш ли с щангите, след като свършим с плуването? — рече задъхан Джейсън, като се отърсваше от водата.

— Да.

— Откога тренираш с тях? — запита нетърпеливо Кайл.

— Откак бях в колежа.

— Така ли? Тогава защо не изглеждаш като оня тип ей там?

Старк проследи погледа на Кайл към стъклена стена, която отделяше басейна от тренировъчната зала. Зад нея някакъв рус мъж с огромни, издути мускули се бореше с тренировъчния уред.

— Защото искам да имам нормален врат и да мога да си купувам ризи, които да се закопчават, без да е нужно да им се късат ръкавите — каза Старк.

— О!

— Ако прекалиш с напомпването на мускулите, няма да можеш да се движиш по начина, който се изисква за каратето.

— Карате? — лицето на Кайл светна от вълнение. — А ние ще можем ли да вземаме уроци по карате?

— Защо не? — каза Старк. — Имаме цяло лято пред нас.

— О, Господи, карате! — възклика Джейсън и очите му станаха тъжни. — Бих искал татко да ме види.

Старк хвърли хавлията и се приготви да влезе във водата.

— Тези неща не се правят за други хора. А за себе си.

— Татко учеше ли те на карате, когато си бил малък, Сам? — запита Кайл.

— Не — отвърна Старк. — Но аз ще ви науча.

— О, Господи! О, Господи! Старк!

Дездемона впи пръсти в гъстата му черна коса и се надигна. Това бе скандално. Това бе безумно. Невероятно. Смайващо. Тя щеше да полудее.

Старк лежеше между бедрата ѝ и устните му милваха най-интимната част от тялото ѝ. Изгарящата, шокираща целувка бе нещо, което не бе изпитвала никога през живота си.

Напрежението, което бе натрупала в себе си, избухна в чувствена експлозия. Дездемона се понесе в някакъв ослепителен вихър. Заля я разкошната вълна на освобождаването. Тя потръпна, изстена и леко извика.

Старк вдигна глава. Погледна я съсредоточено за миг, после я покри с тялото си. Тежестта му я прикова върху кимоното, което

носеше няколко минути по-рано, когато му отвори вратата.

Кимоното бе единственото, което разделяше Дездемона от твърдия дървен под. Те не бяха стигнали дори до канапето, камо ли до леглото в другия край на мансардата.

Дрехите на Старк образуваха следа, която започваше от входа на апартамента и продължаваше до средата на стаята.

— Толкова е хубаво — прошепна той, докато потъваше във все още тръпнещото й тяло. — Така адски хубаво.

Прониза я бавно, изпълвайки я внимателно и докрай. Устните му се затвориха над нейните. Дездемона усети страстта му. Тя превръщаше мощните мускули на гърба и раменете му в стомана под дланите й.

Той беше толкова голям. Толкова тежък. Толкова силен.

Без всякакво предупреждение замайващите тръпки на кулминациите я заляха отново.

Дездемона възклика изненадано, но викът ѝ се изгуби в устата на Старк. Усети конвулсията, която го разтърси, чу стона, надигнал се някъде дълбоко в него.

Той за миг се вцепени, после бавно се срина върху нея.

Дездемона лежеше блажено под Старк и чакаше дишането му да се върне към нормалния си ритъм. Усмихваше се към тавана и си играеше с косата му.

И двамата бяха потни. Във въздуха се носеше уханието на споделената страсть, създаващо усещане за невероятна интимност.

— Май трябва да взема още един душ, преди да ида в офиса си — прошепна Старк в извивката на рамото ѝ.

— Аз също.

— Тъй като времето и за двама ни е много ценно, — рече натъртено Старк — какво ще кажеш да го вземем заедно?

— Смяташ, че мога да се движка?

— Достатъчно е единият от нас да може.

Старк се претърколи настрани, изправи се на коляно, вдигна я без всякакво усилие и се упъти към банята.

Дездемона опря глава на гладкото му рамо и разпери пръсти върху широкия му гръден кош.

— Колко време имаме още?

— Около четиридесет и пет минути. Бях забравил, че имам ранно заседание тази сутрин. Добре че погледнах моя ЛДС.

— Ще се изкъпем бързо и ще остане време и за закуска.

Петнадесет минути по-късно, освежена и с коса вдигната на темето, Дездемона наливаше кашата за палачинки в красивите, кръгли формички на печката си.

— Мога ли да помогна нещо? — Старк прокара ръка през мократа си коса и се отпусна на столчето от другата страна на плота.

— Не. Приготвила бях всичко, преди да дойдеш. Професионалист съм, ако си спомняш.

— Винаги съм уважавал професионализма — каза много сериозно Старк.

Дездемона го погледна с ъгълчето на окото си, докато вземаше шпатулата. Не бе сигурна, дали той се шегува или не.

— Братята ти харесаха ли пюорето от патладжани?

— Изядоха го. Сложих го върху пицата, както ти предложи, посипах го с малко сирене и опекох всичко така.

— Много творчески подход.

— Те изобщо не забелязаха разликата.

— Добре. — Дездемона сложи палачинките в една чиния. — Защо не ги доведеш тук на вечеря някой ден?

Той я погледна изненадано.

— Наистина ли?

— Защо не. Не обещавам да направя пица, но все ще е нещо, което да могат да ядат.

— Би било чудесно. Благодаря.

Старк погледна часовника си и взе вилицата.

— Имаш достатъчно време. Само на пет минути си от офиса си.

— Знам. — Той се зае с палачинките си. — Доста особен вкус имат, знаеш ли?

— Мога ли да те попитам нещо?

— Давай — отвърна Старк с пълна уста.

— Защо прие братята си за лятото? Старк спря да дъвче за няколко секунди.

— Проклет да съм, ако знам. — Той набоде още едно парче палачинка. — Страхотни са.

— Сигурно си мислил за това.

— За палачинки със сладко от боровинки ли? Не, не съм. И май че никога не съм ял.

— Говоря за решението ти да, поемеш отговорността за братята си през лятото. Това е сериозен ангажимент. А ти дори не ги познаваше.

— Ами, нали знаеш как е.

— Да, знам — съгласи се Дездемона. — Имам много роднини и съм наясно какво означава това. Но за теб идеята е била нова.

— Бъди така добра и не използвай думата идея. Тя ми напомня за Иън.

— Не искаш да ми кажеш защо си взел Джейсън и Кайл, така ли? Старк остави вилицата си и я изгледа твърдо.

— Какво точно искаш да знаеш?

— Искам да знам, защо е трябвало да ги вземаш през лятото.

— Е, какво толкова? — той вдигна пренебрежително едното си голямо рамо. — Просто го направих, това е всичко. Те нямаха къде другаде да отидат. Баща им си е отишъл завинаги. Знам го, макар те все още да се надяват, че ще се върне. Майка им е достатъчно затънала в собствените си проблеми, за да се занимава с тях точно сега. Затова и останаха.

— Защото ти си им брат.

— Защото не исках да се чувстват... — Той замълча, явно не намираше точната дума.

— Да се чувстват как?

— Като че ли нямат право на никакви искания. Че няма на кого да се опрат. Че никъде не ги искат. — Старк се намръщи смутено. — По дяволите, не знам.

— Не си искал да се чувстват, както ти си се чувствал, когато родителите ти са се развели, нали?

— Може би. — Старк гълтна и последната от палачинките си. — Не че мога да направя кой знае какво. Те ще трябва да се научат да се справят сами. Това е един суров свят.

— Знам. Но понякога някои хора имат възможност да го направят малко по-хубав за другите. Уейнрайт направиха за мен и за майка ми онова, което ти се опитваш да направиш за Джейсън и Кайл.

— И ти все още плащаш дълговете — каза Старк мрачно.

— Не мисля така.

— Знам. Забрави, че го казах. Има ли още палачинки?

— Да. — Дездемона отиде до печката. — Знаеш ли какво?

— Какво?

— Мисля, че Джейсън и Кайл имат голям късмет с брат като теб.

— Аха. — Старк явно искаше да смени темата. — Знаеш ли, че бих могъл да свикна с това.

— Момчетата да са при теб ли?

— Не. Да се отбивам тук на път за работа сутрин. — Старк се загледа замислено към големия гардероб в ъгъла. — Може и да донеса някои от нещата си тук. Ризи, чорапи, някоя самобръсначка. Какво ще кажеш? Ще бъде по-удобно.

Дездемона притихна. Загледа се втренчено в палачинките в тигана. Тънките им краища бяха придобили някакъв много особен цвят.

— Забрави го — рече бързо Старк, напълно небрежно, сякаш това бе най-маловажното нещо в живота му. — Не знам откъде ми хрумна. Апартаментът ти и без това не е много голям. Няма да има място за дрехите и на друг човек.

— Не е това...

Дездемона внимателно извади втората партида палачинки и ги сложи в чинията на Старк. Чудеше се как да му обясни, че в гардероба й никога не е имало мъжки дрехи.

— Просто не бях мислила по този въпрос.

— Не те обвинявам. Това е истинско нахлуване в личния ти живот. Извинявай, че изобщо го споменах.

— Добре.

Той вдигна поглед.

— Какво?

— Казах, добре. — Тя донесе чинията до плота и седна. — Можеш да си оставиш някои неща в гардероба ми.

Представата, дрехите й да съжителстват в гардероба с някои от строгите бели ризи на Старк все, още занимаваше Дездемона, когато тя се приближи към задната врата на „Райт Тъч“ половин час по-късно.

В графика й нямаше никакви изяви за днес, но все пак бе решила да дойде рано на работа. Излезе от апартамента си малко след Старк.

Мислите за Старк изцяло бяха ангажирали съзнанието й. Роднините й щяха да сметнат, че е полудяла, ако разберяха, че той

оставя личните си вещи в апартамента ѝ.

Без съмнение, майка ѝ щеше да е сериозно разтревожена. Баща ѝ щеше да е изпълнен с бащинско неодобрение. Бес и Жулиета щяха да изричат мрачни закани. Тони щеше да получи припадък.

„Но аз съм една влюбена Уейнрайт — напомни си Дездемона, ровейки за ключа си в портмонето. — А Уейнрайт са хора на риска.“

Не забеляза нищо нередно, докато се опитваше да пъхне ключа в ключалката.

Но вратата се оказа отключена.

Дездемона се сепна. Пое си дълбоко дъх, за да овладее неволната си реакция. Беше осем и половина сутринта, а не полунощ. Вратата сигурно беше отключена, защото някой друг бе дошъл по-рано на работа. Няколко други Уейнрайт също имаха ключове.

Дездемона се овладя, отвори вратата и влезе в голямата кухня. Щорите, които покриваха прозорците на офиса ѝ, бяха затворени, точно както ги бе оставила миналия ден.

Лампите на тавана не светеха, но откъм хладилното помещение проникваше смътна светлина. Дездемона се намръщи, когато видя, че вратата на фризера е широко отворена. Някой наистина бе дошъл рано на работа. Който и да бе, сигурно бе объркал нещо графика за седмицата. Дездемона се запъти натам.

— Жулиета? Лельо Бес? Какво правите тук по това време?

Леко щракване откъм лявата ѝ страна накара Дездемона да спре. Вратата на офиса ѝ се бе отворила. Тя рязко се обърна.

Висока, тромава мъжка фигура се очерта на прага. Лицето бе ужасно разкривено, сякаш бе изгубило човешките си очертания. Над очите на мъжа бе съмкната мръсна шапка.

В ръката си държеше пистолет.

Дездемона се опита да извика, но от гърлото ѝ не излезе нито звук. Ужасът я парализира. Видя, пистолетът да се вдига и да се насочва към нея, видя странно деформираното лице.

Нещо проблесна пред ужасените очи на Дездемона. Бе светлина от отворената външна врата, отразила се в една тежка стоманена тенджера за супа върху близката лавица.

Стоманеният блясък извади Дездемона от шока ѝ. Тя сграбчи тенджерата с две ръце и я хвърли върху мъжа с пистолета.

Той отскочи инстинктивно и в същия момент дръпна спусъка. Куршумът не улучи. Той попадна в тенджерата и я отхвърли настрани.

Дездемона отправи безпомощен поглед към външната врата и изключи всякакво бягство в тази посока. Мъжът с пистолета стоеше между нея и изхода.

Тя се извърна и хукна към фризера. Стоманената врата бе дебела и добре изолирана. С малко късмет би могла да спре и куршум.

Полумракът в кухнята ѝ осигуряваше известно прикритие. Втори изстрел изтрещя зад нея и куршумът се удари в тухлената стена.

Тя чу стъпки, но не се извърна назад. Стигна до фризера, втурна се в малката, ледена камера, завъртя се и дръпна тежката врата зад себе си. Стори ѝ се, че бе необходима цяла вечност, докато я затвори.

По плочките отекнаха стъпки.

Вратата най-сетне се затвори с леко изщракване. Дездемона дръпна надолу ръчката на аварийния изход и се заключи във фризера. После коленичи с лице към вратата и се вкопчи в бравата с две ръце.

Можеше само да се надява, че тежестта ѝ ще е достатъчна, за да попречи на нападателя да отвори вратата от другата страна.

Настана вледеняващо мълчание. Много вледеняващо мълчание.

Дездемона стисна очи и зачака да чуе изстрел в стоманената врата. Не знаеше нищо за оръжието. Нямаше никаква представа какъв е пистолетът на нападателя ѝ, камо ли дали е в състояние да пробие вратата на фризера.

Но нищо не се случи. Никакъв куршум не проби стоманата. Никой не се опита със сила да отвори вратата.

Чу се приглушен стържещ звук, после удар на тежък метален предмет в пода от другата страна на вратата. Вибрациите отекнаха в студеното помещение. На Дездемона ѝ бяха необходими още няколко секунди, за да разбере, че мъжът с пистолета е стоварил някакъв голям, тежък предмет точно пред вратата.

Отново се възцари мълчание.

Дездемона усети, че кухнята вече е празна.

След няколко мига, които ѝ се сториха цяла вечност, тя отвори очи и бавно се изправи. Трепереше от главата до петите. Предпазливо застана на пръсти и надникна през миниатюрното прозорче в центъра на тежката врата.

От това положение можеше да види по-голямата част от кухнята на „Райт Тъч“. Мъжът с пистолета си беше отишъл.

Дездемона облегна глава на студената врата, като дишаше учестено. Когато най-сетне се успокои, опита да отвори вратата на фризера.

Тя не помръдна. Каквото и да беше довлякъл мъжът отпред, то бе блокирало изхода. Дездемона бе хваната вътре като в капан.

Затворена бе в пространство по-жалко от кабината на асансьор!

Затворена в пространство, което изглеждаше малко като багажник на кола.

Старият, задушаващ страх се надигна в нея. Той се превърна в истински ужас, когато тя внезапно усети, че не е сама във фризера. Изпълнена с ужасно предчувствие, бавно се извърна. Кръвта във вените ѝ се вледени, когато видя безжизненото тяло на Върнън Тейт, свръяно в ъгъла.

Върху предната част на ризата му имаше ужасно червено петно и един от красивите ледени лебеди бе паднал в краката му.

XIV

Тя бе затворена с един мъртвец в помещение по-малко от асансьор.

Клаустрофобичният страх почти парализира Дездемона. В продължение на един миг тя бе абсолютно сигурна, че ще полудее.

Това бе по-лошо от всеки асансьор. Бе също толкова лошо, като да е затворена в багажника на колата на Джордж Нортстрийт, когато бе на пет години.

Ужасът от детството я връхлетя и я превърна в треперещо създание, което не може да се държи на краката си. Мисълта, че се е случило нещо фатално, бе съкрушаваща.

Дездемона притисна гръб към леденостудената стоманена врата. Коленете й не издържаха. Без да може да откъсне очи от тялото на Върнън Тейт, тя бавно се свлече надолу.

Тони нямаше да я спаси този път. Щяха да минат часове, преди някой да дойде на работа. Дори и да оцелееше в студа, Дездемона не бе сигурна, че ще преодолее ужасната клаустрофобия и присъствието на тялото на Тейт. Тя се запита, дали е възможно човек да умре от пристъп на паника.

Пристиъп на паника. Това беше всичко. Учестеното дишане, усещането за ужас, сърцебиенето. Пристиъп на паника. Дездемона обгърна раменете си, както отчаяно се бе свила на пода.

Тя бе оцеляла, след като бе била затворена в багажника на една кола преди толкова много години, и щеше да оцелее и сега. Бедният Върнън не бе заплаха за нея. Единствената заплаха беше студът.

Студът, а не стените сякаш се затваряха около нея.

„Студът“. Дездемона се опита да се съсредоточи върху този елемент на ситуацията.

Тя носеше джинси, един жълт пуловер и червено яке. Якето бе без подплата, все пак бе в началото на лятото, а не посред зима. За известно време дрехите й щяха да свършат работа. Нямаше моментално да замръзне до смърт.

Ако се наложеше, можеше да вземе и дрехите на Върнън. На него вече не му трябваха.

При тази мисъл на Дездемона ѝ стана толкова зле, че се изплаши да не изгуби съзнание.

Чувството за прилошаване изчезна, когато тя си обеща, че няма да докосва тялото на Върнън, освен в краен случай. Засега не се налагаше.

Време беше да мисли. Време да действа.

Най-важното бе, да не забравя, че вече не е на пет години. И че не е безпомощно дете, попаднало в ръцете на луд човек.

И че не бе по-близо до тялото на Върнън Тейт, отколкото бе преди пет минути. Стените не се затваряха над нея.

Тя се замисли върху възможността да чука по стоманените стени с някоя от металните тави на фризера. Може би щеше да вдигне достатъчно шум и да успее да привлече нещие внимание.

Проблемът бе, че едва ли някой от собствениците на съседните магазини бе дошъл на работа толкова рано.

Трябваше да измисли друг начин за комуникация.

Тя се смъкна още по-надолу и седна на пода. Обгърна коленете си и се опита да отмести очи от тялото на Върнън Тейт.

При движението червеното ѝ яке се разтвори. Нещо, което се намираше в джоба му, се чукна в стоманената стена.

Дездемона със закъснение си спомни за своя красив ЛДС. Сложила го бе в джоба на якето си тази сутрин, както правеше винаги, преди да тръгне на работа.

Някои мъже подаряваха на жените цветя. Други парфюми. Но малцина бяха тези, които притежаваха инстинкта да дадат на една жена най-съвършения подарък.

Старк получи съобщението на Дездемона веднага щом включи компютъра си:

За: Старк@CCC.com

От: Дездемона@райттъч.com

Затворена съм във фризера. Мъртво тяло. Моля те побързай.

Той прочете съобщението два пъти. Мина му през ума, че Дездемона си прави някаква шега с него. Вдигна телефона и набра номера на апартамента ѝ.

Нямаше отговор.

Набра номера на „Райт Тъч“. Отново никакъв отговор. Обзе го неприятно чувство. Дездемона не беше още дотолкова на „ти“ с компютрите, че да си играе с тях. Отне му няколко секунди, за да напише отговора:

До: Дездемона@райттъч.ком

От: Старк@CCC.com

Идвам.

Скочи на крака и тръгна към вратата. Мод го погледна разтревожено, когато мина покрай бюрото ѝ.

— Господин Старк, нещо не е ли наред?

— Възникна проблем. Кажи на Дейн, че ще трябва сам да се оправи с хората от „Конъли Манифекчъринг“. Ако не им хареса фактът, че няма да съм на срещата, насрочете я за друг път. Можете да се свържете с мен чрез моя ЛДС.

— Да, господин Старк. — Мод изпъна раменете си. — Доверете ми се, сър. Ще се справя с всичко тук. Гъвкавостта е най-важното нещо за една добра секретарка. Трябва да се научим да се адаптираме към постоянно променящите се ветрове. Клон, който не може да се огъва, бързо се чупи.

Старк нямаше време да измисли подходящ отговор.

Той взе асансьора до фоайето на входа и почти пробяга разстоянието покрай шестте сгради, които го отделяха от „Пайъниър скюеър“. Така беше по-бързо, отколкото да изкарва колата от гаража или да се опитва да хване такси.

След няколко минути стигна до „Райт Тъч“. Спусна се по алеята и намери задната врата отключена. Когато влезе вътре, веднага видя тежкия стоманен шкаф, който блокираше вратата на фризера.

Не му отне много време да го отмести.

Дръпна вратата на фризера.

— Старк! — Дездемона се хвърли в прегръдките му.

В едната си ръка стискаше своя ЛДС. Тя зарови лице в гърдите му и се вкопчи в него.

— Получих съобщението ти. Получих го. Вече имах чувството, че полудявам, и тогава получих съобщението ти. Знаех, че ще дойдеш!

— Какво е станало тук, по дяволите? — Старк яростно я прегърна.

После видя тялото на Върнън Тейт в ъгъла на фризера.

Часове по-късно, когато полицайте най-сетне си отидоха, кафене „Муза“ бе превзето от членовете на фамилията Уейнрайт. Те бяха навсякъде и всички изпълняваха ролите на Шока и Ужаса. Старк реши, че никога досега не е виждал шок и ужас, докато не стана свидетел на колективното изпълнение на тези роли от цяло едно театрално семейство.

Хенри и Кирстен се свлякоха елегантно на високите столчета до барплота с чаши еспресо в ръка. Бес и Август се бяха отпуснали безжизнено до една малка масичка. Разбърквала капучиното си с бавни, отсъстващи движения. Жулиета, все още малко бледа, седеше на друга една маса и въртеше чашата си. Дори Макбет беше тук. Джейсън и Кайл бяха с него.

Старк забеляза, че Тони бе единственият, който липсваше. Вероятно новината още не бе стигнала до ушите му.

Дездемона бе в центъра на „сцената“, настанена на една малка масичка. Пред нея имаше чаша чай. Старк седеше отсреща ѝ.

— Още не мога да повярвам, че бедният Върнън е мъртъв — каза за стотен път тя. — Толкова приятен човек беше. Толкова тих. Толкова усъдлив. Художник без всякакво его.

— Много особен човек — промълви Август. — Много мил, но особен.

— Разважи ми пак цялата история — помоли Старк. — От самото начало.

— Направих го вече хиляда пъти за полицията.

— Направи го още веднъж за мен.

Дездемона въздъхна, смачка кърпичката си и я натъпка в джоба на джинсите си.

— Отидох в „Райт Тъч“, след като ти си тръгна тази сутрин. Задната врата беше отворена. Видях, че вратата на фризера също е отворена и предположих, че някой е дошъл рано на работа. И вероятно

точно това се е случило. Бедният Върнън сигурно е объркал дневния си график. Влязъл е и е изненадал крадеца.

— Който го застрелял и натъпкал тялото му във фризера — добави измъчено Хенри. — И после тоя кучи син се е опитал да убие Дездемона.

— О, Господи! — простена Бес. — Още не мога да повярвам. Дездемона е могла да бъде убита!

— Стига, стига, скъпа. — Август я потупа по рамото. — Тя вече е в безопасност. Всичко свърши.

Старк си даде сметка, че е стиснал ръба на малката масичка толкова силно, че пластмасата можеше да се спука между пръстите му.

„Дездемона е могла да бъде убита!“

Хаосът изпълни вътрешностите му. Той се помъчи да натъпче кошмарното чувство обратно във водовъртежа, където му беше мястото.

— Сигурна ли си, че не го познаваш? — успя да запита. Тя поклати глава.

— Не. Чертите му бяха някак изкривени. Полицията каза, че навярно е носил найлонов чорап върху лицето си. Беше висок и слаб. Косата му беше мръсна, както и дрехите.

— Някой скитник, отчаяно търсещ пари, за да си купи дрога — прошепна Кирстен.

— Така мислят и ченгетата — рече Макбет.

— Но защо да влиза в „Райт Тъч“? — запита Кирстен. — Дездемона не държи пари там.

Дездемона попи очите си със салфетка.

— Полицията каза, че сигурно се е надявал да намери нещо, което да продаде.

— Той е бил в офиса ти, когато си пристигнала? — запита Старк.

— Да. Излезе оттам с пистолет в ръка. Хвърлих тенджерата по него. Той стреля, но куршумът се удари в нея. Не можа да ме улучи. Както и втория път.

— Исусе! — прошепна Хенри. — Два изстрела. Добре че си успяла да стигнеш до фризера.

— Върнън Тейт не е имал тоя късмет — рече тъжно Дездемона.

— Убиецът сигурно го е изненадал, точно когато е прибирал ледения си лебед.

— Убиецът може да го е застрелял и после да го е замъкнал във фризера, за да затрудни следствието — каза замислено Август. — Спомням си подобна ситуация от една пияна, в която участвах преди години. Продукция на един вечерен театър в Калифорния. Мистерията се казваше „Ледена пустота“. Бях в главната роля. Помниш ли, Бес?

— Помня — отвърна Бес. — Беше чудесен, скъпи.

— Благодаря ти. Ролята беше на полицейски инспектор — продължи Август. — Тялото бе замръзнало в снега. Трябваше да отгатна истинското време, когато е настъпила смъртта, с някакъв много хитър номер. Не беше лесно, можеш да ми вярваш.

— Сигурен съм, че модерните полицейски техники са напреднали доста от времето, когато си играл в тази пияна, татко — каза Макбет.

— Обадих се на клиентите си и отмених всичко за края на седмицата — вметна Дездемона. — За щастие, планирани бяха само сбирката на един университетски дамски клуб и няколко обяди. Прехвърлих ги на една друга фирма за доставки.

— Кога ще можеш да се върнеш в „Райт Тъч“? — запита Старк.

— Полицайтe казаха, че ще приключат утре по някое време. Но ще ни трябват няколко дни, за да почистим.

Старк огледа помещението.

— Къде е Тони?

Бес вдигна очи от чашата си.

— Не знаете ли? Тони оставил съобщение на моя телефонен секретар някъде през нощта. Щял да вземе ранния полет за Холивуд. Явно са му се обадили оттам. В края на краишата, щели да заснемат сапунената опера.

— Онези от Холивуд му купили билета — обясни Август. — И му казали, че ще го чакат на летището.

— Наистина ли? — запита тихо Старк.

— Бих искал това момче да спре да мечтае само за сапунени опери — промърмори Август. — Холивуд не е място за един Уейнрайт.

Рано следобед на следващия ден Дездемона седеше на бюрото в офиса си и обезкуражено гледаше хаоса, който я заобикаляше.

Полицията най-после бе приключила работата си. Единият от инспекторите бе споменал, че не са намерили нищо, което да промени

първоначалното им заключение. Върнън вероятно бе убит, защото бе имал лошия късмет да попадне на пътя на един въоръжен крадец.

Такива неща се случваха открай време.

Дездемона ровеше из книжата на бюрото си и мислеше за Старк.

Нещо, което видя вчера в очите му, когато бе споменато името на Тони, я разтревожи. Нямаше представа какво се мъти в острия като бръснач ум на Старк, но това я караше да бъде много неспокойна.

Телефонът изписука. Дездемона бе дотолкова погълната от мрачните си мисли, че звукът я накара да подскочи. Сърцето ѝ заби ускорено без никаква причина. Тя дълбоко си пое дъх и поsegна към слушалката.

— „Райт Тъч“. Дездемона е на телефона.

— Вие ли сте дамата, която купува ледените скулптури от Върнън Тейт? — Гласът беше мъжки и звучеше тревожно.

Дездемона стисна слушалката толкова здраво, че се учуди, че не се счупи.

— Да. Да, аз съм. А вие кой сте?

— Чух по радиото, че той е мъртъв. Вярно ли е?

— Да, за съжаление, да. Познавахте ли го?

— Да, по дяволите. Аз съм този, който правеше ледените фигури за него. Той ми дължи петдесет долара за лебеда.

— Вие сте правил фигурите?

— Да. И наистина трябва да ми се плати, госпожо. Той обеща да ми даде парите в понеделник.

— Не разбирам. Мислех, че самият Върнън е скулптор.

— Тейт не беше скулптор. Но твърдеше, че на всяка цена трябва да работи във вашата фирма и затова изльга. Сключихме сделка. Аз му правех фигурите, а той ми плащаше онова, което му давахте за тях.

— Разбирам.

„Това обяснява, защо Върнън винаги настояваше да работи сам“

— помисли си Дездемона.

— Кой сте вие?

— Лари Ийзънли. Ще бъдете ли така добра да платите петдесетте долара?

— Да, разбира се. Дайте ми адреса си, господин Ийзънли.

Лари ѝ издиктува някакъв адрес на „Кепитъл хил“.

— Но мога да намина и да си взема чека още днес.

— Тук е пълна бъркотия, господин Ийзънли. Използвам компютъра си, за да пиша чековете, а още дори не съм имала възможност да го включва. Можете да намирате в понеделник сутринта, ако желаете, или аз ще пусна чека по пощата в понеделник, за да го получите във вторник.

— Като че ли така ще е най-добре — поколеба се Лари. — Благодаря ви, госпожице. Знам, че уговорката ми беше с Тейт, а не с вас.

— Няма защо — рече уморено Дездемона. — Вие свършихте добра работа. Ледените фигури, които продавахте на Върнън, бяха прекрасни.

Лари се изкашля.

— Смятате ли, че ще имате нужда от още някои?

— Може би. Ще ви се обадя, когато се оправя с всичко тук.

— Можете да разчитате на мен — произнесе обнадеждено Лари.

— Доскоро.

Дездемона затвори телефона и се замисли върху онова, което току-що бе научила.

Върнън Тейт бе излъгал, за да получи работа в „Райт Тъч“. Тя се запита за какво ли още беше излъгал.

Час по-късно, Дездемона караше бавно по една тиха уличка, северно от Вашингтонския университет. Следеше номерата на позастарелите къщи, докато стигна до онази, която търсеше.

Приближи колата до бордюра и изключи мотора. Няколко мига остана подпряна на волана, вперила поглед в неуспешната двуетажна къща, където бе живял Върнън.

Извадила бе адреса от папките си за полицията предния ден. Полицайт вероятно вече бяха идвали тук, за да търсят близките му.

Дворът не беше в по-добър вид от къщата. Целият бе задушен от плевели, които обвиваха дори няколко пликчета от бонбони и празни бирени бутилки. От някога зелената боя на входната врата сега бяха останали само малки олющени ивици. В средата на някогашната цветна леха се бе търкулнала стара автомобилна гума.

Дездемона не знаеше, дали Върнън има роднини, приятелка или дори съквартирант. Веднъж или два пъти бе споменал за хазайнката си, но това беше всичко. Дори не бе дал телефонен номер с адреса си, така

че Дездемона не бе имала възможност да се обади предварително. Още веднъж й мина през ума, че знаеше съвсем малко за Върнън Тейт.

Не знаеше и какъв ще бъде следващият й ход, ако никой не отвореше вратата на запустялата къща.

Мина по напуканата бетонна пътека и почука на олющената зелена врата. Звуци от следобедно телевизионно предаване проникваха през тънките дървени стени. Дездемона почука още веднъж, по-силно.

Стържещ звук й подсказа, че нещо се раздвижи вътре. Вратата леко се отвори. Една жена с неопределима възраст надникна подозрително. Облечена бе в избелял пеньоар и домашни пантофи. Гъстата й сива коса стърчеше на главата й в причудливи форми.

— Какво искате?

Жената имаше дрезгавия глас на отдавнашен пушач. Усещаше се и силна миризма на алкохол.

— Вчера вече говорих с достатъчно хора. И вие ли сте от полицията?

— Аз съм Дездемона Уейнрайт. Върнън Тейт работеше при мен.

— Върнън е мъртъв.

— Да, знам.

— Цял час се разправях с ченгетата вчера. А после те час или два ровиха нещата му горе.

— Вие ли сте хазайката му?

— Бях. Казвам се Надин Хокс. Не че е ваша работа. Имам да върша и други неща, освен да отговарям на тъпи въпроси.

— Не искам да ви задавам никакви въпроси, госпожо Хокс.

— Тогава какво искате?

Дездемона вдигна ръка в неопределен жест.

— Просто исках да поднеса съболезнованията си.

— На кого? Върнън нямаше нито роднини, нито приятели. Поне доколкото аз знам.

— Никакви ли?

— Никакви. — Надин почеса металносивата си коса. —

Прекарваше цялото си време с оня свой проклет компютър.

Дездемона я изгледа поразена.

— Така ли?

— Да. Честно казано, няма да ми липсва много. Само наемът, който ми дължеше, остана неплатен. — Надин й намигна хитро. — Но

се погрижих и за този проблем.

— Погрижихте ли се?

— Точно така. Давам стаи под наем вече повече от тридесет години. Човек научава някои неща. Винаги съм информирана. Телевизорът ми е включен по всяко време. Радиото също. Когато чух, че някакъв тип е убит в някаква компания за доставки вчера сутринта, реших да не поемам никакъв риск.

— И какво направихте?

— Качих се право горе и прибрах компютъра му. И добре че го сторих. След малко полицията вече хлопаше на вратата ми. Те сигурно щяха да го вземат, макар и да няма на кого да го дадат. Не можеш на никого да имаш вяра вече.

— Не знаех, че Върнън се е занимавал с компютри — рече предпазливо Дездемона.

— Шегувате ли се? Компютрите бяха единственото, което го интересуваше. Нямаше приятели, нямаше семейство, нямаше момиче.

— Надин тихичко захихика. — Нямаше и момче, ако разбираете какво искам да кажа. Мисля, че имам право да продам компютъра му, за да си взема парите за наема.

— Смятате да го продадете?

— Аха. Много народ се интересува от компютри в наши дни. Може да дам обява във вестника. Сигурно ще получа сто и петдесет или дори двеста за него.

Дездемона се чудеше какво да прави. Нуждаеше се от съвет на специалист.

— Знаете ли, имам един приятел, който се занимава с компютри. Може и да се заинтересува от този на Върнън.

В очите на Надин проблесна алчно пламъче.

— Така ли мислите?

— Мога да му се обадя веднага, ако решите. Да видим какво ще каже.

Надин я погледна със съмнение.

— Той има ли достатъчно пари за компютър?

— Мисля, че може и да събере двеста долара.

— Не приемам никакви чекове — предупреди я Надин.

— Разбирам.

— Наистина ли не сте от полицията?

— Наистина, госпожо Хокс.

— Е, добре тогава. — Надин отстъпи назад. — Елате и се обадете на вашия приятел.

— Благодаря ви. — Дездемона пристъпи в тъмната, задушна стая.

Миризмата на цигари и алкохол едва се издържаше. Тя сякаш бе пропила избелелите пердeta и се надигаше право от изтъркания килим. Дездемона се помъчи да диша съвсем леко.

Високите гласове, идващи от телевизора, бяха неприятни и дразнещи, но Надин явно изобщо не забелязваше шума. Дездемона погледна към екрана. Водещата на следобедното шоу интервиюираше трима мъже с колосани домакински престилки. Те превъзнасяха някакъв препарат за почистване на фаянс.

— Телефонът е ей там, на стената. — Надин извиси гласа си над водещата. — Кажете на приятеля си, че няма да го продам за по-малко от сто и петдесет долара. И то в брой.

— Ще му кажа.

Дездемона се молеше, Старк да е в офиса си. Взе слушалката и набра номера.

— „Старк Секюрити Системс“ — прозвуча слънчевият глас на Мод.

— Обажда се Дездемона Уейнрайт. Трябва да говоря със Старк.

— Разбира се, госпожице Уейнрайт — рече весело Мод. — Ще ви свържа.

— Благодаря.

— Всичко хубаво. Приятен ден.

Старк се обади. Стори й се много зает.

— Старк на телефона.

— Аз съм, Дездемона. Имам нужда от съвет.

— Съвет? Какво има? Какъв е този шум?

— Не питай, докато не ти се наложи някой път да си изтъркаш тоалетната. — Дездемона изчака телевизионната публика за момент да притихне. — Слушай, аз съм в Норт енд, в къщата, където е живял Върнън. Старк, той е бил компютърен маниак. Може би е хакер.

— Дездемона...

— Вярно е. Хазайката му казва, че е давал всичките си пари за компютърно оборудване. Твърди, че се е занимавал само с това.

— Сигурна ли си?

Сега вече Дездемона бе уверена, че има цялото му внимание. Винаги бе в състояние да разпознае този момент. Концентрираната енергия, която идваше по линията, бе достатъчна, за да сгрее пластмасовата слушалка.

— Да. Когато научила за смъртта му, тя се разтревожила, че няма да получи последната вноска на наема си, отишла в стаята му и взела компютъра. Смята да го продаде.

— Хм.

— Какво ще кажеш?

— Ще кажа, че възникват някои интересни въпроси.

— Е? — запита напрегнато Дездемона. — Да го купим ли?

— Ние?

Дездемона се вбеси.

— Предполага се, че ти си моят компютърен консултант, забравили? Нуждая се от професионално мнение. Смяташ ли, че компютърът на Върнън може да съдържа някаква полезна информация?

— Не знам.

— Трябва ли да го купим и да видим?

— Добре. Купи го.

Дездемона се обърна към стената и понижи глас.

— Хазайката иска сто и петдесет.

— Какъв е компютърът?

— Нямам представа. Това не е чак толкова важно, нали?

— Не. Възможно е да струва някъде между петдесет и петстотин, в зависимост от марката, годината на производство и какво има вътре.

— Старк, сега не е време за подробности. Не купуваме компютъра на Върнън, за да работим с него. Търсим следи.

— Ние ли?

Тя не обърна внимание на подмятането му.

— В портмонето си имам само петдесет долара, а госпожа Хокс не желае чек. Не искам да си тръгвам оттук без компютъра. Тя може да намери и друг купувач, докато ме няма.

— Дай ми адреса. Ще дойда колкото мога по-бързо.

— Побързай. Защото, докато те чакам, ще трябва да гледам най-откачената програма по телевизията.

Половин час по-късно Старк почука на вратата на Надин. Дездемона скочи от стола си, зави ѝ се свят от облекчение.

— Това сигурно е приятелят ми, Надин.

— Дано да е донесъл парите. — Надин закрачи по пропрития килим и отвори вратата.

Старк стоеше на прага.

— Аз съм Старк.

— Чакахме ви. — Надин го въведе в стаята. — Донесохте ли сумата?

— Да. Но първо трябва да видя компютъра. Надин сякаш се разтревожи.

— Тя каза, че ще го купите, без да задавате въпроси.

— Никога не купувам нещо, без да го видя. Дездемона посочи компютъра на Върнън, сложен в един кашон до кухнята.

— Ето го там.

Старк хвърли поглед към телевизора и прекоси стаята. Намръщи се леко, когато водещият попита един мъж защо обича да снима жена си в леглото с други мъже. После погледна към компютъра.

— Е? — запита Надин. — Какво ще кажете?

Старк съсредоточено разглежда компютъра в продължение на няколко мига, после бръкна в джоба си и извади портфейла.

— Ще го взема. Дездемона си отдъхна.

Последва Старк навън и го изчака, докато той товареше компютъра в багажника на колата си.

— Какво мислиш? — запита го.

— Още не знам какво да мисля. — Старк я хвана за ръка и я поведе по тротоара към колата ѝ.

— Почти забравих — каза Дездемона. — Днес научих още нещо за Върнън. Той не е бил скулптор на ледени фигури. Кой знае защо ме е излягал за това. Купувал е фигурите от един човек, на име Лари Ийзънли.

— Как го разбра?

— Ийзънли се обади. иска да му се плати за последния лебед. Каза, че Върнън е сключил сделка с него, за да получи работата в „Райт Тъч“.

Старк спря по средата на тротоара. Загледа се някъде в далечината.

— А това означава, че Тейт е знал, че ти се нуждаеш от леден скулптор, още преди да прекрачи прага ти и да попита за работа.

— Да.

— Откъде би могъл да узнае?

Дездемона се замисли.

— Е, то не беше някаква тайна. Рафаел тъкмо беше напуснал заради някаква работа в Ийст сайд. Би могъл да каже на много хора, че търся скулптор. Всички, които работят при мен, също знаеха.

— Доста хора. — Да.

Старк продължи пътя си.

— Довечера ще преровя компютъра на Тейт и ще видя, дали има нещо интересно в него. Но не затаявай дъх, Дездемона. Възможно е Върнън да е бил обикновен компютърен запалянко. Напълно възможно е да не намеря нищо друго, освен куп игри.

Спряха до колата на Дездемона. Тя отвори вратата и се плъзна зад волана. Поколеба се, после реши да хване бика за рогата.

— Не казваш нищо за Тони, но знам, че си го мислиш — обяви тя.

— Така ли?

— Да.

— Но, Старк, повярвай ми, не е възможно той да е замесен. Сигурна съм, че наистина са му са обадили от Холивуд. Затова е напуснал града вчера сутринта.

— Не знам нищо за обаждането от Холивуд, — каза Старк — но проверих нещо. Наистина е имал резервация за полет до Лос Анжелис вчера сутринта. Но самолетът не е излетял преди девет и половина. И той го е хванал в последната минута. Едва не го е изпуснал.

Дездемона бе смяяна.

— Проверил си полета? Но как? Старк сви рамене.

— Използвах компютъра си, за да проверя записите на аеролиниите.

— Велики Боже! Нима можеш да правиш такива неща? Старк се усмихна.

— Аз съм експерт по компютърна сигурност, забрави ли?

— Наистина ли провери записите на аеролиниите? — повтори изумено Дездемона. — Ти не приемаш нищо на вяра, нали Старк?

— Да.

— Законно ли е да се правят такива неща? — запита подозрително тя.

— Да не навлизаме в подробности. Проверката на записите на aerолиниите попада в същата здравчна зона, в която е и купуването на компютъра на Върнън, вместо да се съобщи на полицията за него. Карай внимателно, Дездемона. — Старк затвори вратата на колата.

Дездемона проследи в огледалото как той се отдалечи. Бе твърд и непреклонен като планината Рейнър. И някъде вътре в себе си бе също така студен като глетчерите по върховете ѝ.

XV

— Сам, Сам, събуди се!

— Донесохме ти закуска.

Старк отвори очи при звука на гласовете на Джейсън и Кайл. Нужни му бяха няколко секунди, за да се ориентира, преди да вдигне глава от скръстените си на тила ръце. Посегна към очилата, сложи ги и механично погледна часовника.

Наближаваше седем часа. Сутринта.

— Сигурно съм заспал по средата на търсещата програма.

Старк потърка челюстта си и разсеяно забеляза наболата брада. Последният път, когато погледна часовника си, беше три сутринта.

Миналата нощ бе научил поне едно нещо със сигурност. Каквото и да бяха недостатъците му като скулптор на ледени фигури, Върнън Тейт със сигурност бе притежавал отлична компютърна грамотност. Бе използвал екзотична операционна система, а не една от стандартните, и бе засекретил файловете си зад невидима, изключително фина стена от техническо магьосничество.

Старк скоро бе разбрал, че да проникне до файловете на Върнън, няма да е никак проста работа. Направил бе предварителен преглед със своята най-нова програма за преодоляване на защити и търсене на пароли, но не очакваше тя да проработи и се оказа прав. Върнън Тейт бе достатъчно умен да не използва истинска дума или име като ключ към файла си. И колкото и да бе добра издирващата му програма, Старк знаеше, че е малко вероятно тя да открие думата, макар и нарочно разбъркана от един спец.

Някъде след полунощ Старк бе опитал друг подход към проблема.

Кайл сложи купа с юфка на масата.

— Вече ти сложихме мляко и захар.

— Ето ти лъжица — услужливо се обади Джейсън.

— Благодаря. — Старк започна да яде рядката и прекалено подсладена юфка.

Кайл заобиколи бюрото и впери поглед в светещия монитор, сложен върху компютъра на Върнън.

— Проработи ли програмата ти за търсене на паролите на потребителите?

— Намери ли начин да влезеш във файловете? — запита нетърпеливо Джейсън.

— Не знам. — Старк стоически прегълъща юфката. Бе ужасно гладен. — Издирващата програма още действаше, когато съм заспал.

— Ей, виж, нещо излезе на екрана — рече Кайл. Джейсън пристъпи по-близо.

— Дай да видя.

Старк погледна монитора. Спра да дъвче, когато зърна знака на промпта да проблясва леко върху тъмния экран. Прониза го хладно задоволство.

— Хванах го — рече тихо. Джейсън вдигна очи към него.

— Вътре ли си?

— Вътре съм. Кайл се ухили.

— Това е по-интересно дори от „Съкровището на Уайвърн“.

Старк оставил чинията с юфката и се зае с клавиатурата.

— Да видим какво ще намерим.

— Обзалагам се, че Дездемона и другите Уейнрайт ще се шашнат, когато научат, че Върнън Тейт е имал суперзасекретена система на компютъра си — каза Кайл.

— Уха! — извика Джейсън. — А това означава, че може наистина да се е занимавал с нещо тайнствено.

— А може просто да означава, че е обичал уединението — рече спокойно Старк.

— Мона, какво по дяволите се е случило тук? — запита Иън Айвърс от прага на офиса. — Сякаш е минал тайфун.

Дездемона отмести сложния застрахователен формуляр, върху който работеше цяла сутрин.

— Сигурно си чул, че един от служителите ми бе убит в петък сутринта.

— Да. И това е една от причините да намина. — Иън тежко се отпусна на стола. — Исках да се убедя, че поне ти си добре. Господи, не си представях, че убиецът е вилнял толкова.

— Полицията каза, че е търсил някакъв сейф под пода или нещо ценно — каза уморено Дездемона.

След убийството ѝ се бе наложило да повтаря това десетки пъти. Съседите ѝ и собствениците на малките магазинчета наоколо искаха на всяка цена да научат всички подробности около кръвопролитието.

— И бедният скулптор на ледени фигури е имал лошия шанс да налети на него и сам да бъде замразен, а? Както чух, ти също си била заключена във фризера.

— Да.

Иън я погледна някак особено съсредоточено.

— Наистина ли го видя този тип?

— Видях го, но не бих могла да го опиша. Носеше найлонов чорап върху лицето си, шапка и косата му беше цялата омазана. Мога ли да ти услужа с нещо, Иън? Защото в момента съм малко заета.

— Какво? А, да. Звънхих на Тони, но него го няма, така че реших да те попитам, дали имаш някаква вест от Стартк. Мислиш ли, че вече е погледнал предложението за „Изчезващ“.

— Мисля, че ролята на ангел — хранител на театъра не е особено привлекателна за Стартк точно в този момент.

— Мона, можеш ли да ми направиш една услуга. Ти си близка със Стартк. Кажи му една добра дума за мен. Струва ми се, че ще те послуша.

Дездемона въздъхна и се облегна на стола си.

— Слушай, защо най-добре не се откажеш, Иън? Стартк не се интересува от театър.

— По дяволите, Стартк има нужда от това, също колкото и ние!

Дездемона вдигна вежди.

— Така ли?

— Помисли как това би повлияло на корпоративния му имидж. Ще се прочуе бързо като покровител на изкуствата.

— Може би не трябваше да му казваш, че целта ти е да поставиш пьеса, която ще измъкне червата на публиката — каза Дездемона. — Тази представа имаше негативно въздействие върху него.

— Да, да, може би там сърках. Секретарката му каза, че са ѝ наредили да не ми определя среща. — Иън скочи на крака и закрачи из офиса. — Може би трябва да преработя предложението.

— Добра идея. Знаеш ли какво, ти вземи да преработиш предложението си, а аз ще почистя тук. Добре че убиецът поне не е пипал компютъра ми. — Дездемона се завъртя на стола си и включи машината.

— Може би леденият скулптор го е прекъснал, преди да стигне до него — предположи Инь.

— Възможно е.

Дездемона потръпна, докато набираше обичайните команди, извикващи графика за седмицата.

— Дори не желая да мисля за онова, което се е случило тук.

— Кажи, знаеш ли къде е Тони? Днес трябаше да обядваме заедно. И да обсъдим евентуалния актьорски състав за „Изчезващ“.

— Тони е в Лос Анжелис. — Инь внезапно спря.

— В Лос Анжелис? Какво, по дяволите, прави там?

— Онези от сапунената опера са му са се обадили. — Инь беше поразен.

— По дяволите, мислех, че е разбрали урока си от Холивуд. Той знае, че онова, което ще прави там, е пълна помия. „Изчезващ“ е в критично положение.

— Искаш да кажеш, че може да „изчезне“ напълно?

— Много смешно. — Инь изглеждаше искрено засегнат.

— Извинявай. — Дездемона се намръщи, когато едно необичайно съобщение се появи на екрана ѝ. — Странно.

— Какво?

— Компютърът ми ме пита, дали да възстанови някакви изгубени файлове.

Инь надникна към екрана.

— Това съобщение се получава, когато компютърът е бил изключен, поради внезапно спиране на тока или, ако случайно си го изключила, без да използваш програмата за излизане.

— Какво означава? — Инь сви рамене.

— Това, което пише. Че последното, което си правила, е запаметено в специален файл. Трябва да използваш съответните команди, за да го възстановиш.

— Но аз не съм...

Дездемона замълча, без да довърши изречението. Кой знае защо не ѝ се искаше да му казва, че не е изключила случайно програмата.

Нито пък токът бе спирал напоследък.

— Не си какво? — погледна я Иън. Тя се изкашля.

— Не знаех, че разбираш от компютри.

— Кой не разбира в наши дни? Моя го използвам, за да пазя файлове с имената на евентуални спонзори на театъра и, за да водя счетоводството на „Рампата“. Тони ми инсталира програмата.

— Вярно. Бях забравила.

— Той е страхотен в тези неща, нали?

— Да. — Дездемона не искаше да се впуска в темата. — Добре, ако ме извиниш, трябва да поработя.

— Намекът е ясен. — Иън спря до вратата. — Мона?

— Да?

— Мислиш ли, че Старк ще реагира положително, ако в офертата акцентирам върху ролята му на меценат на изкуствата, в случай че подкрепи „Изчезващ“? Корпоративните типове обичат да се шуми около тях. Това е добра реклама.

— Виж, не съм сигурна как точно ще реагира Старк на тиражирането на образа му като виден бизнесмен и меценат на изкуствата. — Дездемона му се усмихна окуражително. — Все пак можеш да опиташи.

Иън удари по рамката на вратата с обновен ентузиазъм.

— Ще го направя. Ако Тони ти се обади, кажи му веднага да прибира задника си тук, в Сиатъл. Холивуд е пълен само с фукльовци и никакъв талант. Ние сме хора от театъра.

Той забърза към външната врата, косата му, вързана на опашка, се развяваше след него.

— Ще му кажа — промълви Дездемона на себе си, изчака Иън да излезе и после отново се върна към компютъра си.

Дълго време разглежда съобщението за изгубените файлове. Единственият друг човек, който използваше компютъра ѝ, беше Тони. Възможността той да е работил на него малко преди убийството на Върнън, накара стомаха ѝ да се свие.

Най-сетне събра кураж да даде сигнал на компютъра, да възстанови липсващите неща. Натисна клавиша. Не се случи нищо.

Дездемона простена и поsegна към ръководството. Мразеше да прибягва до инструкциите. Никога не можеше да разбере нищо.

Телефонът иззвъня и наруши концентрацията ѝ. Тя вдигна слушалката.

— „Райт Тъч“. Дездемона е на телефона.

— Здрави, детенце, това съм аз, Тони! — Дездемона притихна.

— Къде си?

— В Лос Анжелис. Леля Бес не е ли получила съобщението ми?

— Да, но бяхме малко загрижени. Чу ли, че Върнън Тейт беше убит?

— Убит? Какво говориш? — Тони изглеждаше смаян.

— Аз влязох точно тогава, Тони. Убиецът още беше тук. Стреля няколко пъти и в мен.

— Исусе! — Тони беше ужасен. — Добре ли си? Рани ли те?

— Не. Успях да вляза във фризера и да затворя вратата. Убиецът си отиде. Но дръпнал някакъв шкаф пред вратата и... о, Тони, бях затворена вътре!

— По дяволите, във фризера?

— Да.

— И какво... стана?

— Едва не полудях, както можеш да си представиш. Единственото, за което мислех, бе багажникът на колата на Нортстрийт. А на всичко отгоре и тялото на Тейт беше вътре с мен.

— По дяволите — повтори отново Тони и Дездемонаолови съвсем ясно гнева и безсилието в думите му. — По дяволите! Наистина ли си добре сега?

— Добре съм, Тони. Помниш ли личния дигитален секретар, който ми подари Старк? Използвах го, за да се свържа с него. Той ме измъкна.

Настъпи кратка, напрегната пауза.

— Старк те е спасил?

— Да. Сега тук цари ужасна бъркотия, но ще оправим всичко до понеделник. Тони, какво става при теб?

— Нищо. — Гласът на Тони натежа от отвращение. — Затова ти се обаждам. Още се мотаят с този сценарий. Въобще не е ясно, дали някога ще види бял свят. И никой тук не е настоявал, да се срещне с мен.

— Не разбирам. Защо тогава са ти платили билета, щом като нищо не се е придвижило напред?

— Проклет да съм, ако знам. И никой тук не можа нищо да ми обясни. Доста е странно, ако трябва да бъда откровен.

— Може би просто е станала някаква грешка.

— Искаш да кажеш, че някой е казал на секретарката си да изпрати билет на някой друг актьор и тя погрешно го е изпратила на мен? — Тони въздъхна. — С моя късмет, нищо чудно да е станало точно така.

— Какво ще правиш сега?

— Какво мога да правя? Връщам се у дома. — Тони направи пауза. — Хм, има един малък проблем, детенце.

— Какъв?

— Нямам пари да си купя билет за обратно, а всичките ми кредитни карти са временно извън обращение. Можеш ли да ми купиш билет? Ще ти го платя веднага, щом мога. Дездемона простена.

— Вземи автобус.

— Автобус! — възмути се Тони. — И целия тоя път до Сиатъл! Ти не би ми причинила това, нали?

— Имам един въпрос към теб. — Дездемона почукваше с писалката си по ръководството на компютъра. — Работил ли си с компютъра ми, преди да заминеш за Лос Анжелис?

— Не. Защо?

— На екрана ми излиза съобщение за прекъсване на тока по време на работа и за някакви запазени файлове. Но не мога да ги възстановя.

— Няма нищо сложно. Внимавай сега. Ще ти продиктувам какво да направиш.

След няколко минути Дездемона възстанови изгубения текст. Погледна го напръщено.

— Какво има? — запита Тони.

— Някакви йероглифи. Бъркотия от символи, от които нищо не разбирам.

— Като че ли някой се е опитал да запише нещо лично на компютъра ти и е бил прекъснат, преди да успее да го съхрани, както трябва. Обзала гам се, че са Кайл или Джейсън. Те обожават да играят с компютри.

— Вярно е.

— Относно самолетния билет...

— Добре, добре, вземи самолета. Но ще трябва цяла година да ми работиш безплатно в „Райт Тъч“.

— Никакъв проблем. — Тони замълча. — Как вървят нещата със Суперсмотаняка?

— Наречи го още веднъж така и ще ти се наложи да вземеш автобуса от Холивуд.

— Посланието е прието.

Дездемона се качи в джипа и поsegна към колана.

— Благодаря, че ще ме закараши, Макбет.

— Няма проблеми. — Макбет включи на скорост и изкара огромната черна машина от задната алея на „Райт Тъч“. — И без това трябва да взема Джейсън и Кайл.

Имаме матине днес.

— Тони се обади.

— Така ли? — Макбет я погледна и светлината затащува по огледалните стъкла на слънчевите му очила. — Излязло ли е нещо от онова лосанджелиско обаждане?

— Не. — Дездемона се намръщи. — Успя да ме убеди да му купя билет за връщане.

— По дяволите. Знаеш ли какво? Старк може би е прав. Ти наистина позволяваш, Тони да те използва.

— Много ми е трудно да му откажа. Брат ми е.

— И ти е спасил живота, знам, знам. Но това е било много отдавна. И ти си пораснала, но ми се струва, че той не е.

Дездемона гледаше туристите, изпълнили търговската част на Първо авеню, без да ги вижда.

— Все още се надявам, че някой ден и неговите мечти ще се събуднат.

— Малко вероятно. Той е Уейнрайт, но не можем да отминем факта, че не е най-добрият актьор в семейството.

— Също както и аз не съм най-добрата актриса в семейството.

Пътуваха покрай Сиатълския музей на изкуствата. Дездемона наблюдаваше потиснато как ръката на массивната метална скулптура, наречена „Мъжът с чук“, се вдига и пада. Фигурата на входа на музея бе обречена на вечен труд. „Мъжът с чук“ можеше и да ръждяса, но никога нямаше да си почине. Скулптурата напомняше на Дездемона за Тони. Безплодното движение.

— Жалко, че Тони толкова държи да играе — рече замислено Макбет. — А всъщност е най-добър с компютрите.

— Знам.

— Добре ще е, ако Инь и Тони успеят да поставят „Изчезващ“.

— Малко вероятно. Особено, ако разчитат на Старк, да го финансира. Забелязваш ли, че когато обсъждаме Тони, говорим все в бъдеще време?

— Да-а.

Дездемона се умълча през останалата част от пътя до крепостта на Старк.

Когато Макбет спря пред входа малко по-късно, тя посегна към кошницата за пикник на задната седалка, която бе приготвила.

— Още веднъж благодаря, Макбет — каза и слезе от джипа.

— Всичко е наред.

Дездемона се изкачи по стълбите. Кайл отвори вратата, тъкмо когато посегна към звънеца.

— Здрави, Дездемона. Ако си дошла да видиш Старк, той е зает. Работи върху компютъра на Върнън Тейт цяла нощ. Излезе от кабинета си само веднъж сутринта, за да вземе душ и да се преоблече.

Дездемона засия.

— Значи е намерил нещо интересно?

— Още не е ясно. Но е влязъл в системата и сега търси някакви скрити файлове.

— Звучи обнадеждаващо. — Дездемона вдигна кошницата за пикник. — Донесла съм му обяд.

— Това е добре. Джейсън и аз му направихме закуска, но нямахме време да пригответим и обяд. — Кайл хвърли поглед през рамото си. — Побързай, Джейсън. Макбет дойде.

— Идвам. — Джейсън се появи иззад ъгъла. — Здрави, Дездемона. — Той профуча покрай нея по стълбите. — ЧАО!

— Ще се видим. — Кайл последва брат си. Дездемона им махна, когато се качиха в джипа. Изчака, докато той се скри от погледа ѝ, влезе и затвори вратата.

Високото предверие бе потънало в пълна тишина.

С кошницата за пикник под ръка Дездемона бавно изкачи стоманеното стълбище до второто ниво на къщата. Зави на горната

площадка и се отправи по коридора към кабинета на Старк. Вратата беше отворена.

В помещението цареше полумрак, разсейван единствено от студения блясък на компютърния еcran.

Старк седеше с лакти, подпрени на облегалките на стола си. Сплел бе пръсти пред себе си. Суровите очертания на лицето му бяха изострени от студената светлина. Седеше там, странно отчужден, обгърнат от някаква бездънна тишина. Дездемона затаи дъх.

Той изглеждаше така далечен и недосегаем, като капитан на космически кораб, съзерцаващ междузвездните пространства. Човек без дом, обречен да броди вечно из ледените простори на галактиката.

— Здравей — каза тя тихо.

— Здравей. — Старк я погледна някак унесено, вниманието му бе все още погълнато от компютърния еcran. — Какво правиш тук?

— Донесох ти обяд — усмихна се Дездемона. — Аз съм официалният ти доставчик, забрави ли?

— Обяд? — погледна я озадачено Старк.

— Ами, нали знаеш. Нещо, което по традиция се яде по средата на деня.

— Разбира се. Обяд. — Той си свали очилата и разтърка челото си. — Забравил бях. Кайл и Джейсън тръгнаха ли вече?

— Преди няколко минути. — Дездемона влезе в стаята. Взря се в светещия еcran. — Какво намери?

— Засега нищо. — Старк сложи обратно очилата си и също погледна към екрана. — Едно огромно нищо. Прекалено много нищо, ако трябва да бъда точен.

— Какво искаш да кажеш?

— Върънън Тейт наистина е разбидал от компютри, файловете му бяха здраво заключени. Страхотна система. Но успях да вляза.

— Как?

— Не е възможно да се направи абсолютно сигурна операционна система. Винаги има някакви пукнатини, пропуски, недоглеждания, ако искаш. С малко късмет, търпение и добро познаване на нещата всеки, който реши, може да преодолее мерките за сигурност.

— И ти успя да го направиш, така ли? — Дездемона остави кошницата върху бюрото.

— Да. Но Тейт е скрил някои от файловете си. И смяtam да ги намеря.

Ироничната решителност в гласа му накара Дездемона да вдигне поглед. Очите на Старк блестяха като смарагдови кристали на студената светлина от екрана. „Старк е в невероятна кондиция — съзна тя. — Абсолютно концентриран“.

Единственият друг случай, когато го бе виждала в състояние на такава свирепа съсредоточеност, бе, когато се любеше с нея.

— След като файловете са скрити, как изобщо разбра, че съществуват? — запита Дездемона.

— Поисках от компютъра да ми покаже какво пространство е заето върху хард диска. Цифрата, която получих, не съвпада със сбора на байтовете на файловете, които излизат на дисплея. Тейт е скрил нещо. Сега „АРКЕЙН“ го търси.

— Можеш ли да обядваш, докато чакаш да видиш дали, „АРКЕЙН“ ще го намери?

— Защо не.

Но Старк не погледна към кошницата за пикник. Вниманието му отново се бе насочило към екрана.

Дездемона се зае да сервира сандвичите, които беше приготвила. Подреди ги в една чиния, заедно със салата от домати, керевиз и сирене.

Сложи чинията на бюрото до Старк. Той взе сандвича и механично го захапа.

Дездемона се подпря на бюрото и гризна от другия сандвич.

— Тони се обади — рече тя след малко.

Старк отмести погледа си от екрана и я прикова с очи.

— Кога?

— Рано тази сутрин — на Дездемона не ѝ хареса хищническият блясък в очите на Старк. — Каза, че сапунената опера се е провалила. И че никой в Холивуд не си спомня, да е карал да го викат. Връща се вкъщи.

— Твърди, че не знае кой е платил билета му?

— Аха. — Дездемона довърши сандвича и избърса пръстите си.

— Странно, нали?

— Да — каза меко Старк. — Доста.

— Искаш ли шоколадов сладкиш?

— Благодаря. — Старк пое сладкиша от пръстите ѝ и го лапна на две хапки.

Дездемона се отдръпна от бюрото.

— Ще почистя тук и ще направя кафе.

— Добре. — Старк отново се извърна към компютъра. Тя разтреби бюрото и слезе долу да направи кафе.

Когато се върна след няколко минути, Старк стоеше с гръб към вратата. Протягаше се.

Дездемона спря на прага с по една чаша кафе във всяка ръка. Загледа унесено как Старк изпъва тялото си. Движенията му притежаваха плавната сила на водопад. Големите му ръце бяха свити в юмруци. Мускулите на гърба и раменете му се очертаваха мощно под измачканата бяла риза. Тя се измъкна от колана му.

— Ето кафето — прошепна тя.

Старк бавно се извърна към нея. Очите му потънаха в нейните. Все още бе напълно съсредоточен, но посоката на концентрацията му най-неочеквано и без всякакво предупреждение се бе изместила от компютъра към нея.

Дездемона спря да дишала. По повърхността на кафето се образуваха малки вълнички. Причинени бяха от ускорения ѝ пулс. Усети, че ако не остави бързо чашите, сигурно ще ги разлее.

Успя да раздвижи краката си, но ѝ струваше голямо усилие. Прекоси стаята и внимателно остави чашите.

— Какво става?

— Засега нищо. — Старк бавно излезе иззад бюрото, застана пред нея и свали очилата си. — Имам нужда от пауза.

— Старк?

Дланите му обгърнаха раменете ѝ. Той я привлече към себе си.

— А ти?

Дездемона обви с ръце врата му. Усмихваше се.

— Мисля, че и на мен би ми се отразила добре.

— Радвам се да го чуя. — Старк покри устните ѝ със своите.

Дездемона мигновено бе погълната от бурята. Някакъв вихър забушува около нея и я разтърси цялата.

Учуди се, дали някога изобщо ще свикне с връхлитящата страсть на Старк. Но бе сигурна, че дори и да свикне, никога нямаше да се умори от нея.

Усети ръцете му да се плъзгат надолу по гърба ѝ и да я притискат по-близо. Старк простена и откъсна устните си от нейните с видимо усилие. После вече целуваше шията ѝ, разкопчаваше блузата ѝ.

Коленичи пред нея и дръпна надолу джинсите ѝ. Бикините ѝ се смъкнаха с тях.

Полутъмната стая се завъртя, когато Старк се изправи и вдигна Дездемона на ръце. Сложи я върху бюрото. Стъкленият плот ѝ се стори доста студен под голата ѝ кожа. Старк сграбчи коленете ѝ и разтвори бедрата ѝ. Дездемона впи пръсти в косата му, когато той пристъпи към нея.

Звукът от рязкото дръпване на ципа му отекна в тишината. Дездемона затвори очи, пръстите ѝ го погалиха.

Старк я докосна.

Дездемона усети как набъбва и се отпуска.

Той рязко си пое дъх, когато ръката ѝ го обгърна.

— Обвий бедрата си около кръста ми — прошепна в косите ѝ.

Дездемона се подчини. Старк я милваща нежно, пръстите му проникваха във влажната ѝ утроба. От гърлото ѝ се изтръгна хриплив вопъл. Той се намести до нея.

— Имам нужда от това — гласът му беше напрегнат и накъсан, сякаш думите се изливаха направо от душата му. — Имам нужда от теб...

Стигнал бе почти дотам, да ѝ каже, че я обича. Вероятно не биваше да очаква повече от него. За мъж като Старк тези думи бяха достатъчни. Бяха истински.

— Обичам те, Старк — промълви Дездемона в рамото му. — Обичам те.

Старк се сепна, сякаш бяха стреляли в него. Вряза се мощно и неконтролирамо в нея. Тялото му се сви в конвулсия. Дрезгавият му стон би могъл да бъде вик на тревога или на триумф. Не бе възможно да се каже какво точно.

Дездемона се вкопчи в гранитните му рамене. Дори не бе сигурна, че той е чул тихото ѝ признание в любов. Но нямаше време да разсъждава. Вече потъваше в бушуващия чувствен вихър. Единственият ѝ ориентир бе мъжът, който я бе довел до ръба на хаоса...

Старк бавно идваше на себе си. Съзнателно се опита да удължи нещата, колкото е възможно. Радостта от удоволствието, да бъде в Дездемона, да се усеща част от нея, бе прекалено голяма, за да бърза.

Думите й кънтяха в съзнанието му. „Обичам те.“

Отвори очи. Погледът му се спря на светещия еcran зад нея. Трябваше му една секунда, за да осъзнае, че се бе появило някакво съобщение.

Грабна очилата си и ги сложи.

ИМЕ НА СКРИТ ФАЙЛ: Застраховка.текст

Връхлетя го втора вълна на удовлетворение. Почти толкова опияняваща, колкото първата. „АРКЕЙН“ бе проработил. Някои дни наистина бяха по-добри от другите.

— Хванах го — каза той.

XVI

— Но какво значи това? — запита Дездемона. Надвесила се бе толкова много над рамото му, че Старк се чудеше как не пада в скута му. Не че би имал нещо против, ако станеше така. В тялото му все още отекваше ехото на страстта.

Чувстваше се толкова добре, толкова уверен. Също както се чувстваше на прага на откриването на някоя сложна закономерност. Това бяха миговете, които отместваха малко по-назад границите на хаоса.

Дездемона бе навлякла джинсите и бе закопчала блузата си, но все още бе топла, влажна иекси. Къдриците ѝ се бяха пръснали във всички посоки, устните ѝ все още бяха набъбнали от целувките му. Невидимите нишки, които ги свързваха, когато се любеха, все още го приковаваха към нея.

Старк с усилие се съсредоточи върху экрана.

— „Застраховка.текст“ е името на изгубения файл. Погледни числото на байтовете му. Точно толкова, колкото липсваха от общия сбор на останалите файлове.

— Може би това е просто частен файл, в който е съхранявал сведенията за застраховките си — каза Дездемона.

— Може би. Но се съмнявам, че тук ще намерим обичайните сведения по застраховките. Нали видя хазийката му и къщата, в която живееше. Не мисля, че Тейт е бил от хората, които държат да се застраховат.

— Тогава защо името на скрития файл е „Застраховка.текст“?

— Сега ще видим. — Старк даде команда за показване на файла.

Екранът потъмня за няколко секунди, после се появи кратък надпис, предшестван от някакъв адрес на електронната поща. Старк видя, че адресът е на анонимната поща. Съобщението беше кратко:

Поръчката изпълнена. Втората част от сумата да бъде изпратена в срок до пет дни от тази дата. Следва доставка на продукта.

Дездемона се намръщи.

— Тези знаци над съобщението са адресът на получателя, така ли?

— Да, това е адрес на електронната поща. На анонимните услуги.

— Какви анонимни услуги?

— Автоматична компютърна поща, която приема и изпраща съобщения на хора, които искат да запазят в тайна самоличността си.

— Един от друг ли? — тя го погледна смяяно. — Но защо Върнън би искал да изпраща съобщение на някого, когото не познава.

— Има всякакви причини, поради които хората искат да останат анонимни — каза тихо Старк. — Нека видим какво има още в този файл.

Той натисна един клавиш и на екрана се появи друго съобщение. То също бе предшествано от анонимния адрес на електронната поща.

Цената на чиповете е хиляда. Доставка на първо число на месеца.

Следващото съобщение бе вероятно получено, а не извратено от Тейт.

Разбрахме, че можеш да предоставиш софтуер за нова програма — хит. Нужна е информация за цената.

— Нещо започва да просветва тук — каза Старк.

— Какво, за Бога, е правил Върнън?

— Изглежда се е занимавал с нещо като компютърна търговия. Бил е хакер, който на съответната цена е доставял всичко, което желае клиентът. Сключвал е сделките си чрез анонимната поща.

Дездемона заби пръсти в рамото на Старк.

— Смяташ, че той е крал софтуер и чипове, и неща от този род по поръчка?

— Може би.

— Тази работа изглежда не е много доходна, ако се съди, как живееше.

— Не бъди толкова сигурна. Тейт може и да си е скътал парищите някъде.

— Добре, но ако той е печел добре от компютърна търговия, защо му е била необходима работата при мен?

— Помисли малко.

— О, Господи! — прошепна Дездемона. — Той ме е използвал.

— Така изглежда.

— Сигурно ти си бил една от целите му — гласът ѝ се извиси вбесено. — И ме е използвал, за да стигне до теб.

— Някой вероятно го е наел, за да се добере до „АРКЕЙН“. С малко късмет, може би ще успея да изровя от файла му съобщенията, свързани именно с тази сделка.

— Ах, тази гадна малка невестулка. — Дездемона присви очи. — А аз го харесвах. Беше толкова услужлив. Единственият наистина надежден служител, който някога съм имала.

— Успокой се, Дездемона.

— Ти не разбираш. Аз му вярвах.

— Дотук с прословутата интуиция на Уейнрайт — промърмори Старк.

— Ха! Това показва само колко малко знаеш за нея. Никога не съм имала никакви интуитивни импулси по отношение на Върнън. Просто ми беше симпатичен. Изглеждаше такъв мил, тих, безобиден човек.

— Вероятно така изглеждат мошениците в повечето случаи. Следващият път бъди малко по-предпазлива, дори и с човек, който идва навреме на работа.

— О, моля ти се. — Дездемона скръсти ръце на гърдите си и го изгледа унищожително. — Сега не е моментът за твоите малки, сладки лекции.

— При положение, че най-вероятно аз съм бил предполагаемата жертва на Тейт, смяtam, че имам право да се интересувам, дали наистина си взела поука.

Дездемона вдигна ръце.

— Не ставай още по-параноичен по отношение на мен, отколкото вече си. Трябва да признаеш, че това бе една крайно необичайна ситуация.

Старк сви рамене и не каза нищо. Според него, фактите достатъчно добре говореха и сами по себе си. Не бе изненадан, че Дездемона отказва да разсъждава логично. Тя беше Уейнрайт.

Лицето на Дездемона изведнаж засия.

— Ти знаеш какво означава това, нали?

— Кое? — попита неспокойно Старк.

Познаваше този израз на лицето ѝ. Той определено го правеше нервен.

— Означава, че ти изпълни мисията си, разбира се.

— Моята мисия?

— Работата, която трябваше да свършиш за мен. Дори направи и нещо повече. Не само че намери и друг заподозрян, освен Тони, но почти доказа, че Върнън е бил този, който се е опитал да се добере до „АРКЕЙН“ в нощта на приема.

Старк нямаше какво да възрази.

— Въпросът сега е, защо Тейт е бил убит, и кой го е убил?

— Какво те кара да мислиш, че убийството му е било свързано с търговските му занимания? — запита изненадано Дездемона. — Полицията вероятно е права. Той се е окказал в неподходящо време на неподходящо място. Влязъл е в „Райт Тъч“ онази сутрин и се е натъкнал на някакъв бандит. С мен се случи същото.

— Не вярвам особено в съвпаденията — отвърна Старк. — Ти си имала очевидна причина да идеш на работа по-рано. Но още не знаем защо Тейт е бил там.

— Не допускаш, че той просто е объркал графика? — очите на Дездемона се разшириха. — Чакай! Компютърът ми!

Старк поклати глава.

— Появярай ми, човек като Тейт не би се интересувал от твоя компютър и твоите програми. Неговият собствен хардуер и софтуер са далеч по-изтънчени.

— Нямах това предвид — рече бързо Дездемона. — Забравих да ти кажа, че когато включих компютъра си тази сутрин, получих съобщение за прекъсване по средата на работния процес. Компютърът ме питаше, дали искам да възстановя изгубената информация. И аз я възстанових.

— И?

— Доколкото знам, токът не е спирал, когато работя. Тони се обади, тъкмо когато се занимавах с изгубените файлове. Помогна ми да ги възстановя. Предполагаше, че някой си е играл с компютъра ми и го е изключил, без да излезе от програмата, както трябва.

— Възможно е.

— Ами, ако Върнън е използвал компютъра ми, а крадецът го е прекъснал по средата на онова, което е правел? — Очите на Дездемона светеха от вълнение.

— Кога е бил запаметен файлът? Тя се намръщи.

— Не знам. Не обърнах внимание на времето. Старк я погледна.

— Какво имаше в изгубения файл? Дездемона прехапа устни.

— Някакви драсканици. Букви и цифри, пълна бъркотия.

— Изтри ли файла? Дездемона поклати глава.

— Още е в компютъра ми.

— Смятам — рече Старк, като се изправи — че ще е най-добре да видя какво си намерила.

Дездемона посочи екрана, пълен с анонимни съобщения.

— А какво ще правим със застрахователния файл на Върнън?

— Ще ми трябва доста време, за да го прехвърля. После ще се занимавам с него.

Старк изключи компютъра. Забеляза, че ризата му все още беше разкопчана. Автоматично започна да я закопчава.

— Ще се върнем в твоя офис. Искам да видя онези „драсканици“, които си възстановила. Както и времето на запаметяването.

Дездемона го наблюдаваше мрачно.

— Май стана още по-объркано, а?

— Да, така е.

„Сложно е точната дума, — помисли си Старк — опасно сложно“.

Старк успя да намери място за паркиране на „Пайъниър скюеър“, слезе от колата и последва Дездемона по алеята, водеща към сградата, приютила „Райт Тъч“.

Умът му все още бе изцяло съсредоточен върху проблема с Върнън Тейт. Когато влезе през задната врата в голямата, блестяща кухня, му бяха необходими няколко секунди, за да осъзнае, че освен познатите лица, заети с почистването, имаше и някои други.

Той едва не се бълсна в Дездемона, която рязко се спря. Жулиета ѝ махна от другия край на кухнята.

— Хей, Дездемона! Виж кой пристигна току-що.

— Мамо! Татко! — Дездемона се разсмя радостно и се хвърли напред с протегнати ръце. — Какво правите тук и двамата?!

Старк наблюдаваше срещата от прага. Жулиета, Бес и Август се струпаха около Дездемона и родителите ѝ. Всички говореха едновременно. Развълнуваните гласове се завъртяха като вихър около Дездемона и я погълнаха.

Още веднъж на Старк му се стори, че мястото му не е тук. Сякаш всичко, което до преди малко го свързваше с Дездемона, беше изгубено.

С усилие на волята той успя да потисне тъмната самота в себе си и да съсредоточи вниманието си върху майката и втория баща на Дездемона.

Силия Уейнрайт бе красива жена, чието чаровно излъчване достигаше чак до другия край на помещението. Носеше лека, дълга до глезените лятна рокля, с някакъв смътен намек за Югозапада в модела. Талията ѝ бе стегната с широк кожен колан, украсен със сребърни и тюркоазни орнаменти.

Силия бе по-ниска от повечето Уейнрайт, почти с ръста на Дездемона. Посивящата ѝ червеникова коса бе завита на елегантно руло. Екзотичните ѝ очи, почти същите на цветя като тези на дъщеря ѝ, се спряха на Старк с неясен интерес.

Бенедикт бе висок, среброкос мъж, чиито внушителни черти напоследък бяха започнали леко да се замъгяват от възрастта. Изглеждаше тъй, сякаш съзнателно бе изbral да прекара последната част от живота си в ролята на застаряващ аристократ от Стария свят. Той също погледна към Старк, когато пусна Дездемона от прегръдките си. Независимо от ролята, която бе изbral да играе, очите му си оставаха неочеквано остри и проницателни.

Когато заговори, гласът му бе толкова дълбок и звучен, че Старк не би се изненадал да открие, че е свързан с някакъв скрит усилвател.

— Добре, добре, добре — промърмори Бенедикт. — Значи вие сте мъжът, който открадна сърцето на моето малко момиченце.

— Татко, моля те! — Дездемона пламна цялата, Бенедикт не ѝ обърна внимание. Протегна ръка във великолудшен жест.

— Бенедикт Уейнрайт.

Старк погледна към предложената му ръка. Приближи се и я пое.

— Аз съм Старк.

— Това е съпругата ми, Силия. — Бенедикт направи галантно движение по посока към майката на Дездемона.

Силия му се усмихна очарователно.

— Разбрах, че всички ви наричат Старк.

— Да. Приятно ми е да се запознаем, госпожо Уейнрайт. — Старк кимна любезно. — Не знаех, че вие и вашият съпруг ще пристигнете.

— Не ги очаквахме. — Дездемона се откъсна от прегръдката на майка си. — Какво се е случило? Да не би пиемата изведнъж да е била спряна?

Бенедикт тъжно поклати глава.

— Свалиха я още след третото представление, без изобщо някой да я забележи.

— Как така? — запита Дездемона.

— Явно театър „Кактус“ е бил на ръба на банкрота, — обясни Силия — факт, който никой не е сметнал за нужно да съобщи на актьорите. Една сутрин миналата седмица шерифът пристигна рано-рано и заключи всичко, докато кредиторите успеят да решат проблемите си в съда.

— Това е ужасно — възклика Дездемона.

Старк я погледна. В гласа й нямаше особена изненада. Предположи, че тя е свикнала с разказите за подобни театрални нещастия.

— Случват се такива неща — каза философски Бенедикт. — Силия и аз се върнахме в Сиатъл с някои други от състава. Цели три дни сме на път. Пристигнахме в града преди час и дойдохме направо тук. Можете да си представите колко бяхме смаяни, да научим какво е станало.

— Ужас — промърмори Август. — Абсолютен ужас.

— Все още сме в шок — потвърди Бес. — Само като си помислиш, как бедната Дездемона е била затворена в този фризер с мъртво тяло.

— Можели са да те убият! — прошепна ужасена Силия.

— Наистина ли си добре, скъпа?

— Добре съм, мамо. Старк ми бе подарил една малка компютърна играчка, с която да изпращам съобщения. Нали знаеш, електронна поща. Във всеки случай, изпратих съобщение на Старк. Казах му, че съм заключена във фризера. Той дойде и ме измъкна.

Август присви очи.

— Напомня ми за времето, когато Тони я спаси от...

— Не сега, скъпи — предупреди го тихо Бес. Силия се обърна към Старк.

— Толкова искахме да се запознаем с вас. Не се случва всеки ден Дездемона да се...

— Мамо! — Лицето на Дездемона се оцвети в блестящ оттенък на розовото и тя хвърли бърз поглед към Старк.

— За Бога, нека не се впускаме в тази тема.

— Силия е права — заяви патетично Бенедикт. — Нямахме търпение, да се запознаем с человека, за когото смяташ да се омъжиш.

— Татко, ние със Старк просто се срещаме. — Дездемона изглеждаше отчаяна. — Нямаме абсолютно никакви планове за женитба.

— Не това чух от Бес — каза нежно Силия.

— Е, леля Бес просто не е разбрала — отвърна Дездемона.

Бес изглеждаше леко изненадана.

— Така ли? — Жулиета завъртя очи.

— Хайде, Дездемона, ние всички знаем, че ходиш със Старк.

— Вярно ли е? — запита гневно Бенедикт.

— Ние всички не знаем това! — заяви решително Дездемона. — Какво правим Старк и аз, си е наша лична работа, и бих искала семейството ми да стои настрана.

— Чакай малко. — Бенедикт тревожно смръщи царствените си вежди, като погледна първо Дездемона, а после Старк. — Може би не сме разбрали нещо тук. Казаха ми, че нещата между вас са сериозни.

— Е, не чак толкова. — Дездемона се обърна към Старк с ослепителна усмивка. — Нали така? Ние сме приятели. И делови партньори. Понякога се срещаме. Вярно ли е, Старк?

Старк бе поразен от вледеняващата болка, която сграбчи вътрешностите му. Думите, прошепнати от Дездемона, докато тръпнеше в ръцете му рано този следобед, се бяха врязали в мозъка му.

Съзна, че бе искал да ги запази като горещи въглени срещу мрачна зима.

Обичам те.

Сега си даде сметка, че тя едва ли ги е мислила. Обичам те.

Просто думи, изречени от една страстна жена във върховния миг.

Обичам те.

Той стоеше във вихъра на хаоса, объркан и дезориентиран от студените, стихийни ветрове. Изобщо не бе в състояние да проумее какво става.

— Както кажеш — произнесе учтиво.

— У-ух! Малко остана! — Дездемона бързо затвори вратата на офиса си и се облегна на стъклена стена. — Наистина съжалявам за тази неудобна сцена с моите хора.

— Няма нищо.

— Те малко прекаляват с вълненията понякога. Семейна черта.

— Всичко е наред, казах ти.

Старк я гледаше как заобикаля бюрото си. „Какво съм очаквал? — запита се той. — Дездемона е Уейнрайт. Тя може от време на време да се среща с мъж като мен, но вероятно нещата никога нямаше да идат по-далеч...“

— Престани да ме уверяваш, че всичко е наред! — изгледа го възмутено тя. — Не мога да го забравя. Последното нещо, което бих искала, е някой да те притиска.

— Как да ме притиска? — Дездемона го погледна някак особено.

— Ами, всичките тези приказки за сериозната ни връзка.

Старк гледаше в празния еcran на компютъра.

— Мислех, че тя съществува.

— Е, разбира се, че съществува.

— Така ли?

Този вид разговор винаги успяваше да го обърка. И все пак той се вкопчи в малката искрица надежда, която просветна в думите ѝ.

Дездемона се опусна на стола си, насочи пръст към него и присви очи.

— Знаеш ли кой е основният проблем в живота ти, Старк?

— Не — каза той и напрегнато зачака отговора ѝ.

— Ти приемаш всичко прекалено буквально — ухили се Дездемона. — Погледни се например сега, в този момент.

— Малко ми е трудно да го направя.

Старк се загледа към бележките, изрезките и снимките, които покриваха стените на офиса.

— Тук няма огледало.

— Ето пак. Разбираш ли какво искам да кажа? Приемаш нещата в най-буквалния им смисъл. Много малко хора на този свят казват точно това, което мислят.

Старк се намръщи.

— Забелязал съм.

— Трябва да търсиш истинския смисъл зад думите. Мисли за човешкото общуване, като за проблем от теорията на хаоса.

— Комплексност, не хаос. И аз не работя в областта на комуникационните приложения.

Тя удари с длан по масата.

— Ето пак! Прекъсваш разговор по много важен въпрос, само за да ме поправиш, защото съм използвала термин, който смяташ за неточен. Това е повърхностен начин на мислене. И пречи на истинското общуване.

Той я погледна изненадано.

— Винаги съм мислел, че го улеснява.

— Появрай ми, не го улеснява. — Дездемона барабанеше с пръсти по облегалката на стола си. — А сега, да се върнем на онова, което казах за приликите между човешкото общуване и проблемите на теорията на хаоса или комплексността, или каквото и там да е...

— Не се обиждай, Дездемона, но ти не знаеш нищо за последното.

— Ти си мислиш така. Онова, което се опитвах да кажа, е че трябва да търсиш смисъла зад думите. Действителното значение, а не буквалното.

— Хората би трябало да казват онова, което мислят.

— Може би. Но често не го правят. — Тя го погледна с някакво беспокойство. — А понякога не могат.

— Разбира се, че могат.

Старк си каза, че тук е върху здрава почва. Би могъл да спори по този въпрос от гледна точка просто на здравия разум, фактите бяха очевидни.

— Неспособността да се общува точно и ясно води до недоразумения и замъглена логика.

— Е, да, според теб, при повечето хора е така. Те се поддават на емоции, които ги объркат и им пречат да мислят ясно.

„Без съмнение, това е причината да mi каже, че me обича преди няколко часа — помисли си мрачно Старк. — Страстта е замъглила разума й за един кратък миг.“

— Разбирам.

— Причината, поради която казах на родителите си, че сме делови партньори и само се срещаме понякога е, че ги познавам много добре. Ако дори само намекнеш нещо за сериозна връзка, те веднага щяха да започнат да мислят за женитба.

— Женитба.

Думата сякаш заседна на гърлото му.

— Точно така. — Дездемона се завъртя със стола си към компютъра и изведенъж се оказа много заета с клавиатурата. — Уейнрайт са романтици. За тях сериозната връзка означава обвързване, брак и всичко останало.

— Разбирам. — Старк наблюдаваше как еcranът на компютъра се съживява.

— Не се притеснявай, мисля, че успях да разсея тази представа.

— Дездемона му хвърли бърз и неразгадаем поглед. — Уейнрайт са малко старомодни за някои неща. Семейството е много важно за тях. Причината е, че през годините не са могли да разчитат на никого, освен един на друг.

— Разбирам.

— Знам какво мислиш за брака, Старк. Не се беспокой, ще се постараю никой вече да не повдига въпроса.

— А ти какво мислиш за него? — запита Старк с преднамерено неутрален тон.

— За брака ли? Ами, аз съм Уейнрайт. — Тя му се усмихна извинително. — Някой ден... — леко вдигна рамене и остави фразата си недовършена.

— Разбирам.

— Но, ей, до този ден има още много време, нали? — Дездемона го изгледа лукаво. — А дотогава, смятам, че онова, което е между нас, е нещо много особено, окей?

— Да. Особено.

До смърт му се искаше да разбере, за какво всъщност му говореше. Определено имаше впечатлението, че му се губи нещо от разговора. Сякаш думите на Дездемона бяха заключени с някакъв код. Долавяше, че има някакъв скрит смисъл в тях, но не можеше да стигне до него. А колко добре се чувстваше с простите, ясни проблеми на комплексните структури.

— А, ето. — Дездемона разглеждаше екрана пред себе си. — Тези „драсканици“, които виждаш, са онова, което излезе, когато възстанових последния файл. Произволни знаци. Тони е прав. Може и някое дете да ги е напечатало. Какво ще кажеш?

— Дай да видим кога е записан файлът.

Безкрайно благодарен, че може да се прехвърли на тема, която разбира, Старк се надвеси над клавиатурата и набра някаква команда с една ръка.

Времето, когато драсканиците са били въведени в паметта, се появи на екрана. Осем и петнадесет.

Дездемона отново впери поглед в екрана.

— Точно когато Върнън е бил убит. Старк гледаше замислено знаците.

— Въпросът е, кой е напечатал тази безсмислица? Върнън или убиецът?

— И защо изобщо на някого му е притрябало да печата на компютъра ми?

— Добър въпрос.

Старк съсредоточено се взираше в дългата редица знаци. Имаше някаква закономерност. Усещаше я.

— Мисля, че не са просто драсканици.

— Какво искаш да кажеш?

— Би могло да е закодиран текст. Очите на Дездемона се разшириха.

— Шифровано съобщение?

— Да.

— Но ти трябва да имаш специална програма, за да го разшифроваш, нали? Аз нямам такава.

— Няма нищо сложно в това, кодиращата програма да се прехвърли от някой флопидиск, да се кодира това съобщение и после

програмата да се изтрие от паметта на компютъра ти.

— Но това би означавало, че някой е оставил това съобщение специално за мен. — Дездемона поклати глава. — Няма никакъв смисъл. Как е могъл да бъде сигурен, че ще го разбера?

— Съвсем логично е предположил, че ти ще поискаш да видиш какво е имало в изгубения файл, след като си включила компютъра и преди да започнеш работа.

— Да речем, че е така. Но откъде е бил сигурен, че ще разпозная едно кодирано съобщение само по вида му?

Старк се замисли върху най-вероятното обяснение.

— Може би съобщението не е било оставено за теб.

— Аз съм единствената, която използва компютъра.

— Наистина ли?

— Разбира се. — Дездемона го погледна в очакване. — Можеш ли да дешифриш това?

Искаше му се да го дешифрира бързо.

— Вероятно. Но първо трябва да извадя вълшебния си пръстен за дешифриране от кутията с юфката.

Половин час по-късно Дездемона влятя в „Екзотика Еротика“ с две високи чаши мляко в ръка, които бе купила от кафене „Муз“.

Тя изчака, докато една жена в делови костюм на ситно райе приключи с покупката си на пухкаваboa от пера — последната еротична новост — и на пакетче кондоми в златно и розово. На излизане жената се усмихна на Дездемона. Дездемона й кимна.

— Ще трябва да доставим повече неща от пера — каза Кирстен, когато вратата се затвори зад клиентката. — Всичко, което има пера, се продава като топъл хляб.

— Разбирам какво имаш предвид. И в моя бизнес лебедите вървят най-много. Ето, вземи си млякото.

— С малко кафе. Точно, от каквото имах нужда. Цял следобед не съм сядала. Това е първата пауза, но не смея да оставя магазина. Днес съм сама тук.

— Къде е Хенри? — Дездемона остави млякото на плата. — Вече не ти ли помага?

— Иън се обади и го извика в „Рампата“, за да се срещнат с някакви евентуални спонзори.

— Хм. Дали това означава, че Иън се е отказал да преследва Старк, с цел да го превърне в ангел — покровител.

— Иън никога не се отказва. Знаеш го. Той е неуморим в търсенето на средства за „Рампата“. — Кирстен отпи от млякото. — А при теб как вървят нещата?

— Мама и татко току-що пристигнаха. Театър „Кактус“ е бил затворен в началото на седмицата, финансови проблеми.

Кирстен направи физиономия.

— Нищо ново, а? Запознаха ли се вече със Старк?

— Преди малко. Нещата почти бяха на ръба. Татко моментално влезе в ролята на „загриженния баща“. Кълна ти се, че ако не го бях спряла, със сигурност щеше да попита Старк, дали намеренията му са почтени. Кирстен вдигна вежди.

— И как го спря?

— Дадох му ясно да разбере, че връзката ми със Старк не е от такъв характер.

— Не е от такъв характер ли? — Кирстен едва не се задави с млякото си. — Не бих казала. Ти спиш с него. Колко време смяташ, че можеш да криеш това от Бенедикт? Всички в семейството го знаят.

— Така ли? — Дездемона бе ввесена. — Бих искала да знам, откъде всички вие сте така осведомени за моите интимни работи. Старк не е прекарал и една нощ в моя апартамент, нито пък аз съм нощувала в къщата му! Откъде всички са толкова сигурни, че спим заедно?

Кирстен се ухили.

— Божичко, и аз не знам. Наречи го интуицията на Уейнрайт.

Дездемона простена.

— Какво да правя, Кирстен? Щом татко разбере, че съм влюбена в Старк, ще започне да вдига врява, като старомоден моралист. Знам, че така ще стане.

— Е, и какво от това. Ролята му отива.

— Ще очаква Старк или да се ожени за мен, или никога вече да не престъпи прага ми. Ще настоява Старк да направи избор.

— Остави Старк, сам да реши.

— Не мога — отвърна Дездемона. — Не смея да оказвам никакъв натиск върху него на този етап. Старк сам все още не знае какво иска.

— Не съм толкова сигурна.

XVII

Старк седеше в затъмнения си кабинет и умуваше върху съобщението пред себе си. Дешифрирането на думите, оставени в компютъра на Дездемона, се оказа детска игра за „АРКЕЙН“. Но самото послание съвсем не беше шега.

Клиент: Това е, за да ти стане ясно, че те засякох. Мислиш ли, че вечно можеш да се криеш зад анонимния адрес? Като доказателство, че знам кой си, оставям това там, където знам, че ще го намериш. Ти вечно си играеш с този компютър. Цената на мълчанието ми е петдесет хиляди. Същите условия като миналия път.

Старк си спомни еуфоричното облекчение на Дездемона, когато сметнаха, че вече имат доказателство, че не Тони е този, който се е опитал да открадне „АРКЕЙН“.

Чудеше се как ли ще реагира тя, когато ѝ съобщи лошата новина. Ставаше все по-ясно, че завареният ѝ брат е затънал до ушите в цялата тази каша. Напълно възможно бе, той да е тайнственият „клиент“, които бе наел Върнън Тейт, да открадне кодиращата програма.

Дездемона бе сгрешила преди малко, когато твърдеше, че е единствената, която използва компютъра. Добрият стар Тони не само го използваше, но и бе инсталирал софтуера ѝ и приспособил основните програми. Черната овца на фамилията Уейнрайт беше доста на „ти“ с компютрите. И компютърът, с който най-много обичаше да си играе, беше този на Дездемона.

За Тейт, без съмнение, е било трудно да идентифицира клиента си. За целта той е трябало да проследи файловете на анонимната поща — сложна задача, дори и за един обигран хакер. Но след като веднъж откриел самоличността на Тони, нещата са щели да станат много по-лесни. Не е било кой знае колко сложно, да засече Тони на компютъра на „Райт Тъч“.

Мина доста време, преди Старк да вдигне телефона и да набере номера на „Райт Тъч“.

— Тя не е тук, Старк. — Жулиета бе малко задъхана, сякаш бе изтичала да се обади в офиса. — Отиде до „Екзотика Еротика“. Но понеже и без това се обаждаш, бих искала да те поканя на вечеря довечера.

— Вечеря?

— За да отпразнуваме завръщането на чичо Бенедикт и леля Силия в града. Всички ще бъдат там. Доведи Джейсън и Кайл.

— Къде ще е тази вечеря?

— В същия ресторант, където беше рожденият ден на Дездемона. Ще бъдем в банкетната зала в дъното. Когато дойдеш, просто кажи на салонния управител, че си за празненството на Уейнрайт. Доскоро.

Старк затвори телефона и набра друг номер.

Кирстен отговори още след първото позвъняване с енергичния ентузиазъм на търговец, който е имал добър ден.

— „Екзотика Еротика“.

— Старк се обажда. Търся Дездемона.

— Тук е.

Дездемона взе слушалката.

— Здравей, Старк. Какво има? Разшифрова ли съобщението?

— Да. — Той гледаше светещия еcran и се чудеше как да ѝ каже, че скъпоценният ѝ заварен брат изглежда по-виновен от всяка. — Това е изнудваческа бележка.

— Изнудване! Старк ѝ я прочете.

— Предполагам, че е била оставена от Върнън Тейт за клиента му. Открил е самоличността на клиента си и е поискал петдесет хиляди долара, за да я запази в тайна. Вероятно е бил убит веднага, след като е напечатал и закодирал тази бележка.

— Но това няма никакъв смисъл. Защо Върнън ще оставя съобщението на моя компютър?

Старк оставил мълчанието да натежи. Но ако таеше някакви надежди, че прословутата интуиция на Дездемона ще свърши мръсната работа, бе обречен на разочарование.

— Чакай, чакай, сега разбирам — гласът на Дездемона изведнъж затрептя от вълнение. — Тейт изобщо не е имал намерение, клиентът да чете изнудваческата бележка на моя компютър.

— Какво те кара да мислиш така? — запита внимателно Старк.

— Не разбираш ли? Върнън просто е използвал компютъра ми, за да напечата бележката и да я закодира.

— По този въпрос сме на едно мнение.

— Вероятно е имал намерение да напечата закодираното съобщение на принтера ми и да го изпрати на своя така наречен клиент, който и да е той.

— О, Дездемона...

— Но е бил прекъснат от убиеца, преди да успее да го направи — завърши тя триумфиращо.

— Смяташ, че той е използвал компютъра ти като пираща машина, за да напише една бележка, която да изпрати по пощата? — Старк затвори очи и се облегна на стола си. — Прословутата интуиция на Уейнрайт в действие, предполагам?

— Трябва да признаеш, че изглежда напълно вероятно — разсмя се Дездемона. — Дори и ти не можеш да оспориш логиката ми в този случай, Старк.

Да я оспори? Той би могъл да смаже нейната хилава, погрешна, абсурдна логика само за секунди.

Достатъчно бе само да изтъкне, че не е имало никаква нужда Тейт да използва компютъра и принтера на „Райт Тъч“. Тейт си е имал собствен хардуер вкъщи. А от изнудваческата бележка ставаше достатъчно ясно, че съобщението съзнателно е било оставено там, където Тейт е знаел, че клиентът му ще го намери — на компютъра на „Райт Тъч“. Всички, включително и Тейт, знаеха, че Тони вечно висеше на компютъра на Дездемона.

Нямаше къде да се избяга от това заключение. Най-вероятно Тони беше тайнственият „клиент“ на Върнън. И ако човек се замислеше, че хипотезата за убийство по време на кражба с взлом е малко прекалено удобна и базираща се на твърде много съвпадения, спокойно можеше да направи и крачка по-нататък. И спокойно би могъл да види Тони и в ролята на убиеца.

Тони е имал сериозен мотив да убие Върнън Тейт. Тейт се е опитвал да го изнудва. Поставянето на Тони в ролята на „лошия човек“ щеше също да обясни, как така Дездемона е избягнала два куршума от толкова близко разстояние. Да застреля сестра си, без съмнение, е било твърде много за Уейнрайт.

След убийството нервите на Тони явно не бяха издържали, той се бе паникьосал и бе скочил в първия самолет, излиташ от Сиатъл. Опитал се бе да заличи следите си, като е оставил съобщението на телефонния секретар на Бес и Август.

— Имаме безспорен прогрес тук, Старк — каза Дездемона. — На път сме да намерим отговора.

— Така ли мислиш?

— Сигурна съм. Ще се видим довечера. Кажи на Кайл и Джейсън, че в ресторантата правят и пица.

Старк внимателно затвори телефона. Поседя неподвижно още няколко мига, като наблюдаваше экрана. После стана и отиде до прозореца. Загледа се към града и ивицата на залива Елиът.

Истински глупак бе, да се надява, че Дездемона някой ден може да изпита същата дълбока привързаност към него, каквато чувствуше към заварения си брат. „Нима един мъж може да се състезава с героя от детството на една жена?“ — запита се Старк.

Не би имал никаква надежда, ако изпратеше Тони в затвора. Дездемона никога нямаше да му прости.

С огромно усилие на волята, Старк се застави да се съсредоточи върху логическата страна на ситуацията. Сега не беше момент, да потъва в хаоса на емоциите. Залогът беше прекалено голям. На всяка цена трябваше да накара Дездемона, да проумее истината за Тони. Ако Уейнрайт бе станал убиец, той вече не беше просто черна овца, той бе действително опасен. Човек, който веднъж бе убил, можеше да убие и втори път.

Старк знаеше какво трябва да направи и си каза, че ще го направи. Но знаеше също, че Дездемона няма да му благодари, задето е отворил очите й за истината.

Никой не благодари на вестоносеца, когато новините са лоши.

При третия опит Дездемона най-сетне успя да пъхне ключа в ключалката на апартамента си. Въздъхна от облекчение, отвори вратата и влезе в блаженото усамотение на жилището си.

Остави чантата си на близката масичка и прекоси помещението. Отпусна се в голямото червено кресло до панорамния прозорец. Още трепереше. Не бе в състояние да се овладее, откак Старк й се обади в „Екзотика Еротика“.

Старк смяташе, че Тони е клиентът на Върнън. Вярваше, че Тони е убил Върнън.

Наистина, той все още не бе произнесъл гласно обвинението, но Дездемона знаеше, че е само въпрос на време. Усетила го беше в гласа му. Побърза да му даде алтернативен вариант, но знаеше, че логиката ѝ е неубедителна. В нея зееха огромни празници и, щом като и тя ги виждаше, какво оставаше за Старк.

Дездемона няколко пъти си пое дълбоко дъх. Стисна здраво страничните облегалки на креслото и си заповяда, да спре да трепери. Трябваше да запази спокойствие. Трябваше да мисли ясно и рационално. Сега не беше моментът, да се поддава на вродената на Уейнрайт склонност към емоции.

Наложи си да разсъди трезво върху ситуацията. Необходимо бе да се осланя на интуицията си и на познаването на своето семейство. Първият и най-важен факт беше, че Тони не бе крадец. Не бе възможно, той да е клиентът на Върнън.

Вторият факт, който тя усещаше със сърцето си, макар и все още да не можеше да го докаже, беше, че Тони не е убиец. В интерес на истината, трябваше да си признае, че може би всеки би убил при определени обстоятелства. За Тони или за който и да било друг Уейнрайт това бе мислимо, само при силен пристъп на гняв или при самозащита. Но не и убийство, което хладнокръвно биха замислили предварително.

А какъвто и да бе Върнън Тейт, той в никакъв случай не бе човек, който може до такава степен да те вбеси, дори и да се опитва да те изнудва.

Логиката ѝ беше безупречна, според нея. И бе подкрепена от интуицията ѝ. Но не можеше да докаже нищо. И имаше ужасното предчувствие, че междувременно Старк напредва безмилостно по своята траектория.

Трябваше да намери начин да го отклони от пътя му и да го насочи в друга посока, преди да е направил така, че Тони да започне да изглежда виновен.

Телефонът иззвъня и я изтръгна от нерадостните ѝ мисли. Дездемона бавно се надигна от креслото си и прекоси стаята, за да се обади. Вдигна слушалката, като се надяваше, че не е Старк. Все още не беше готова да се справи с него.

— Детенце, ти ли си?

— Тони! — Дездемона се вкопчи в слушалката. — Къде си?

— Върнах се в Сиатъл — каза Тони със странен глас. — Но не съм в апартамента си.

— Какво има? Звучиш много странно.

— Сигурно, защото току-що проумях, че нещо много странно става тук. Дездемона, не се плаши, но мисля, че някой се опитва да ме натопи за убийството на Върнън Тейт.

— Да те натопи? — Дездемона се загледа навън с празен поглед.

— За какво говориш?

— Прибрах се у дома преди един час. Някой е бил в апартамента ми, докато ме няма.

— Откъде разбира?

— Отначало не бях сигурен. Просто имах чувството, че нещо не е наред. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Да.

Дездемона не поставяше под въпрос интуицията на Тони. Той беше Уейнрайт.

— Разопаковах си куфара и понечих да хвърля няколко мръсни ризи в коша за пране. Но когато го отворих, забелязах, че зелената риза, която бях оставил най-отгоре върху другите дрехи, вече не е най-отгоре. Сигурен съм, че това нещо бе последното, което направих, преди да тръгна за Лос Анжелис.

— Не разбирам. И къде беше тя?

— Най-отдолу на купчината. Дездемона се намръщи съсредоточено.

— Някой е ровил мръсните ти дрехи? И защо, за Бога?

— Не знам, но наистина станах нервен. Прегледах целия апартамент, за да проверя, дали нещо е откраднато. Нищо не беше взето, но нещо беше оставено.

— Тони, не се обиждай, но това не е последното действие от някоя театрална мистерия. Недей отлага голямата развръзка. Какво си намерил?

— Пистолет. Тридесет и осми калибър — каза Тони. — Беше на дъното на коша за пране.

— Господи!

— Върнън Тейт бе убит с тридесет и осми калибър, нали?

— Така каза единият от полицайите.

Коленете на Дездемона заплашваха да ѝ изневерят.

— И полицията не откри оръжието, с което е било извършено престъплението?

— Не — прошепна Дездемона. — Поне, доколкото аз знам.

— И отгатни къде някой е решил да намерят този пистолет — рече мрачно Тони.

— О, Боже! Но кой би трябало да открие пистолета? И кога?

— Откъде мога да знам, по дяволите? Може би полицията щеше да го намери по-късно, когато се натрупат достатъчно, така наречени „доказателства“, за да получат полицайите разрешение, да претърсят апартамента ми.

— Доказателства?

— Да. Доказателства. Инсценирани доказателства. Сигурен съм, че пистолетът в коша ми е само началото.

Дездемона изстинага.

— Това обяснява и съобщението на компютъра ми.

— Реших, че най-добре ще е да потъна за известно време. Отървах се от пистолета. Сега съм в един мотел на „Аврора авеню“. Регистрирах се под името Стоун Морган.

— За Бога, Тони, не беше ли това името на героя ти в онази сапунена опера, която се опитвахте да поставите?

— Да. То бе първото, което ми хрумна в момента. Чуй ме, детенце, малко съм изплашен. Не казвай на никого, дори и на семейството, че съм се върнал в града, окей? Имам нужда от малко време, за да се оправя в цялата тази бъркотия.

— Но мама и татко пристигнаха, Тони. Преди няколко часа. Знаят, че ще си дойдеш. На тях поне мога да кажа, нали?

— Не. Не казвай на никого. Нека всички мислят, че все още съм в Лос Анжелис. Знаеш как се вълнува семейството по време на криза.

— Да, но...

— Засега не искам да тревожа никого. — Тони направи многозначителна пауза. — И със сигурност не искам някой случайно да спомене пред неподходящия човек, че знам, че се опитват да ме натопят за убийството.

— Неподходящият човек? — Дездемона се смути. — Но кой е „неподходящият“ човек?

— Нима не се сещаш? — В гласа на Тони имаше горчивина.

— Да не би да искаш да кажеш, че знаеш кой стои зад всичко това?

— Има само един човек, който би могъл да е зад всичко това. Твоето приятелче, Старк.

За миг Дездемона остана без дъх.

— Не...

— Той единствен би имал някаква причина. Мрази ме и в червата

— гласът на Тони се смекчи. — Съжалявам, мъничката ми. Зная, че това е голям удар за теб.

— Не вярвам, че Старк би направил подобно нещо.

— Това е единственото обяснение, което съответства на фактите — настояваше Тони. — Не виждаш ли? Той иска да ме махне от пътя си и би направил всичко, за да го постигне.

— Смяташ, че ревнува? Тони, това е абсурдно. Старк не е човек, който би обезумял от ревност.

— Той ревнува, наистина, но това далеч не е всичко. Не забравяй, че той все още мисли, че съм се опитал да открадна неговата проклета секретна програма. Тип като него нито проща, нито забравя. Решил е с един куршум да улучи два заека. Вероятно е сметнал, че може едновременно да си отмъсти и да те обърне срещу мен.

— Тони, започваш да ми звучиш като герой от някоя мелодрама.

— Както знаеш, изкуството и животът понякога твърде много си приличат.

Дездемона затвори очи и се опита да мисли.

— Трябва да поговорим. Трябва да подредим фактите и да се опитаме да ги анализираме логично и ясно. Честно казано, Старк е много добър точно в това.

— За Бога, Дездемона, каквото и да правиш, само не казвай на Старк, че съм в града, и че съм намерил пистолета. Старк иска да ме унищожи, не разбираш ли. И действа изцяло по предварителния си план.

— Успокой се, Тони. Обещавам ти, че няма да предприема нищо, без преди това да го обсъдя с теб. — Дездемона взе химикалката и лист хартия. — Дай ми адреса на мотела си. Трябва да вечерям със

семейството тази вечер. Ако не отида, всички ще се чудят къде съм. Но щом се освободя, ще дойда до мотела ти. Ще поговорим.

— Окей. Но бъди внимателна! Старк е опасен.

— Той казва същото за теб.

— Ей, къде е Тони? — запита Хенри, когато той и Кирстен влязоха в банкетната зала на ресторанта. — Мислех, че вече се е върнал и ще бъде с нас.

Старк видя как Дездемона бързо се извърна и се усмихна много лъчезарно.

— Току-що обяснявах на всички, че е оставил съобщение на телефонния ми секретар. Казва, че не е успял да си вземе билет на прилична цена за самолет от Лос Анжелис. Знаете колко е скъпо, ако се опитваш да си резервираш място в последната минута. Ще си дойде вероятно утре или вдругиден.

Старк я погледна през масата. Повече от ясно му бе, че тя лъже през хубавите си малки бели зъбчета. Погледът ѝ избягна неговия. Тя сведе глава и заговори с Кайл, който бе настанен до нея. Кайл се впусна в подробно описание на поредното представление на „Чудовища под леглото“.

Старк изучаваше изящната извивка на врата ѝ. Тя със сигурност бе изльгала.

Разсъждаваше върху този груб факт, докато седеше тихо на масата сред тълпата членове на фамилията Уейнрайт. Елиминира веселия шум от гласове, който го заобикаляше, и се съсредоточи върху мисълта, че Дездемона бе изльгала не само него, но и цялото си семейство.

Имаше само един човек на този свят, който да я накара да направи това.

Никой явно не забелязваше, че Старк не участва в разговора. Обичайното оживление, което цареше на масата на Уейнрайт, с Джейсън и Кайл в добавка, бе повече от достатъчно, за да прикрие мълчанието му. А и той далеч не бе най-словоохоливият човек на света.

Ядеше методично печената съомга. Сочната риба бе отлично пригответа с подправки и лимон, но той я усещаше като стърготини в устата си.

Старк знаеше, че Тони е в града. Проверил бе записите на авиокомпанията. Тони бе пристигнал с един от късните следобедни полети. И след това бе изчезнал.

Въпросът бе, защо Дездемона лъже. На Старк му се струваше, че знае отговора. Тя би направила всичко, за да защити скъпоценния си заварен брат.

Откъслеци от шумния разговор на Уейнрайт достигаха до него. Той ги регистрираше механично с някаква част от мозъка си:

... Иън все още мисли, че ще успее да намери някой ангел, който да подкрепи следващата продукция на „Рампата“. Страшно е упорит, нали? Бих се заклела, че ще направи всичко, за да спаси този театър...

... Макбет каза на мен и Кайл, че можем да се включим в подготовката на следващата пие на „Скитащите артисти“. Казва, че вече сме истински професионали...

... Нашият импресарио ни каза, че един малък театър в Ийст сайд смята да постави актуализирана версия на „Укротяване на опърничавата“. Смята, че Силия и аз можем да кандидатстваме за ролите на Кейт и Петручо. Още мислим по въпроса...

... Радвам се да чуя, че отново ще се върнеш към работата си в „Райт Тъч“, Дездемона. Все още не мога да повярвам, че си се натъкнала на жертвата на един истински убиец. Звучи като от някоя пие. Като си помисля как си била затворена в оня фризер, тръпки ме побиват цялата...

... „Екзотика Еротика“ е прекрасен магазин, скъпа. Толкова се радвам, че започна добре. Помисли си само, имаме още един човек със стабилен доход в семейството. Това бе толкова нужно...

Вечерята сякаш се проточи безкрайно. Старк напълно си даваше сметка, че е единственият, който стои встрани от магическия, искрящ ромон, обгърнал всички останали на масата. Отново бе вечният наблюдал и следеше какво става. Съзна, че Джейсън и Кайл вече бяха неофициално осиновени от клана Уейнрайт. Те бяха част от всичко, което ставаше тук.

Имаха свое място в схемата. Той, от своя страна, отново стоеше на ръба на хаоса.

От време на време Дездемона хвърляше поглед към Старк, но не направи обичайното усилие, да го привлече в разговора.

Старк не бе особено изненадан, когато тя обяви, че трябва да си тръгва.

— Ще ставам рано утре заran — рече Дездемона, докато се надигаше с привидна неохота. — Вие можете да си седите тук и цяла нощ, но мен бизнесът ме чака.

Жулиета изглеждаше изненадана.

— Но за утре нямаме нищо в графика, Дездемона.

— Да, но все още имам много работа, докато оправя всичко в офиса. — Дездемона взе сакото си в цвят на бронз от закачалката. — Довиждане на всички. Ще се видим утре.

Старк бутна назад стола си и също стана. Всички го погледнаха в очакване.

— Ще те изпратя до вкъщи — каза той тихо. Очите на Дездемона се разшириха.

— Не е необходимо. Наистина. Ще взема такси.

— Колата ми е паркирана отпред — настоя Старк.

— Но наистина няма нужда.

Бенедикт се намръщи с бащинска загриженост.

— Старк е прав, скъпа. Защо трябва да се прибираш сама? Нека да те изпрати.

— Лека нощ, мила — каза весело Силия. Дездемона се колебаеше. На Старк му бе абсолютно ясно, че тя търси изход от положението. Но явно не го намери.

— Добре, Старк — усмивката не стигна до очите ѝ. — Щом настояваш.

— Настоявам.

Тя махна на останалите.

— Веднага ще го изпратя обратно. — Старк кимна на Джейсън и Кайл.

— Ще се върна след малко.

— Окей, Сам — каза Кайл.

— Мога ли да си поръчам още един десерт, докато те няма? — запита Джейсън.

Старк се спря.

— Колко изяде досега?

— Само два.

— Смятам, че това е достатъчно. — Старк последва Дездемона през вратата, навън в главната зала, и я хвана под ръка.

Напрежението ѝ се долавяше съвсем ясно. Усещаше го да вибрира в цялото ѝ тяло.

— Малко е хладно тази вечер — подхвърли небрежно Дездемона, докато той отваряше вратата на колата.

— Малко. — Старк я изчака, да се настани. Дездемона му хвърли тревожен поглед, когато той седна зад кормилото.

— Джейсън и Кайл наистина се привързаха към театралния живот, не мислиш ли?

— Да. — Старк включи на скорост и потегли.

— Мама и татко те харесват.

— Така ли?

— Определено. Винаги мога да го усетя.

Старк не каза нищо. До него Дездемона също потъна в напрегнато мълчание.

Той се запита, дали Тони наистина се крие в апартамента ѝ. „Напълно е в стила на това копеле да я използва за прикритие.“

Изминаха краткото разстояние до апартамента на Дездемона и Старк паркира в гаража. Ръката му обгърна раменете ѝ докато се качваха с асансьора, но Дездемона не се отпусна в прегръдките му, както обикновено. Старк изчакваше, да види дали, ще му попречи да я придружи до вратата.

Изненада се, когато тя не се опита да го спре да влезе в апартамента. Но определено се постара да не му дава повод да се бави. Влезе бързо в антрето, извърна се и му подари още една изкуствена усмивка.

— Благодаря, че ме придружи. Жалко, че не можеш да останеш. Знам, че трябва да прибереш Джейсън и Кайл.

— Да.

Старк стисна силно ключовете в ръката си. Обхвана мансардата само с един поглед. Възможно бе Тони да се крие в банята или гардероба, но това сякаш бе малко вероятно. Дездемона не изглеждаше чак толкова нервна. Само нямаше търпение, той да си тръгне.

Погледът ѝ се смекчи и устните ѝ се разтвориха, като че ли искаше да каже още нещо. Вместо това се надигна на пръсти и докосна устните си до неговите.

— Лека нощ, Старк — прошепна му.

— Лека нощ.

Можеше да се закълне, че видя нетърпение, изписано върху лицето й, или бе просто беспокойство. Не бе особено добър в тълкуването на подобни неща.

Усети пръстите и да се плъзгат по врата му. Не откъсна очи от нея, докато тя не затвори внимателно вратата под носа му.

Постоя за миг в коридора, после се извърна и тръгна към асансьора. Спусна се до гаража. Влезе в колата, посегна към телефона и набра номера на ресторант.

— Бихте ли извикала господин Макбет Уейнрайт на телефона, ако обичате? — помоли управителката. — Той е на празненството в банкетната зала.

— Момент. Ще го извикам. Макбет се обади.

— Ало?

— Старк е. Имаш ли възможност да прибереш Джейсън и Кайл у дома и да останеш с тях няколко часа?

Макбет се разсмя.

— Не е проблем. Имах някакво предчувствие, че ще позвъниш. С Дездемона можете да продължите целувката си за лека нощ, докогато искате. Ще се погрижа за момчетата.

— Благодаря.

— Винаги можеш да разчиташ. И не бързай да се прибираш. Чао.

Старк затвори телефона. Паркира колата в една странична уличка, откъдето можеше да наблюдава стоманената решетъчна врата на гаража.

Не му се наложи да чака дълго. След по-малко от десет минути вратата на гаража се отвори. Появи се червената тойота на Дездемона. Тя излезе на улицата и пое на север.

Старк я последва. Въпросът, измъчвал го толкова време, най-сетне получи отговор. Когато положението станеше напечено, лоялността на Дездемона към заварения й брат, се оказваше по-силна от всичко.

Старк нямаше причина да бъде изненадан. Винаги бе знал какво място заема в живота й. Онова, което го смайваше, бе тъмното вълнение, надигнало се някъде дълбоко вътре в него. Похлупакът,

който затискаше вихъра на хаоса, отново се беше отместили. Ураганът на самотата заплашваше отново да го погълне целия.

XVIII

Дездемона паркира между стария буик и очукания форд и огледа невзрачния мотел, който Тони си бе избрал за убежище. Мястото явно някога бе било прилично и бе приютявало млади семейства и търговски пътници. Но в някакъв момент в миналото то, кой знае защо, бе започнало да запада, а съответно и клиентелата му се беше променила.

Лошо осветеният мотел изглеждаше точно мястото, което някой, принуден да се крие, би изbral, за да се регистрира под чуждо име. „Тони със сигурност е човек с усет за атмосферата на момента“ — реши Дездемона, докато отваряше вратата на колата и слизаше. Един Уейнрайт винаги държеше сметка за декора, на фона, на който щеше да се разиграе сцената.

Паркингът бе полуупразен. Когато тръгна към стая номер шест, някакъв автомобил спря на другия му край.

Внушителен мъж, облечен в светли панталони, бели обувки и спортен пуловер, се измъкна иззад волана. Изглеждаше сякаш току-що излязъл от някой голф клуб или яхта. Бледата светлина проблесна по оплещивящото му теме. Той нервно огледа занемареното място.

Невероятно кълощава жена с неестествено руса коса слезе след него. Тя носеше миниатюрна, подобна на комбинезон рокля, която едва покриваше гърдите и горната част на бедрата ѝ. Дванадесетсантиметрови токове и черни чорапи допълваха картината. В едната си ръка държеше цигара. Изражението върху слабото ѝ лице бе нещо средно между стоическо примирение и неизразима скука.

— Седми номер — каза тя на мъжа с груб глас на пушач, изпълnen с мирова скръб. — Плащаш предварително и използваш презерватив. Ясно ли е?

— Окей, окей, не може ли малко по-тихо, а? — Оплещивящият мъж се намръщи, съзрял Дездемона, и бързо отмести поглед.

— Какво има? — запита кълощавата. — Страх те е, жена ти да не дебне в храстите ли?

— Просто говори по-тихо — промърмори мъжът. Дездемона тръгна рязко към номер шест. Когато стигна там, почука на вратата.

— Кой е? — попита Тони отвътре.

— Аз, съм, Дездемона. Кого друг очакваш? Тони предпазливо отвори и надникна навън.

— Сами ли си?

— Разбира се, че съм сама.

— Влизай. Господи, колко се радвам, че те виждам. Каза ли на някого къде съм?

Дездемона пристъпи през прага, обгърна с поглед безвкусно обзаведеното помещение и потръпна.

— Не. Казах ти, че няма да издавам къде си засега. Но, Тони, трябва да поговорим. Това е лудост. Не можеечно да се криеш.

— Нямам достатъчно пари, за да напусна града. — Тони понечи да затвори вратата. — Онова копеле, твой приятел, наистина се е заел с мен. И иска да ме натопи за убийството.

— Не го наричай копеле. — Дездемона рязко се извърна към него. — Отказвам да повярвам, че Старк би направил такова нещо.

— Е, направи го! — Ярост се изписа върху красивото лице на Тони. — Това е единственото обяснение.

— Но погрешно — заяви Старк от прага. — Има и друго обяснение. Че ти си виновен!

— Мамка му! — Тони се хвърли върху вратата с цялата си тежест.

Но бе прекалено късно. Дездемона видя, че Старк бе пъхнал единия си крак в отвора и определена имаше надмощие.

— Пусни го да влезе, Тони.

— Да не си полудяла! Този тип иска да ме убие. — Тони скърцаше със зъби, докато затискаше вратата.

Старк се подпра от другата ѝ страна и натисна по-силно.

— За Бога, пусни го, Тони! — Дездемона се вбеси. — Това е безсмислено. Той вече знае, че си тук.

Тони рязко се завъртя и се подпра с гръб на вратата. Дишаše тежко. Жилите на врата му се бяха изопнали от напрежение.

— Тоя кучи син иска да ме пипне. Не разбираш ли? Помогни ми, по дяволите!

— Това е абсурдно! Пусни го.

— Ти на чия страна си?

Петите на ботушите на Тони драскаха по изтъркания килим. Миг по-късно вратата се разтвори. Тони изгуби равновесие и политна към стената.

Старк влезе в стаята и затвори след себе си.

Тони с вик се хвърли върху него. Старк отстъпи встрани, направи някакво небрежно движение и запрати Тони към отсрещната стена.

Той се приземи с трясък. — Престанете! — извика побесняла Дездемона. — Престанете веднага. Няма да търпя това, чувате ли!

Двамата мъже не ѝ обърнаха внимание. Тони скочи и още веднъж се хвърли към Старк, който го наблюдаваше невъзмутимо до последния миг. После се отмести, извърна се и го ритна под стомаха. Тони вдигна ръце, за да се защити.

Вкопчиха се един в друг и се затъркаляха по пода.

Дездемона пусна чантичката си и изтича до леглото. Грабна дрипавата плюшена кувертура и я хвърли върху тях. Тя се усука около търкалящите им се тела, приглуши ударите и свирепото им ръмжене.

— Престанете! — Дездемона сграбчи мърлявите чаршафи и тънкото одеяло и ги стовари върху кувертурата. — Престанете, ви казвам! — Цялата трепереше.

Купчината завивки и тела се претърколи още веднъж и най-сетне притихна.

Докато Дездемона я гледаше, смяяна от насилието, голямата ръка на Старк се появи изотдолу и отхвърли купа спално бельо. Той го разбута настрана и стана. Хвърли на Дездемона един-единствен, неразгадаем поглед. После погледна към Тони.

Стенейки, Тони успя да се освободи от усукалия се чаршаф и се изправи на едно коляно. Челюстта му бе натъртена, очите му — полуузатворени.

— Кучи син! — задъха се той. — Гаден кучи син. Знам много добре, какво се опитваш да направиш.

— Така ли? — запита Старк. Дездемона забеляза, че още трепереше.

— Моля ви — прошепна тя. — Стига вече. Трябва да поговорим. Тони се извърна към нея.

— Защо го доведе тук, Дездемона? Казах ти, че той се опитва да ме натопи. Как можа да ми причиниш това? Аз съм ти брат. И ти се

доверих.

— Не съм го довела тук.

Дездемона несигурно се отпусна върху най-близкия стол. Стисна длани, за да успокои треперенето на пръстите си.

— Нямам представа как е... — тя изведнъж се досети и погледна към Старк. — Ти си ме проследил, нали?

— Да. — Старк срещна погледа ѝ.

— Знаех си — изръмжа Тони. — Ти сигурно непрекъснато следиш Дездемона. Просто си изчакал, да те доведе при мен. Това също е част от замисъла ти, нали?

Дездемона отчаяно вдигна ръце.

— За Бога, Тони, успокой се и ме чуй. Старк е тук, защото се е тревожил за мен, нали Старк?

Старк стоеше като гранитен монумент на сред противната мотелска стаичка.

— Може и така да се каже. — Дездемона се усмихна накриво.

— Знаех, че ти усети, че нещо не е наред, още когато си казахме „лека нощ“.

— Усетил е, че нещо не е наред? — гласът на Тони се извиси, натежал от недоверие. — За какво изобщо говориш? Той съзнателно те е проследил тази вечер. Използвал те е, за да стигне до мен.

— Не, не, не! Ти объркваш всичко, Тони. Ти ме помоли, да не казвам на никого къде си, и аз не казах. Но Старк и аз станахме толкова близки, че усещаме, кога нещо беспокои другия. Така ли е, Старк?

— Сигурно — рече подигравателно Старк. — Душевна телепатия.

— В известен смисъл — усмихна се Дездемона. Тони изгледа с ненавист Старк.

— Телепатия? Пощадете ме за малко.

— Вярно е — увери го Дездемона. — Нямаше нужда да казвам нищо тази вечер. Старк веднага усети, че имам проблем, и че не мога да говоря за него. И сигурно се е разтревожил много, нали, Старк?

— Да речем, че нямаше да мога да заспя, докато не разбера какво става — промърмори Старк.

— Ето, виждаш ли, Тони? — каза Дездемона. — Съвсем естествено е било, Старк да ме проследи дотук. Аз бих направила същото в подобна ситуация. Нали знаеш, какво е да си влюбен.

Старк я гледаше с немигащи очи. Не каза нищо. Тони беснееше от безсилие и гняв.

— Влюбен? Дездемона, да не си полуудяла? Тоя тип не е влюбен в теб. Той иска да те използва. По дяволите, та той те използва от самото начало.

— Тони, знам, че си разстроен — рече успокояващо Дездемона.

— Но няма защо да ставаш параноичен.

— Свършен съм, а не разстроен. — Ръцете на Тони се свиха в юмруци. — И да, сигурно ставам малко параноичен. Можеш ли да ме упрекнеш, че се тревожа, след като сестра ми смята, че е влюбена в един студенокръвен компютър, който минава за човек?

Дездемона изгуби търпение. Скочи на крака и се изправи срещу Тони.

— Стига! Чуваш ли, стига! Знам, че си уплашен, знам, че се чувстваш като хванат в капан, но това не е причина да обиждаш човека, когото обичам.

— Той не те обича — рече сковано Тони. — Той преследва съвсем други цели с идването си тук и е решил да те използва, за да ги постигне.

— Какви цели? — възропта Дездемона.

— Кой знае? — Тони хвърли бесен поглед към Старк.

— Цялата тази история започва да прилича на някаква конспирация. Може би Старк участва в някакви технически игри с неподходящи хора. А може би продава неща, които не би трябвало да продава на чужди интереси. И може би му трябва някой, който да опере пешкира.

— Интересна теория — каза Старк. — Аз самият работих върху подобна версия.

— Така ли? — присви очи Тони.

— Да, с теб в главната роля.

— Престанете и двамата — заяви високо Дездемона. — Нито едното не е вярно.

Тони я изгледа намръщено.

— Откъде знаеш? Виж само как те е проследил тази вечер. Явно има доста опит. Човек, който наистина те обича, едва ли би те следил къде ходиш. Дори не би му хрумнал, че ще излизаш някъде. Той би ти вярвал.

Дездемона вирна брадичка.

— Старк ми вярва. Казах ти, че тази нощ ме е проследил, защото се е тревожил за мен, а не защото не ми вярва. А сега най-сетне ще мълкнеш ли и ще седнеш ли, Тони? Трябва да обсъдим разумно всичко това.

Тони се хвърли на един стол.

— Добре. Искаш да говорим? Да говорим тогава. Да чуем какво твоят любовник — андроид може да каже за себе си.

Дездемона дълбоко си пое дъх и се обърна към Старк.

— Съжалявам. Споровете в семейство Уейнрайт винаги са доста разгорещени.

— Забелязах — каза Старк.

— Съжалявам, и че не можах да ти кажа какво става още по-рано тази вечер. Тони ме помоли да не казвам на никого. — Дездемона се усмихна разтреперана. — Много вярно си предположил, че имам някакъв проблем.

Старк погледна Тони.

— И каква точно е същността на този проблем?

— Някой е подхвърлил пистолет в апартамента на Тони, докато той е бил извън града — обясни му Дездемона.

— Предполагаме, че това е тридесет и осемкалиброят, с който е бил убит Върнън Тейт.

— Не думай — промърмори Старк. Устните на Тони изтъняха от гняв.

— Какво направи с пистолета? — запита го Старк.

— Преди няколко часа отидох с ферибота до Бейнбридж — отвърна тихо Тони. — По средата на залива Елиът хвърлих пистолета зад борда.

— Отърва ли се и от другите възможни доказателства, докато се возеше с него? — залита учтиво Старк.

— Копеле!

Дездемона не обърна внимание на репликите им.

— Смятам, че Тони е прав за едно нещо. Някой изглежда наистина се опитва да го натопи за убийството на Върнън. Първо е примамен извън града, тъй че да изглежда, сякаш бяга от местопрестъплението. Отсъствието му е дало възможност на убиеца да

скрие оръжието в апартамента му. А после, тази изнудваческа бележка върху компютъра ми.

Тони я погледна.

— Каква изнудваческа бележка?

— Помниш ли оня път, когато ми помогна да възстановя изгубения файл?

— Да. И какво?

— Мислех, че са просто някакви драсканици. Но се оказа шифровано съобщение за изнудване.

— Кой каза това? — запита Тони.

— Старк. Той го разшифрова.

— Вярно ли е? — Тони изгледа враждебно Старк. — Той може да е измислил всичко, като част от плана си. Ако на екрана са излезли само драсканици, откъде можеш да си сигурна, че това е била изнудваческа бележка?

Дездемона завъртя очи към тавана.

— Да не почваме пак с оскърблениета. Имаме да обсъждаме важни неща. А сега, внимавайте и двамата. Старк, много се радвам, че ме проследи тази вечер. Това ще ни спести време.

Старк вдигна вежди.

— Така ли?

— Разбира се. — Дездемона седна отново. — И без това смятах да ти разкажа всичко, веднага след като поговоря с Тони.

— Така ли? — запита Старк с опасно равен глас.

— Не ѝ говори с такъв тон — изръмжа Тони. Дездемона се намръщи.

— Зная, че и двамата сте все още претоварени с тестостерон, поради неотдавнашното физическо насилие, но ще съм ви благодарна, ако овладеете хормоните си за известно време. Опитвам се да предвижа напред тази среща.

— Наричаш това среща? — осведоми се Старк.

— По липса на по-подходяща дума. — Дездемона кръстоса крака и изгледа двамата мъже. — Да видим сега. Ситуацията е доста странна. Някой очевидно е наел Върнън Тейт, за да открадне „АРКЕЙН“ от Старк. Върнън е направил опит в нощта на приема. Но не е успял. Следващото нещо, което знаем, е че бедният Върнън е

мъртъв, и че на компютъра ми е оставена изнудваческа бележка, адресирана до така наречения „клиент“.

Тони свъси вежди.

— Защо бележката е била оставена на твоя компютър?

— Не е ли очевидно? — отвърна Дездемона. — Човекът, който я е оставил, е искал да изглежда, че ти си клиентът на Върнън. Онзи, който му е платил, за да открадне „АРКЕЙН“.

— Мамка му — измърмори Тони. — А сега и проклетият патлак в апартамента ми. Знаех си. Пълна инсценировка.

— Съществува едно просто обяснение. — Старк отиде до отсрешната стена и облегна рамо на нея. — Че всичко това е истина.

— Копеле — каза Тони. Дездемона ги изгледа сърдито.

— Не желая да слушам повече неприлични думи. Ясно ли е?

Тони и Старк се взряха в нея. Никой не каза нищо.

— Така е по-добре. — Дездемона се помъчи да събере мислите си. — Както казах, преди да бъда прекъсната така грубо, очевидно е, че някой е убил Върнън, и след това си е поставил за цел да накара Тони да изглежда виновен. Убиецът по всяка вероятност е бил тайнственият „клиент“ на Върнън. Дотук съгласни ли сте?

— Това е една хипотеза — рече неохотно Тони. — Но ако я приемем, трябва да се запитаме, защо така нареченият „клиент“ си е направил труда да убие Тейт. Старк сви рамене в пренебрежителен жест.

— Възможно е, Тейт действително да го е идентифицирал и да го е заплашвал с изнудване.

— На мяя компютър ли? — запита бързо Дездемона.

Старк явно нямаше желание да продължи в тази посока. Дездемона остана с впечатлението, че би предпочел да си е мълчал.

— Може би истинската изнудваческа бележка да не е била изпратена чрез твоя компютър — рече той неохотно. — Възможно е, клиентът да е получил такава от Върнън, но по начина, по който обикновено се е свързвал с него. Чрез електронната поща.

Очите на Дездемона се разшириха, когато намекът му достигна до съзнанието й.

— Това означава, че изнудваческата бележка е оставена на компютъра след убийството, за да постави Тони под подозрение — заключи тя. — За да осигури едно фалшиво доказателство срещу него.

— Казах, че това е една възможност. — Старк погледна раздразнено Тони. — Макар и доста далечна.

— Да. Наистина доста далечна — съгласи се саркастично Тони.
— Но ако препнапишем сценария тъй, че ти да си лошият човек, логиката става още по-убедителна.

— Никой от вас не е лошият човек — заяви властно Дездемона.
— А сега да продължим. В тази пиеса наистина има лош човек. Някой, когото още не сме идентифицирали. Трябва да го открием.

— Ние ли? — вдигна вежди Старк. — Тогава за какво плащат на полицайите?

Дездемона направи гримаса.

— Не ставай идиот, Старк. На този етап не можем да отидем в полицията. Тя може да стигне до погрешни заключения.

— Искаш да кажеш, че могат да решат, че Тони е виновен? — Старк кимна тържествено. — Вярно. Така е. Не бях помислил за това.

— Не си, дявол да те вземе — вметна Тони.

— Както казвах, — продължи решително Дездемона — засега няма да ходим в полицията. Първо трябва да намерим истинския клиент на Върнън. — Тя погледна Старк в очакване.

Той съсредоточено отвърна на погледа ѝ.

— Е? — настоя Дездемона.

— Е, какво? — запита Старк.

— Как смяташ да намериш истинския клиент на Върнън? — запита търпеливо Дездемона. — Човекът, който го е убил.

— Защо гледаш към мен?

— Защото ти си експерт по сигурността.

— По дяволите!

Дездемона се усмихна облекчено.

— Знаех, че ще се съгласиш да помогнеш.

„Аз съм експерт по сигурността, да.“ Старк все още се ругаеше, че е идиот, докато следваше Дездемона в гаража на блока ѝ. „Как, по дяволите ѝ позволих да ме манипулира, за да помогам на този неин пропаднал брат?!“ — питаше се той може би за хиляден път.

Дездемона го бе накарала да наруши най-скъпоценното си правило. Той бе престанал да мисли и да действа с рационалната страна на мозъка си. Позволил бе да го погълне хаосът на чувствата.

Тук, в котела на вещицата, нещата нямаха нищо общо с логиката. И всеки ход бе коварен и непредсказуем.

Кръвта му изстина, като си спомни как Тони се опита да убеди Дездемона, че той е престъпният мозък, скрит зад цялата тази сложна конспирация. Досега Стартк не се бе замислял сериозно, че ако някой наистина се опиташе да хвърли светлина върху проблема, бе напълно възможно, той самият да изглежда също толкова виновен, колкото и Тони Уейнрайт.

Дори повече.

„В края на краищата, — каза си с огорчение Стартк — един безпристрастен наблюдател би могъл да реши, че именно аз съм човекът, който познава игрите в нелегалния международен бизнес с технологии.“

А и бе далеч по-запознат с компютрите, отколкото Тони Уейнрайт. Тони беше добър, но бе аматьор в сравнение с него. Имаше и още нещо, което можеше да се обърне срещу Стартк. Той бе този, който бе наел Дездемона за доставчик, после я бе прельстил и бе влязъл в цялата тази пъклена игра.

Принуден бе да признае, че Уейнрайт имаше известно право. Нямаше къде да се избяга от факта, че опитът за кражба на „АРКЕЙН“ и убийството на Върнън Тейт бяха станали след началото на връзката му с Дездемона. Погледнато от този ъгъл, Стартк бе отличен кандидат за ролята на лошия тип.

Ревността се смяташе за един от класическите мотиви за насилие. Стартк си каза, че не е ревнивец, но се съмняваше, дали някой ще му повярва.

Слава Богу, Дездемона не се бе заинтересувала от този сценарий повече, отколкото когато той обрисуваше Тони като злосторника.

Паркира и изключи мотора. Остана още миг зад волана, наблюдавайки как Дездемона слиза от тойотата си. Тя му махна над покрива над колата си. Обхвана го странно чувство, докато я гледаше. Цялото му тяло се напрегна, като пред битка с невидима заплаха.

„По дяволите. Напълно съм способен да изпитвам ревност!“

Тази мисъл го разтърси. Най-сетне отвори вратата и слезе.

— Имаш ли време за едно кафе? — запита Дездемона, докато той се приближаваше към нея в тихия гараж.

Стартк погледна часовника си.

— Мисля, че да. Макбет е с Кайл и Джейсън. Тя спря пред асансьора.

— Наистина мисля онова, което казах преди малко. Радвам се, че ме последва тази вечер. Спести ми необходимостта, да уговорям Тони, да те молим за помощ. Понякога той е ужасно упорит.

Старк натисна бутона на асансьорната кабина.

— Той смята, че виновният съм аз. Че искам да го натопя, защото ревнувам.

— Не се беспокой за това. Тони просто говореше напосоки, както обикновено. Прекалено е развълнуван в момента. Не го обвинявам, че е в това състояние. Та някой се опитва да го натопи за убийство, представяш ли си?

— Може би.

— Слава Богу, че е намерил пистолета преди полицията. Обзалагам се, че това е трябало да бъде решаващото доказателство срещу него.

— Възможно е.

Дездемона замръзна. В очите ѝ проблесна уплаха.

— Полицията вече може би търси Тони!

— Ще научиш, ако наистина го търсят — каза Старк. — Първото нещо, което ще направят, е да попитат теб или някой друг от семейството, къде е.

— Вярно. Е, щом като още никого не са питали, значи можем да предположим, че така нареченият клиент на Върнън за известно време се е потопил.

Старк не знаеше какво да ѝ отговори. Обгърна раменете ѝ. Този път тя се отпусна на гърдите му. Той също си отдъхна малко. И двамата мълчаха, докато асансьорът стигна петия етаж. Дездемона тръгна напред по коридора и отвори вратата на апартамента си.

— Ще направя кафето.

Старк затвори много внимателно. „Трябва да ѝ кажа истината — мислеше си той. — Трябва да хвърля картите върху масата.“

— Дездемона?

— Да? — Тя му се усмихна през рамо.

— Тази нощ не те последвах, защото се тревожех за теб, или заради никаква телепатична връзка. Тръгнах след теб, защото разбрах, че изльга, когато каза, че Тони още не се е върнал в града. — Старк

мушна ръце в джобовете на сакото си. — Помислих си, че искаш да го прикриваш.

— Така беше — тя заобиколи стъкления плот и се зае с лъскавата машина за еспресо. — И след като си разбрал, че лъжа, значи си бил на същата вълна като мен, защото никой друг от семейството не го усети. Това само показва колко близки сме наистина.

— По дяволите, Дездемона, опитвам се да ти обясня нещо тук.

Тя го погледна изпитателно.

— И какво е то?

Старк прокара ръка през косата си, обзет от безсилие, да ѝ обясни по-ясно.

— Не знам. — Дездемона се ухили.

— Бедният Старк. Прекалено интелектуализираш проблема, знаеш ли?

— Така ли?

— Успокой се. Напоследък нещата около нас станаха доста емоционални. Опитай се да се съсредоточиш върху проблема с клиента на Върнън.

Той премигна.

— Ти казваш на мен да се опитам да се съсредоточа?

— Да.

От машината започна да излиза пара.

— Ето, изпий едно хубаво еспресо. Малко кофеин сигурно ще успокои нервите ти.

— Изобщо не съм нервен. Никога в живота си не съм бил нервен.

— Както и да е. — Дездемона седна до плота.

Старк също възседна едната от табуретките и дланта му обгърна малката чашка.

— Ами ако Тони се окаже истинският убиец, Дездемона?

— Няма да се окаже.

— По дяволите, ами ако наистина е и аз го докажа? Тя притихна, очите ѝ изведнъж станаха тревожни.

— Не знам.

— Ще ме намразиши ли, задето съм открил истината? — насили се да запита Старк.

— Да те намразя? — тя се намръщи. — Защо да те мразя? Нашата връзка не се основава на това, дали Тони е виновен или не.

— Наистина ли?

— Старк, това няма никакъв смисъл. Тони не е виновен. Но ако приемем дори хипотетично, че е, това не би променило чувствата ми към теб.

— Носителите на лоши вести обикновено ги убиват — рече уморено Старк. — Така е било във всички времена.

Дездемона отпи от еспресото си.

— Трябва да ми се довериш, Старк. Пръстите му стиснаха крехката чаша.

— Ще се омъжиш ли за мен?

Няколко капчици кафе се изплискаха от чашата ѝ. Дездемона сякаш не забеляза. Погледна го втренчено.

— Защо?

— Защо? Как може да питаш? — Старк изведнъж се ядоса. — На такъв въпрос се отговаря с „да“ или „не“, а не с пространно есе. Всичко, което искам, е един откровен отговор.

— Окей.

— Окей, какво? Да или не? Ще се омъжиш ли за мен?

— Успокой се. Казах окей, нали? Той я гледаше с присвити очи.

— Ще го направиш ли?

Дездемона му се усмихна някак унесено.

— Ако си сигурен, че искаш да се ожениш за мен, аз ще се омъжа за теб.

Заля го огромно облекчение. Старк се опита да овладее чувството на световъртеж, уплашен, че ако му се поддаде, може да се бълсне в стените или в тавана.

Трябваше да запази самообладание.

Дездемона току-що бе казала, че ще се омъжи за него, но тя лесно би могла да промени решението си. Бог бе свидетел, че неведнъж му се беше случвало. Чашката за еспресо в ръката му издрънча върху чинийката. Той бързо я пусна.

— Сигурен съм.

Старк се постара да говори спокойно. Грабна отново малката чашка и гълтна еспресото на един дъх. После погледна часовника си.

— Става късно. Трябва да тръгвам.

— Чакай малко — изгледа го свирепо Дездемона. — Само това ли имаш да кажеш?

Той направи недоумяваща гримаса.

— Какво?

— Току-що се съгласих да се омъжа за теб — напомни му тя малко прекалено сладко. — Поправи ме, ако греша, но това не предполага ли няколко развълнувани думи? Радостни възклициания? Може би един малък сонет?

Старк усети, че става тъмночервен.

— Съжалявам — рече сковано. — Не пиша сонети.

— Няма да променя решението си, да знаеш.

Той се усмихна невесело, докато слизаше от табуретката.

— Няма ли?

— Няма. Виж какво, знам, че си свикнал с предложения, сватби и неща от този род, но за мен това е ново. За пръв път приемам предложение за женитба. Знам, че начинаещите винаги имат звезди в очите, но наистина очаквах повече от този момент.

— Разбирам — каза предпазливо Старк. — И какво точно очакваше?

— Ами като начало, представях си някак по-внушителна сцена.

— Дездемона махна с ръка. — Може би рози и шампанско. Ти би трябвало да коленичиш, естествено. Лунна светлина и поне малко вълнение от твоя страна.

— Може и да имам опит, но не съм много добър в тези неща — каза Старк.

— Ха! Уплашен си, нали? Мислиш за твоите два минали провала и си притеснен като актьор във вечерта на премиерата. Признай си.

Той заобиколи плота и пое лицето й в дланите си. Вгледа се в прекрасните ѝ очи.

— Предполагам, бих могъл да осигури появяването ти при олтара, като те наема да подготвиш сватбения прием.

— Няма да обслужвам собствената си сватба.

— От това се и боях. Значи трябва да разчитам на думата ти, че ще дойдеш, така ли?

— Имай ми поне малко доверие, Старк. Вярвай ми. — Тя отново му се усмихна унесено. — Както аз ти вярвам.

Той не успя да измисли какво да каже и затова я целуна.

Дездемона остави чашата с еспресо и отвърна на целувката му. Старк усети как ръцете ѝ обвиват кръста му. Уханието на тялото ѝ

изпълни съзнанието му.

Отдъхна си, когато чу тихата ѝ въздишка. Тя се разтапяше до него — топла, сладка и всеотдайна. Можеше и да не знае винаги какво да каже на Дездемона, но когато я имаше в ръцете си, умееше чудесно да общува с нея.

XIX

Дейн се изтягаше на стола си и наблюдаваше Старк с развеселено изражение.

— Не мога да повярвам, че смяташ да опиташ трети път.

Старк вдигна поглед от разпечатката, която изучаваше. Неохотно пренасочи вниманието си.

— Какво?

— Казах, че не мога да повярвам, че си поискал ръката на Дездемона. Минаха само няколко месеца от последната ти сватба. Сигурен ли си, че си готов да си вземеш пак смокинг под наем?

— Няма да ми се наложи да вземам под наем — каза Старк. — Памела настоя да купя оня за предишната сватба, не помниш ли? Носех го на благотворителния бал. Няма причина да не го облека отново.

— Знам, знам. — Дейн се ухили и вдигна ръце. — Само се пошегувах.

— Много смешно. — Старк отново се съсредоточи върху разпечатката. — Какво, по дяволите, е това? Ланкастър сякаш е изсмукал тези прогнози за продажбата на „АРКЕЙН“ през първата година направо от пръстите си.

— И аз се боя, че е така — промърмори Дейн.

— Добре, защо не го спря? — Старк взе червен молив и прокара акуратна права черта през една цяла редица от цифри. — Колко пъти съм казвал, че искам сигурни преценки за възможностите за продажби.

— Ланкастър е от онези, за които чашата е винаги наполовина пълна. Роден оптимист.

— Оптимистите са опасни във финансия сектор. Чувствам се много по-добре, ако съм наясно с най-лошия вариант.

— Ще му кажа да преработи цифрите.

— Направи го. Кажи му, че ако му е трудно да изпадне в мрачно настроение, аз мога да му помогна.

— По една случайност не говорех за Ланкастър, когато казах, че се боя — продължи Дейн. — Говорех за годежа ти.

— И какво по-точно? — Старк отново се намръщи на една друга редица цифри.

— Не мога да повярвам, че си помолил жена като Дездемона Уейнрайт, да се омъжи за теб.

Старк намръщено вдигна поглед.

— Не те разбирам, Маккалъм. Какво точно се опитваш да кажеш?

В ъгълчетата на устните на Дейн се появи многозначителна усмивка.

— Просто се чудех, дали най-сетне и на теб ти дойде сляпата неделя.

— Сляпата неделя?

— Влюбен ли си в Дездемона Уейнрайт?

— Маккалъм, за умен мъж като теб, понякога задаваш много глупави въпроси. — Старк проследи още един ред цифри.

— Знам. Но всъщност винаги ти си бил мозъкът на отбора, а не аз. Аз съм обикновен шерп.

— Какво трябва да означава това?

— Означава, че „Старк Секюрити Системс“ е твоето творение. И че ти си ключът към неговия успех. Без теб тази компания е нищо.

— Никой бизнес от такъв мащаб не може да се крепи само на един индивид.

— Грешиш. Където и да отидеш, ти си звездата на шоуто — каза тихо Дейн. — Така беше в института, така е и сега. Какво е да се чувствува винаги номер едно?

Старк не обърна внимание на въпроса му. Гледаше угрижено следващата редица от нереалистични цифри.

В единаесет часа същата вечер Тони крачеше из кабинета на Старк с неспокойната, дебнеща походка на затворена в клетка пантера.

— Не биваше да ти позволявам, да ме уговориш, да дойда тук. Това е тъпо. И, доколкото те познавам, сигурно е капан.

— Ако исках да те хвана в капан, — каза Старк — щях да си стоя настрана и да оставя нещата на естествения им ход. Доказателствата срещу теб се натрупваха чудесно още от самото начало. Въпрос е само на време, кога ще привлекат вниманието на ченгетата.

Тони го изгледа унищожително.

— С малко помощ от твоя страна, нали?

— Точно там е номерът. Изобщо нямаше да ми се наложи да го правя. Ти имаш вроден талант да си стреляш в краката.

Тони присви очи.

— Всички говорят, че си адски умен, но знаеш ли какво мисля аз?

— И представа си нямам.

— Смятам, че ти си опасен кучи син, който обича да използва хората.

— Имаш си право на твое мнение.

Старк въведе нова команда. „АРКЕЙН“ се плъзна през още един пласт на комплексността, търсейки закономерности.

— Адски си прав, имам това право. — Тони застана зад него. — Какво точно се опитваш да правиш сега?

— Използвам „АРКЕЙН“ за проучване на файловете на анонимната поща. Търся кода, който свързва анонимните адреси с истинските адреси на потребителите.

Тони се приведе и се загледа в екрана.

— Смяташ, че можеш да прецакаш кода и да намериш истинския адрес на клиента на Тейт?

— Може би. С малко помощ от „АРКЕЙН“. Тони се намръщи.

— А къде всъщност се намира анонимната поща?

— Не знам. Би могла да бъде навсякъде. В Европа. Или на някой остров в Карибско море. В Южна Калифорния. Който и да я е създал, явно ръководи някакъв център за незаконна търговия със софтуер, като използва наемници като Върнън Тейт. Всички контакти между клиентите и наемниците се осъществяват анонимно. Доставката на откраднатото сигурно също става чрез някакъв анонимен преносител.

— Смяташ ли да раздухаш нещата публично, след като всичко това свърши?

— Да.

Тони замълча за момент.

— С подобни неща ли се занимава твоята компания?

— Да.

— Интересно.

— Да, така е. А сега можеш ли за малко да мълкнеш и да седнеш? Пречиш ми да се концентрирам.

— Добре, добре. — Тони прекоси стаята и се хвърли на един стол. — Защо ме накара да дойда тази вечер?

— Защото вратът ти е на дръвника и Дездемона ще се разстрои, ако някой замахне с брадвата.

— В същата степен би могъл да бъде и твоят врат.

— Да, но не е, нали? Който и да стои зад това, той е подхвърлил пистолета в твоя апартамент, за да изглеждаш ти виновен, а не аз.

— Все още мисля, че има твърде голяма вероятност онзи, който се опитва да ме натопи, да си ти — изръмжа Тони.

Старк хвърли поглед към него.

— Дай да се разберем за едно нещо — рече той бавно. — Ако през следващите няколко часа се откажеш от мелодраматичните пози и се опиташ да поразсъждаваш логично, аз няма да ти изтъквам по всеки повод колко виновен изглеждаш.

Тони се намръщи.

— Защо би искал да ми помогнеш?

— Казах ти, че правя това за Дездемона, а не за теб. Тони скръсти ръце.

— Проклет да съм, ако знам какво намира в теб.

— Казват, че любовта е сляпа. — Старк изпита някакво абсурдно задоволство при тази мисъл.

— Да, но тя никога не е имала проблеми със зрението си, преди ти да се появиш. Въщност, живееше като монахиня.

— Доста затворено, искаш да кажеш?

— Да. Точно така. Не мога да го проумея. — Тони удари с длан по облегалката на стола. — Ти не си за нея. Това е повече от ясно. Защо тя не го разбира?

Старк се отказал да се опитва да работи. Завъртя се със стола и се загледа мрачно в него.

— Защо не се опиташ да приемеш фактите, Уейнрайт? Все някой ден е щяла да се влюби в някого.

— Но защо трябваше да си ти?

— Знаеш ли какво мисля? Че щеше да се държиш по същия начин, независимо за кого е щяла да се омъжи. Наистина ли смяташе, че можеш вечно да я държиш под ключ?

— Никога не съм се опитвал да я държа под ключ! — Тони скочи от стола и отиде до прозореца. — Просто искам да я предпазя.

— Тя вече не е малко момиченце.

— Знам го, но е толкова сладка и мила. Не бих понесъл да ѝ се случи нещо лошо — в очите на Тони се четеше голямо вълнение. — Не разбираш ли? Аз съм ѝ брат. Винаги съм се грижил за нея. Някога спасих живота ѝ.

— Така ми казаха — отвърна много тихо Старк. — И това е една от причините, да се опитвам да ти помогна. Дължа ти го донякъде.

— Не ми дължиш нищо, копеле такова! Не ми трябва благодарността ти. Искам да оставиш Дездемона намира.

— Не мога да го направя.

— Ти не си за нея, не виждаш ли? Тя има нужда от някого от света на Уейнрайт. От света на театъра. Някой, който я разбира. Някой, който говори нейния език. Някой, който ще пасне в семейството.

— Някой като теб? Тони го погледна смяяно.

— Аз? И Дездемона? Да не си полудял? Аз съм ѝ брат!

— Заварен брат. — Тони сви рамене.

— Винаги съм бил нейният по-голям брат, що се отнася до нашите отношения. Човекът, който спаси живота ѝ. Но не мога да гледам спокойно как се хвърля в ръцете на някакъв смотаняк, който не би могъл да я оцени.

— Какво те кара да мислиш, че не мога да я оценя?

— Как би могъл? — Тони го изгледа с потиснато отвращение. — В душата ти няма поезия, човече!

— Може пък Дездемона да вижда по-навътре от теб.

— Глупости. Няма какво повече да се види. Да не искаш да ми кажеш, че зад твоята технократска мутра се крие чувствителна, творческа личност? Че си пронизан от емоции, а не от микрочипове? Не си губи времето.

Старк седеше неподвижно.

— Ти не се опитваш да я защитиш, нали? А точно обратното. Тя ти е нужна, за да те защити от истината. — Устните на Тони изтъняха.

— Каква истина?

— Истината за собствените ти неуспехи. Погледни си биографията, Уейнрайт. Ти си провален актьор, провален режисьор...

Тони изглеждаше тъй, сякаш са го ударили.

— Знаеш за това?

— Зная също, че си бил обвинен и в злоупотреба.

— Не съм взел нито цент.

Старк не обръна внимание на обяснението.

— А напоследък си неуспяла звезда в сапунена опера. Единственото, което някога си направил, както трябва, е било, да спасиш живота на Дездемона. И затова не искаш да се откажеш от нея.

Тони го гледаше поразен.

— Какво, по дяволите, трябва да означава това?

— Тя ти е нужна, нали? Трябва да е близо до теб, за да имаш осезаемо доказателство, че не си пълен и абсолютен провал. Едно нещо си направил, както трябва, някога и тя е единственото доказателство за този уникален случай.

Тони замръзна.

— Та аз спасих живота ѝ, дявол да те вземе.

— Да. Направил си го. И оттогава тя все ти се отплаща.

— Ти не разбираш. И как би могъл? Ти не си част от семейството.

— Може би точно затова разбирам. Цялата работа е съвсем ясна, ако я погледнеш отстрани. — Старк отново се обръна към компютъра.

В кабинета се възцари мълчание. След малко Тони се обади отново.

— Тя ме направи герой.

Старк не му обръна внимание. Спусна „АРКЕЙН“ още по-дълбоко в секретните проходи на анонимната поща.

— Истински герой — прошепна Тони. — Не само изиграх ролята, разбираш ли? А наистина го направих. Спасих я от онова ненормално копеле. Той щеше да я убие.

Старк се поколеба.

— Какво точно се е случило, когато Дездемона е била на пет години?

— Бившият съпруг на Силия, Джордж Нортстрийт, преследваше нея и Дездемона. В този период състоянието му явно съвсем се е влошило. Напълно превъртял. Вероятно ги е следил дни наред, преди да направи хода си. И отвлече първо Дездемона.

Старк не помръдваše.

— Откъде?

— От паркинга пред един малък вечерен театър. — Тони се загледа към прозореца, целият потънал в миналото. — Аз бях там и я учех да кара велосипед. Трябваше да се грижа за нея, докато вътре семейството репетираше един мюзикъл. Предполагам, Нортстрийт е решил, че не съм кой знае каква заплаха. Не mi обърна внимание и натъпка Дездемона в багажника на колата си.

— Клаустрофобията — каза сякаш на себе си Старк.

— Да, оттам идва. Нортстрийт потегли с Дездемона. Аз се развиах за помощ, но никой не ме чу. Помислих, че докато вляза в театъра, докато им обясня какво става, Нортстрийт отдавна ще е изчезнал.

— И какво направи?

— Знаех пътя, по който той трябва да кара до голямото кръстовище. Скочих на велосипеда и минах направо през няколко двора и едно игрище. Излязох на светофарите, точно когато Нортстрийт намаляваше на кръстовището.

— И? — подкани го Старк, тъй като Тони замълча.

— Засилих велосипеда си право към него и паднах точно пред колата. — Тони се усмихна накриво. — Направих страховита сцена насред кръстовището. Най-великото представление в живота ми. Дете с колело, блъснато от кола. Движението спря. Всички излязоха да видят какво става. Някой извика линейка.

— Добър екшън — каза Старк с неохотно одобрение. — Бърза реакция за дете. За който и да било, всъщност.

— След като публиката вече се бе събрала, аз скочих като по чудо, изтичах до багажника на колата и заудрях по него. Дездемона завика отвътре. Всички настояха Нортстрийт да отвори. Най-сетне пристигна един полицай и извадихме Дездемона от багажника. Нортстрийт бе арестуван веднага. По-късно той се застреля.

— А ти стана герой.

— Да-а — каза Тони. — Дездемона ме направи герой.

— Точно този ден Дездемона не те е направила герой. Никой не може да превърне един човек в герой, както не може да го превърне и в страхливец. Тези неща човек ги прави сам със себе си.

Тони го погледна и се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— В деня, когато си спасил живота на Дездемона, — каза търпеливо Старк — ти сам си се превърнал в герой.

Отново настъпи дълго мълчание.

— Никога не съм го мислил по този начин — рече Тони най-сетне.

— Това е и целият ти проблем в живота, Уейнрайт. Ти не мислиш много. Само чувствуваш. Я ела тук и погледни това.

— Какво намери?

— „АРКЕЙН“ откри принципа на кодиращата програма.

Тони прекоси кабинета, за да погледне компютъра.

— Сериозно ли говориш?

— Вярвай ми, Уейнрайт, в деветдесет и девет процента от случайте аз говоря сериозно.

— А в останалото време?

— Спя.

На другата сутрин Силия погледна Дездемона с нежни, загрижени очи.

— Смяташ да се омъжиш за него? О, Дездемона, точно от това се боях. Наистина ли си сигурна, че той е мъж за теб?

— Да.

Дездемона оглеждаше блестящия интериор на „Райт Тъч“. Всичко вече бе в обичайнния си вид и ѝ предстоеше натоварена седмица. Освен другото, трябаше да подготви и едно празненство по случай годеж. Нейният собствен. Държеше да бъде първокласно.

Телефонът звъня цялата сутрин. Поради някаква необяснима причина, фактът, че фирмата ѝ бе станала сцена на убийство, не само не бе навредил на бизнеса ѝ, а даже напротив. Май щеше да излезе вярно, че няма лоша реклама.

— Не ме разбирай погрешно — каза бързо Силия. — Бенедикт и аз много харесваме Старк. Но той просто е доста по-различен от мъжете, с които обикновено се срещаше.

— И от тримата ли?

— Сигурна съм, че е имало повече от трима, скъпа. Дездемона се разсмя.

— Дори и така да е. Но Старк може би изглежда по-различен, само защото успях да го открия сама, без помощта на Жулиета и Бес.

— Знаеш, че те само се опитваха да помогнат. Дездемона обгърна раменете на майка си и за миг я прегърна.

— Не се измъчвай, мамо. Всичко ще бъде добре. Знам какво правя.

— Сигурна ли си? Тони не мисли, че той е за теб.

— Знаеш какви са големите братя. Според Тони, никой мъж не е достатъчно добър за мен.

— По една случайност обаче Жулиета ѹ Бес са на същото мнение. Дори Хенри има някои съмнения. Безпокоят се, че всъщност Старк не е твой тип. Смятат, че е студен.

— Точно в това грешат. Повярвай ми, Старк е всичко друго, но не е студен. — Дездемона взе купчината тави и ги занесе на мивката. — Но просто не демонстрира чувствата си така шумно, както другите от семейството. Не забравяй, че му липсва каквато и да било сценична подготовка.

— Но Кирстен казва, че той никога не показва чувства.

— Това не е вярно. Той показва много чувства. Но е изключително деликатен в това отношение. — Дездемона тръсна тавите и те издрънчаха.

— Защо всички тези жени, за които е искал да се ожени, са го оставяли пред олтара? — запита Силия. — Сигурно има причина, скъпа.

— Имало е. — Дездемона посегна към една дебела готварска книга на лавицата. — Те не са го разбирали. И са се изплашили, когато е поискан да подпишат брачния договор.

— Брачен договор! — Силия бе поразена. — Какъв ужас! Колко некавалерско. Колко сметкаджийско. Не се учудвам, че това ги е отблъснало. Разбрали са, че не ги е обичал.

— Мамо...

Силия изведнъж стана подозрителна.

— Теб също ли те помоли да го подпишеш?

— Засега не. — Дездемона отвори готварската книга. — Струва ми се, че е малко нервен, заради предишните си преживявания. Този път сигурно ще изчака до последната минута.

— Защо?

— Защото вероятно си казва, че сега трябва да бъде по-ловък. Не забравяй, че вече на два пъти се е провалял с предишните си годеници.

Предполагам, че ще ми поднесе брачния договор, чак когато прекрача прага на църквата. За да нямам време да избягам. Или поне сигурно така си мисли.

Силия изглеждаше смаяна.

— Дездемона, сериозно ли говориш тези неща? Защо, за Бога, трябва да се омъжваш за такъв студенокръвен човек?

— Защото той изобщо не е студенокръвен — отвърна търпеливо Дездемона.

— Но ти току-що каза, че той ще поиска да подпишеш брачен договор?

— Да, но за него това не е толкова важно, ако разбираш какво искам да кажа.

Силия я гледаше недоумяващо.

— И откъде знаеш това? Скъпа, не мога да ти позволя, да направиш същата грешка, която аз направих с Джордж Нортстрийт. Моля те, послушай ме.

— Успокой се, мамо. Какъвто и да е Старк, той няма нищо общо с Джордж Нортстрийт, който полуудя.

— Тони казва, че той е компютър в човешко тяло.

— Старк не е андроид. Погледни доказателствата.

— Какви доказателства?

— Ами например, Старк взе при себе си двамата си полубратя, без изобщо, преди да ги е виждал, защото разбра какво им причинява разводът на родителите им.

— Да, знам. Бес ми разказа цялата история. Признавам, че е било много мило от негова страна, да вземе Джейсън и Кайл за лятото.

— Старк не се опитва да бъде мил. Там е цялата работа, — каза Дездемона. — Старк не разсъждava по този начин. Целта му не е да проявява милосърдие. Направил го е, просто защото е смятал, че трябва да го направи. Така се отнася и към всички други неща.

Силия сякаш се замисли.

— Взел е Джейсън и Кайл, защото са от семейството му, нали?

— Не смятам, че той разсъждava и за семейството точно по този начин. Няма кой знае какъв опит в отношенията с роднини. Интелектуално казано, Старк гледа малко подозително на семейните връзки. Смята, че членовете на едно семейство не могат да надскочат стремежа си, да се използват и манипулират един друг.

— Тогава защо е взел Джейсън и Кайл? Дездемона се ухили триумфиращо.

— Защото инстинктите му са здрави.

— И ти смяташ да се омъжиш за него, само защото смяташ, че инстинктите му са добри? Ами ако грешиш?

Дездемона вдигна поглед от рецептата за пастет от маслини и сирене.

— Спокойно, мамо. Всичко ще е наред.

— Дездемона, искам да бъдеш абсолютно честна с мен. Мислиш ли, че Стартк наистина те обича?

— Мисля, че ще се научи да ме обича — рече предпазливо Дездемона.

— Велики Боже. Нима досега не ти е казал, че те обича?

— Ще ми каже. Все някога. — Дездемона мислено се прекръсти.

— Той наистина е много умен. И учи бързо.

— О, мила — въздъхна Силия. — Защо не можа да се влюбиш в този симпатичен Иън Айвърс?

— Кафе? — Тони сложи чашата върху масата.

— Благодаря.

Стартк не откъсваше поглед от компютъра. Яко законспирираните схеми вече бяха съвсем ясни.

Джейсън, седнал до брат си, с лакти подпрени на бюрото, хвърли бърз поглед към Тони.

— Стартк казва, че почти сме успели. Казва, че го усеща.

— Шшт! — прошепна Кайл. — Той се опитва да се концентрира.

Тони се опусна на един стол и отпи от кафето си. Заедно с Джейсън и Кайл проследи напрегнато как Стартк набра още няколко команди.

Появи се редица от букви и символи.

— Ей, това е някакъв адрес на електронната поща. Тони скочи на крака. Надвеси се над бюрото, за да вижда по-добре.

— Дай да видя, дай да видя — промуши се до него и Кайл.

Джейсън стоеше плътно до тях.

— Това ли е истинският адрес на анонимния клиент? — запита нетърпеливо той.

— Така казва „АРКЕЙН“. — Старк наблюдаваше редицата знаци, появили се на екрана: анон@CCC.com

— Но все още има думата „анон“ в него — забеляза Джейсън. — Значи още е само анонимен адрес.

— Името на клиента все още е неизвестно — обясни Тони. — Но имаме някакво местоназначение, нали Старк?

— Да, имаме.

— Това CCC.com е мястото, където се намира компютърът на клиента ли? — запита Джейсън.

— Да — каза Старк.

Кайл се намръщи съсредоточено.

— И как ще разберем къде е „CCC.com“?

— Не е проблем — отвърна Старк. Тони го погледна.

— Знаеш ли този адрес?

— Това е адресът на „Старк Секюрити Системс“ за електронната поща.

— Мамка му! — възкликна Тони.

— И аз се канех да кажа същото. — Старк си свали очилата, затвори очи и разтърка челото си.

В седем часа същата вечер на вратата на Дездемона се позвъни. Тя натисна копчето на домофона.

— Да?

— Аз съм — каза Старк.

Заля я вълна на облекчение.

— Слава Богу. Вече се чудех какво става. Даваш ли си сметка, че от снощи не си се обаждал?

— Ако ме пуснеш...

— И къде е Тони? С теб ли е?

— Не. Или поне не сега. Дездемона отвори...

— Добре, и къде е той?

— Ако ме пуснеш в сградата...

— Не можа ли поне да ми се обадиш? Случайно да си спомняш, че сме и делови партньори?

— Спомням си — отвърна Старк. — Дездемона, ако отвориш проклетата врата, ще се кача горе и ще ти обясня всичко. Тук вали.

— О, извинявай! — Дездемона натисна бутона, който отключваше входа.

След като чу щракването, което означаваше, че Старк е влязъл в сградата, изтича до вратата на апартамента, отвори я и излезе в коридора, за да чака асансьора.

Стори ѝ се, че мина цяла вечност, докато вратата му се отвори. Старк изглеждаше уморен, небръснат и по-измачкан от обикновено. Тръгна към нея, в погледа му имаше нещо напрегнато и измъчено.

Дездемона забрави цялото си раздразнение, че не ѝ се бе обадил. Хвърли се в прегръдките му, без нито дума.

Той я притисна към себе си. Едната от писалките в пластмасовия калъф се заби в бузата ѝ. Тя не ѝ обърна внимание.

— Какво има? — промълви в кадифеното му сако. — Какво откри?

— „АРКЕЙН“ проследи анонимния адрес до „Старк Секюрити Системс“.

— О, Боже.

— Да влезем вътре. — Ръката на Старк тежко се отпусна върху раменете ѝ. — Ще ти разкажа какво научих.

— Къде е Тони?

— У дома с Джейсън и Кайл. Поръчаха си храна от ресторант. Аз имах нужда от почивка и реших да прескоча да те видя. Трябва да помисля, Дездемона.

— Вечерял ли си?

— Не. — Старк потърка наболата си брада. — Тони, Джейсън и Кайл си поръчаха пици. Не можех дори да ги гледам.

— Ще ти предложа малко пастет „Примавера“. — Дездемона се измъкна изпод рамото му и затвори вратата. — Сядай.

Той смика сакото си, хвърли го настрани и седна на високото столче. Скръсти ръце пред себе си. Дездемона отвори хладилника.

— Предполагам, нямаш никаква представа кой е господин Анонимният от „Старк Сикюрити“?

— Не. Би могъл да е всеки от служителите ми. По дяволите, дори секретарката ми има собствен компютър. И може да приема и изпраща съобщения по електронната поща не по-зле от мен. Възможно е дори, да е някой от пазачите, който е намерил достъп до компютрите нощем.

— Велики Боже!

— И списъкът на евентуалните заподозрени далеч не свършва тук — каза Старк. — Би могъл да е някой извън компанията. Някой,

който е успял да проникне в компютрите ни чрез модемна връзка.

Дездемона го гледаше изумена.

— Искаш да кажеш, че би могъл да е всеки, който е достатъчно умен, да преодолее твоята система на защита чрез компютър, намиращ се извън сградата?

— Да. В тези неща има достатъчно пари, за да се изкуши човек, който вече се е отклонил от правия път.

— И как смяташ да го откриеш този тип?

— Преди един час му заложих капан. Дездемона сложи тенджера с вода на печката.

— Какъв капан?

— Изпратих съобщение до господин Анонимния в „Старк Секюрити Системс“.

Дездемона започна да реже гъбите.

— Какво съобщение?

— Представих се за друг наемник, който иска да поеме поръчката, която Тейт не е успял да изпълни. Предложих да го направя на по-ниска цена. Ако получа отговор, ще успея да го засека.

Дездемона спря да реже гъбите.

— Старк, това ми се струва опасно.

— Трябва да подмамя клиента на Тейт, да излезе на светло. Да го принудя да влезе в контакт.

Тя потръпна.

— Не ми харесва това.

— Нито пък на мен. — Старк се усмихна накриво. — Но погледни го откъм добрата страна. Най-сетне се убедих, че добрият стар Тони не е въпросният човек.

Дездемона сбърчи нос.

— Нали ти казах.

— Да, каза ми, наистина. — Старк погледна часовника си.

— Бързаш ли?

— Просто се чудех, дали имам време да те прельстя след вечеря.

— Пастетът ще е готов до десет минути — рече скромно Дездемона.

— Добре. — Умората изчезна от очите на Старк. — Аз мога да го изям за осем.

Нужни му бяха решителност и твърдост, но той успя да измине целия път до леглото, преди да отстъпи пред безмилостната вълна на физическото желание.

Четиридесет и пет минути по-късно Старк се наслаждаваше на прекрасните тръпки, разтърсили тялото на Дездемона в мига на освобождаването. Тя цялата се бе вкопчила в него, водеше го неустоимо и неизбежно към ослепителния връх.

— Старк. Старк...

Подпрян на лакти над нея, той я гледаше, както винаги запленен от израза на лицето ѝ в мига на кулминацията. Очите ѝ бяха затворени, устните — открайнати. Кожата ѝ изльчваше меко сияние. Ноктите ѝ бяха забити дълбоко в раменете му.

Дездемона бе невъзможно красива, невъзможно чувствена — магическо създание. И щеше да се омъжи за него.

Старк простена, когато усети, че тя се стяга около него. Владееше се с огромно усилие, не искаше да стигне до своя оргазъм, преди да е изживял докрай нейния.

Най-сетне тя свърши.

Той отново се раздвижи в нея.

— Не. — Дездемона целуна шията му, отвори очи и побутна раменете му. — Мой ред е.

— Какво?

— Шшт! Позволи ми да го направя — настоя тя. Старк се колебаеше. Намираше се на ръба и последното нещо, което искаше, бе да се отдели от стегнатото ѝ, влажно тяло дори за секунда.

Но осъзна желанието ѝ и то му се стори дълбоко еротично. Неохотно се претърколи по гръб. Дездемона се отпусна върху него. Обгърна го с бедрата си. Очите ѝ блестяха в полумрака. Тялото ѝ все още бе толкова горещо, че той се учуди как не подпалва кръвта му.

Завладя го със сладка, дива енергия, която отне дъха му. Старк още веднъж, само за миг, зърна фигурите на границата на хаоса и комплексността и проумя смисъла им...

— Старк? — Дездемона говореше иззад паравана, където се обличаше.

— Да?

Той вдигна ризата си, която бе пуснал някъде между кухнята и пространството, определено за спалня. Хвърли поглед към паравана.

Голото тяло на Дездемона се очертаваше ясно зад матовата бяла преграда.

— Ти каза, че клиентът на Върнън Тейт е получавал съобщенията си от електронната поща чрез един от компютрите на твоята компания.

— Така изглежда.

— И каза, че теоретично би могъл да е и някой извън компанията. Някой, който е преодолял системата ти за сигурност.

— Да. — Старк не откъсваше поглед от чувствената извивка на бедрата ѝ, докато тя се навеждаше над леглото.

— Той би трябвало да е доста добър, за да направи това, нали?

— Да. Но не съществува абсолютно сигурна система, след като веднъж си успял да се прикачиш чрез модем или да проникнеш в мрежата. И „Старк Секюрити Системс“ си има уязвими места. Затова разработвам новите си идеи вкъщи на напълно изолиран компютър.

— Просто се питах, — каза Дездемона — дали имаш някакви врагове?

Старк наблюдавашеексапилната ѝ фигура, докато тя се движеше зад паравана. За миг Дездемона вдигна ръце над главата си. Жестът очерта предизвикателно нежните форми на гърдите ѝ. Безкрайно блаженство се разля в тялото му. Но под него той усещаше някакъв глад, който сигурно никога нямаше да се засити.

— Е, мога да се сетя за един-двама. — Старк закопча ризата си.

— Защо?

— Не знам. Просто си го помислих.

Дездемона излезе иззад паравана, завързвайки кимоното си. Очите ѝ бяха потъмнели от загриженост.

— Поредната проява на интуицията на Уейнрайт, предполагам?

— запита Старк развеселен.

— Може би. В тази ситуация има нещо много интимно, ако разбиращ какво искам да кажа.

Той тъжно се загледа в голите ѝ крака. Никак не му се искаше да си тръгва тази вечер.

— Знам какво искаш да кажеш. Дездемона се намръщи.

— Говоря за оня, който се е опитал да открадне „АРКЕЙН“. Старк, човекът, който е наел Върнън Тейт и после го е убил, знае много не само за теб, но и за мен. За нас. Не виждаш ли?

Пръстите на Старк замръзнаха на последното копче на ризата.

— И смяташ, че той е изпратил Върнън Тейт в „Райт Тъч“ в ролята на леден скулптор?

— Да. И този човек знае достатъчно, за да е наясно, че може да натопи Тони, в случай на нужда. Известно му е било, че Тони се занимава с компютри, и че е малко... е, знаеш какъв.

— Неудачник. Вярно. Но дори и в такъв случай възможностите са твърде много — рече тихо Старк. — И включват дори моята секретарка.

— Предполагам.

— Искаш да кажеш, че не трябва да се беспокоя за враговете си. А за приятелите.

— Може би трябва да проверим и моите приятели — каза меко Дездемона. — Някои от тях знаят за компютрите, поне колкото твоята секретарка. Всички те знаят за връзката ми с теб и, че имах нужда от нов леден скулптор. И няма как да пренебрегнем факта, че някои от тях отчаяно се нуждаят от пари в момента. Старк закопча колана си.

— Говориш за Иън ли? Дездемона го погледна нещастно.

— Вярно е, че ми мина през ума.

— Остави — каза Старк. — Не е Иън Айвърс.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм. И аз си имам своя интуиция.

XX

Късно следобед на следващия ден Жулиета надникна в офиса на Дездемона.

— Всички вече си тръгнаха. Подът е измит, плотовете са чисти и аз отивам на репетиция.

— Да, благодаря. — Дездемона не вдигна поглед, потънала в предложението за менюто на някакъв сватбен прием. — Да не забравите за благотворителния обяд утре.

— Няма.

Дездемона оглеждаше списъка на ястията.

— Знаеш ли, този прием просто плаче за ледени скулптури. Чудя се, дали оня човек, Лари Ийзънли, който е правил фигурите за Върнън Тейт, би се съгласил да ми помогне.

— Лично аз бих предпочела никога повече да не виждам ледени скулптури — каза Жулиета. — Всеки път, когато зърна подобно нещо, си спомням за Върнън и за цялата тази бъркотия.

— Аз също. — Дездемона остави писалката и се облегна на стола си. — Ще се радвам, когато всичко свърши.

— Всички ние ще се радваме, когато... — Жулиета замълча. — Какъв е този звук?

Отнякъде се разнесе тихо, но пронизително пиукане. Дездемона хвърли поглед към якето си, окачено на закачалката.

— Мисля, че това е сигналът на моя нов шикарен, виртуозен личен дигитален секретар.

Жулиета направи физиономия.

— И сигурно иска да ти съобщи последната прогноза за времето.

— Или резултата от мача с Марината. — Дездемона посегна към якето си и извади уреда.

— Но нито едно от двете не те интересува особено. Кажи ми честно, Дездемона, сигурна ли си, че искаш да се омъжиш за човек, чиято представа за подарък за рожден ден е един миниатюрен компютър?

— Добрата воля е от значение. И не забравяй, че ако не беше подаръкът на Старк, щях да стоя във фризера с бедния Върнън, Бог знае колко.

— Вярно — усмихна се Жулиета. — Е, оставям те сама да се оправяш с модните технически машинарии. Трябва да се погрижа за артистичната си кариера. Доскоро.

— Чао. — Дездемона сложи личния си дигитален секретар на бюрото.

Жулиета ѝ махна с ръка и изчезна. След миг входната врата на „Райт Тъч“ се затвори зад нея.

В кухнята и офиса настана тишина, която бе нарушавана единствено от настойчивото пиукане на ЛДС. Дездемона се опитваше да си спомни как трябва да спре звука.

На екрана се появи съобщение:

НОВА ПОЩА

Някой ѝ изпращаше съобщение чрез компютъра. Тони вероятно. Или може би Старк бе променил нещо в плановете си. Дездемона натисна въвеждащия клавиш. На екрана се изписа кратко послание, адресирано до нея:

Дездемона, надявам се това нещо да проработи. Хенри каза, че има страховни новини. Той и Иън Айвърс са намерили начин да стабилизират финансово „Рампата“. Искат веднага да се съберем там. Ще се видим след малко. Кирстен.

Дездемона се замисли, дали да изпрати обратно съобщение на Кирстен, но после реши, че е по-лесно да се обади по телефона. Набра номера на „Екзотика Еротика“.

Никой не отговори. Тя погледна часовника си. Минаваше пет и половина. Кирстен сигурно вече бе затворила магазина и бе тръгнала към „Рампата“, Може би Хенри и Иън наистина бяха успели да убедят някой ангел — хранител, да подкрепи „Рампата“ през следващия сезон.

Дездемона сложи ЛДС в джоба на якето си. Взе чантата си, заключи офиса и мина още веднъж през „Райт Тъч“, за да се убеди, че всичко е в изряден ред за другата сутрин.

Както винаги, видът на блестящите плотове и излъсканите плочки я изпълни с дълбоко удовлетворение. Застанала в центъра на кухнята, тя се завъртя и огледа своята лична, собствена сцена. Всичко бе приведено в ред и готово за следващото представление. Дездемона се усмихна на себе си и излезе навън, като грижливо заключи вратата.

Над „Пайъниър Скуър“ се бе спуснala благоуханна лятна вечер. Последните посетители напускаха магазините и галериите от двете страни на улицата. Баровете и клубовете все още бяха тихи. Щяха да се разбудят за живот доста по-късно вечерта.

Дездемона тръгна по една странична уличка, зави зад ъгъла под един виадукт, после се спусна покрай старите мрачни складове на кея и стигна до „Рампата“. Пред товарния док, където се намираше входът, не се виждаха паркирани коли. Хенри и Кирстен сигурно също бяха дошли пеш като нея. Отвън нямаше никой. Тишината се нарушаваше единствено от приглушения шум откъм голямата магистрала.

Дездемона почука силно на вратата, боядисана в черно и бяло. Никой не отговори. Кирстен и Хенри навярно вече бяха вътре. Нямаше смисъл да я чакат отвън.

Дездемона отвори вратата и влезе в сумрачното фоайе на малкия театър. Една-единствена лампа осветяваше прохода, водещ към местата за сядане.

— Кирстен? Хенри?

Тя затвори вратата и шумът откъм улицата изчезна. Звукоизолацията, поставена от Иън, бе изненадващо ефективна. Във фоайето цареше пълна тишина.

— Иън?

Неясно беспокойство обзе Дездемона. Интуицията на Уейнрайт. Тя си спомни краткия си разговор със Старк вчера, преди той да напусне апартамента ѝ: „За Иън ли говориш?“ „Ами, наистина ми мина през ума.“ „Повярвай ми, не е Иън Айвърс.“

Старк ги усещаше тези неща. Той пръв щеше да заподозре Иън, ако имаше някакви основания. Във всеки случай, не Иън я беше повикал тук. Кирстен ѝ бе изпратила компютърното съобщение.

Дездемона се овладя и дръпна тежката черна завеса, която отделяше фоайето от малката зала.

Сцената бе съвсем слабо осветена. В полумрака тя различи очертанията на мъжко тяло, проснато в единия ѝ край. Разпозна

опашката и златната обеца.

— Иън! Господи, Иън!

Изтича по пътеката между креслата. Обзе я ужас. Не бе в състояние да понесе мисълта за още един труп пред себе си.

Скочи на сцената и се приближи до тялото на Иън. За нейно огромно облекчение той простена, когато го докосна. Жив беше.

— Не се движи. — Дездемона коленичи до него. — Дай да видя къде си се ударил. После ще повикам линейка.

Тя се приведе, за да провери, дали има някаква рана, и едва не извика, когато прочете в очите му някакво крайно напрегнато предупреждение. Предупреждение, което не можеше да изрече, тъй като устата му беше запушена.

— О, Боже!

Дездемона забеляза, че ръцете му са вързани. С треперещи пръсти извади кърпата от устата му. Иън тежко си пое дъх.

— Бягай оттук, Мона. Веднага. Полиция. Повикай полиция!

— Ще я повикам. — Дездемона замаяно се изправи на крака.

Ослепителна бяла светлина заля сцената с интензивността на току-що избухнала свръхнова звезда. Дездемона замръзна, прикована от светлината.

— Боя се, че е твърде късно за героизъм.

Гласът, който прокънтя по посока към сцената, бе напълно неузнаваем и съзнателно деформиран от микрофоните на звуковата уредба. Това бе глас на робот — металически и неопределим.

— Тази вечер се събрахме, за да изиграем една малка пиеса. Никой няма да си тръгне, преди финалната завеса.

— Мамка му — промърмори Иън. — Така си и мислех. Той е още тук.

— Кой? — прошепна Дездемона.

— Не знам. Не можах да го видя. Влязъл е след мен. Тя вдигна ръка, в напразен опит да засенчи очите си от ослепителната светлина на прожекторите. Погледна към контролната кабинка. Светлината бе толкова силна, че очите я заболяха. Невъзможно бе да се види каквото и да било.

— Не знам кой сте, — извика — но по-добре е да се махнете, колкото се може по-бързо. Всеки момент ще дойдат и други хора.

— Братовчедът Хенри и жена му Кирстен ли? Не се и надявайте, госпожице Уейнрайт. Аз изпратих съобщението, което ви доведе тук. Роднините ви не знаят нищо.

Дездемона се бореше със страхът, който властно се надигаше в нея.

— Какво искате? Ако е пари, не сте попаднал, където трябва. Нито Иън, нито аз ги имаме много. „Рампата“ е пред банкррут, а моят бизнес погълща всичко, с което разполагам.

Иън леко се раздвижи.

— Няма да банкрutiраме. „Рампата“ ще оцелее — промърмори той. — Имам нов план.

Дездемона не му обърна внимание. Гласът през усилвателите отекна откъм кабинката на осветителя.

— Не ме интересуват парите ви, госпожице Уейнрайт. И хич не ми пука за близкия банкррут на Айвърс. За нещастие, той ми се изпречи на пътя, когато дойдох тук. Трябвате ми вие. И сега ви имам.

— Не разбирам...

— Знам, че не разбирате. — Изкуственият глас ставаше все по-метален. — Но Старк ще разбере.

— Старк? — Сърцето на Дездемона се сви. — Какво общо има това с него?

— Всичко.

— Става дума за „АРКЕЙН“, така ли?

— Да, госпожице Уейнрайт. Става дума за „АРКЕЙН“. Всичко винаги се е въртяло около „АРКЕЙН“.

— И какво ще стане сега?

— Ще чакаме.

— Какво? — настоя Дездемона.

— Старк да ми донесе „АРКЕЙН“.

— Да не сте полудял? Той никога няма да го направи.

— Грешите, госпожице Уейнрайт. Той охотно ще размени „АРКЕЙН“ за вас.

Дездемона прегълътна.

— Затова ли съм тук? Като заложница?

— Можете спокойно да седнете на сцената, госпожице Уейнрайт. Току-що изпратих компютърно съобщение на Старк. Ще му трябва известно време, за да дойде.

— И сигурно ще доведе полицията със себе си, когато пристигне — предупреди го Дездемона.

— Не мисля — проехтя механичният глас. — Казах му какво ще ви се случи, ако доведе полиция. Той обича да се мисли за звездата на шоуто, но този път аз съм режисьорът. Този път аз давам заповедите.

— И какво точно ще ми се случи? — запита дръзко тя.

— Ще ви убия, госпожице Уейнрайт — гласът отекна с някакво смразяващо ехо. — Също както убих Тейт. Ще пусна един куршум и на Иън Айвърс. Сега седнете!

Последните думи бяха произнесени оглушително. Дездемона се сви и запуши уши с ръце. Отпусна се на пода до Иън.

Заедно зачакаха в ярката, зашеметяваща светлина.

Дездемона трескаво обмисляше варианти за бягство. Но с всеки един бяха свързани поне два основни проблема. Всички те зависеха от това, дали ще успее да изскочи от обсега на прожектора и да се скрие в тъмнината, преди мъжът в кабинката на осветителя да успее да дръпне спусъка. А и във всеки един от случаите щеше да се наложи да остави Иън Айвърс сам с убиеца. Не можеше да направи такова нещо.

Обгърна коленете си и подпра чело с ръце. Само така можеше поне малко да се изолира от силната светлина. Не разбра, че Старк е пристигнал, докато не чу гласа му откъм далечния край на залата.

— Добре ли си, Дездемона?

— Старк. — Тя скочи на крака и инстинктивно се насочи към авансцената.

— Стой! — прогърмя механичният глас. — Не мърдайте, госпожице Уейнрайт! Нито крачка повече.

Дездемона сепнато се спря на ръба на светлинния кръг. Опита се да види Старк, но бе невъзможно.

— Добре съм.

— Окей.

Сега вече Старк беше по-близо. Едрата му фигура се появи в полезрението ѝ. Той вървеше по пътеката между креслата.

— Качи се на сцената! — заповяда му деформираният глас. — Застани на светло. Побързай. Нямам много време.

Старк пристъпи в кръга от светлина. Лицето му се виждаше съвсем ясно. Дездемона му се усмихна разтреперана. Той изглеждаше солиден и успокояващо близък в кадифеното си сако, джинсите и

маратонките. В едната си голяма ръка носеше компютър с размери на дипломатическо куфарче. Дездемона изведнъж се почувства много по-сигурна, отколкото преди няколко минути.

— Съжалявам — каза тихо. — Получих компютърно съобщение и налетях право на това.

— Ясно. — Старк ѝ хвърли бърз, напрегнат поглед, сякаш да се убеди, че тя наистина е добре, а после погледна към Иън. — Какво, по дяволите, правиш тук?

Иън направи гримаса.

— Налетях в тази каша няколко минути преди нея. Копелето ме чакаше зад завесата. Удари ме по главата. Известно време не бях на себе си. Върза ме, запуши ми устата и ме домъкна тук, на сцената.

— Добра работа сте свършили двамата — промърмори Старк.

— Старк — прогърмя отново металическият глас откъм кабината. — Донесе ли „АРКЕЙН“?

Старк вдигна малкия компютър.

— Тук е.

— Трябва да съм сигурен, че това не е пак някой от твоите гадни трикове. Включи компютъра и набери „АРКЕЙН“. Обърни го към мен.

— Както кажеш. — Старк отиде до края на светлинния кръг и застана на едно коляно. Сложи компютъра на сцената, отвори го и въвежде няколко команди.

Дездемона не можеше да види екрана от мястото си, но чу как някой остро си пое дъх зад микрофоните. Екранът явно бе „проговорил“.

Нещо се раздвижи в дъното на залата. Дездемона сепнато извърна глава. Мъжът с гласа на робот бе слязъл от кабината. Вървеше по централната пътека с микрофон в ръка. Ярката светлина не позволяваше да се види нищо, освен силуeta му.

— Много добре — каза той безкрайно доволен. — Не допусках, че ще се опиташ да си играеш с мен. Не и когато става дума за живота й.

— Прав си — рече Старк.

— Винаги съм разбирал какво движи хората. Знам какви са мотивите им. Ти никога не си бил много добър в това.

— Да, предполагам, че е така.

— Остави компютъра в края на сцената и се отдръпни назад!

Старк сложи портативния компютър на самия край на сцената, извън светлинния кръг. После се върна при Дездемона и Иън.

— Благодаря за съдействието — каза металният глас. Ръка в черна ръкавица се протегна от мрака, да затвори капака на компютъра. В мига, в който пръстите ѝ докоснаха металната кутия, ужасен вик отекна от усилвателите.

Дездемона трепна. Инстинктивно запуши уши, за да се предпази от звука, който заплашваше да взриви стените.

— Какво, по дяволите... — прошепна Иън Айвърс.

С ъгълчето на окото си Дездемона видя, че Старк се раздвижи. Той се хвърли към силуeta без лице, който се претърколи откъм компютъра и падна върху креслата на първия ред.

Старк скочи от сцената върху сгърчената фигура. Нещо издрънча на пода.

— Пистолетът!

Дездемона се втурна напред. Извън светлинния кръг я погълна непроницаема чернота. Тя се спря и запремигва, като се мъчеше да се адаптира към тъмнината. Трополенето на борещи се тела я накара да се обърне надясно. Успя да различи само яростно вкопчените силуети на Старк и въоръжения мъж. Те се претърколиха, политнаха и се стовариха върху втория ред кресла. До нея достигаха само глухи удари и свирепо ръмжене.

Дездемона направи още една стъпка и рязко спря, когато кракът ѝ докосна някакъв предмет на пода. Тя се наведе и пипнешком започна да търси по студения бетонен под. Пръстите ѝ обгърнаха пистолета. Вдигна го предпазливо, учудена от тежестта му.

С всяка изминалата секунда виждаше все по-добре. Главата и раменете на Старк стърчаха над облегалките на първия ред. Видя как той замахна с юмрук.

И улучи.

С дълбока въздишка мъжът с глас на робот се срина между първия и втория ред.

Над залата се спусна тягостна, пронизваща тишина.

— Старк, добре ли си? — промъльви плахо Дездемона.

— Оправи светлината — той стана и се втренчи в мъжа на пода.

— Бързо!

Дездемона погледна към Иън.

— Къде е контролното табло?

— В кабинката, разбира се — отвърна бързо Иън.

Дездемона остави пистолета на едно от креслата и хукна по пътеката. Намери стълбата, водеща към кабината, влезе вътре и се втренчи в ключовете на контролното табло.

Действаше бързо, натискаше напосоки бутооните, докато най-сетне угаси яркото петно и включи нормалното осветление. После надникна през отвора на кабината.

Старк подпра жертвата си на първия ред кресла. Мъжът клюмна като мъртва риба. Дездемона го виждаше само в гръб, но се намръщи. У него имаше нещо познато.

— Кой е? — запита тя.

Старк изненадано вдигна поглед към нея.

— Мислех, че знаеш.

— Не. Иън и аз изобщо не можахме да го видим.

— Защото не е искал да го разпознаете. — Старк отново се загледа в мъжа на пода. — Надявал си се, че няма да се наложи да убиваш втори път, нали Маккалъм? И първият път не е било лесно.

— Онова копеле се опита да ме изнудва, след като провали работата. Гласът на Дейн сега едва се чуваше. — Изпрати едно последно съобщение чрез анонимната поща. Твърдеше, че знаел кой съм. Лъгал е, но тогава не разбрах.

— Тейт те е проследил до „Старк Секюрити Системс“ — рече Старк. — Както и аз. После те е накарал да се разконспирираш с един бълф.

— Паникьосах се. Казах му, че ще се срещнем в „Райт Тъч“, за да му платя първата част от сумата. Маскирах се, за всеки случай.

— Ти си убил Тейт. А после си се опитал да припишеш на Тони Уейнрайт ролята на убиеца и предполагаемия крадец. Знаеше, че и без това вече го подозират.

— Той се оказа изключително подходящ за целта — каза уморено Дейн. — Трябваше ми за в случай, че стигнеш съвсем близо до истината.

— Тъкмо си излизал от „Райт Тъч“, когато е влязла Дездемона.

— Не съм искал да я убия. А само да я изплаша. Знаех, че не може да ме разпознае. И бях сигурен, че ще се измъкна, стига да запазя самообладание. Но след това всичко изведнъж започна да се разпада.

През следобеда, когато видях съобщението на компютъра, разбрах, че още нещо се е объркало. Знаех, че е капан.

— Прав си бил — потвърди Старк. — И защо трябваше втори път да се опитваш да се добереш до „АРКЕЙН“ тази вечер? Защо просто не изчезна? Вече можеше да си извън страната.

Дейн вдигна глава.

— Не можех да тръгна без „АРКЕЙН“. Сключил съм сделка с някои хора.

— С някой, когото познавам ли? Дейн замълча за момент.

— Килбърн.

— Килбърн? Оня предател от Института „Розета“? Ти си бил глупак, Маккалъм. Щом си се захванал с Килбърн, значи си бил вътре от самото начало.

— По дяволите, идеята беше моя, а не негова — гласът на Дейн стана неочеквано властен, почти раздразнен. — Аз съчиних плана. Аз се свързах с Килбърн. Аз открих Върнън Тейт и го назначих при Дездемона. Аз подгответих всичко. Беше блестящо.

— Но сега вече е на парчета — каза тихо Старк. Дейн сведе глава.

— Ти винаги си бил мозъкът на отбора.

— Точно там грешиш. Не съм чак толкова умен. Защото все пак се доверих на теб.

Дездемона се тревожеше за Старк.

По-късно същата вечер, сгущена в любимото си червено кожено кресло, тя хвърляше крадешком погледи към мрачното му, неразгадаемо лице, докато той отговаряше на въпросите на клана Уейнрайт, на братята си и на Иън Айвърс.

Още преди полицайите да дойдат и да отведат Дейн, бе изпаднал в никакво потиснато, меланхолично настроение.

Старк не желаеше да обсъжда, какво бе помрачило духа му, и явно нямаше намерение да го изрича гласно. Дездемона се досещаше, че той се упреква, задето я е изложил на толкова голяма опасност. Не знаеше как да го успокои. Старк бе човек, който винаги бе по-суров към себе си, отколкото към който и да било друг.

— Какъв е бил тоя номер, който си направил с портативния компютър? — запита Хенри. — Иън каза, че е подействал като изстрел с проводник, който причинява електрошок в целта.

— Така е. — Старк протегна крака, пъхна ръце в джобовете си и се взря в групата нетърпеливи слушатели. — Нагласих го така, че всеки, който го докосне, да бъде ударен от ток. Включих напрежението, когато набрах командата за „АРКЕЙН“.

— Умно. — Хенри се ухили с искрено възхищение. — Като сцена от филм за Джеймс Бонд.

— Само дето героят на Старк е бил очевидно човекът, който измисля разните технически играчки, а не Бонд — отбеляза одобрително Бенедикт.

Тони обърна един стол и го възседна. Подпра ръце на облегалката му.

— Старк зареди уреда още следобед, щом разбра, че Дейн Маккалъм е този, който се опитва да открадне „АРКЕЙН“.

— Джейсън и аз му помогнахме — каза гордо Кайл. — Нали, Сам?

— Нямаше да се оправя без вас — отвърна Старк. Дездемона се размърда.

— Дейн завиждаше на Старк, знаете ли? Затова го е направил. Искаше да докаже, че е по-умен. И че той може да бъде звездата на шоуто.

Старк я погледна намръщено.

— Откъде знаеш това? Тя сви рамене.

— От начина, по който говореше накрая. Беше повече от ясно.

Настана кратко мълчание. После Тони се обади.

— Старк беше сигурен, че рано или късно крадецът ще опита отново и искаше да бъде готов. И успя, нали?

— Да — каза Старк. — Успях. Но не точно както го мислех. Не можах да предвидя, че Маккалъм ще реши да използва Дездемона като заложница.

— Откъде би могъл да знаеш? — каза бързо Дездемона. — Старк, не бива да се упрекваш за станалото.

Той я погледна с безизразни очи. Сърцето й се сви. Бенедикт се намръщи.

— Кога разбра, че Маккалъм стои зад цялата тази дивотия?

Старк свали очилата си и разтри чело.

— Дездемона ме подсети, че она, който е убил Тейт, знае твърде много за личния ми живот. Както и за нейния.

Дездемона се изчерви.

— Бях започнала да ставам малко параноична. Даже си помислих някои лоши неща за Иън.

— За мен? — погледна я измъчено Иън.

— Велики Боже! — очите на Кирстен се разшириха. — Иън?

— Не стигнах чак толкова далеч в подозренията си. — Старк отново си сложи очилата. — Списъкът на хората, които биха могли да намерят начин да проникнат до компютрите на „Старк Секюрити Системс“, бе неизвестен. Но списъкът на хората, които имаха известна компютърна грамотност и знаеха доста за моята връзка с Дездемона и за фамилията Уейнрайт като цяло, бе доста по-къс.

— Когато той започна да съставя списъка тази сутрин, сложи името на Маккалъм най-отгоре — каза Тони. — А после измисли оня трик с портативния компютър. Вече бе изпратил съобщение по електронната поща, с което да примами убиеца на светло. И рибата захапа стръвта.

— Но рибата си имаше и своя собствена стръв. — Старк погледна Дездемона. — Държа да подчертая, че случилото се след това не бе част от плана.

— Радвам се да го чуя — промърмори Иън и внимателно докосна главата си. — Защото то не донесе нищо добро на мен и Дездемона.

— Да — каза тежко Старк. — Онова, което стана с вас, бе по моя вина. Дължник съм ти, Айвърс.

Иън засия. После погледна замислено Старк.

— Е, щом като и без това го споменаваш...

— Дължник съм и на Дездемона — продължи Старк.

— Остави това. Ще ми се реваншираш по-късно. — Дездемона докосна ръката му.

Пръстите му не обгърнаха нейните, както се бе надявала.

— Ти си герой, Старк — промърмори кисело Тони. — Защо отричаш?

Дездемона забеляза, че Старк стисна зъби.

— Важното е, че всички сме в безопасност. Кошмарът свърши — каза тя.

— Не още — отвърна Старк. Всички го погледнаха.

— Искам да пипна Килбърн — добави той тихо. — Според Маккалъм той ще пристигне на летището късно тази вечер, за да вземе

„АРКЕЙН“.

Веждите на Тони се сключиха замислено.

— Едва ли ще се появи, след като разбере, че Маккалъм е арестуван.

— Той не знае, — каза Старк — федералните агенти обещаха да запазят всичко в пълна тайна до утре.

— И ще успеят ли? — запита Хенри.

— Да — потвърди Старк. — Случаят е от техния сектор, защото представлява опит за кражба на секретни технологии и изнасянето им от страната.

— И тъй, какво ще стане сега? — запита любопитно Тони.

— Ще заложим още един капан — отвърна Старк. Тони се изпъна на стола си.

— Ох?

Джейсън се клатеше напред-назад.

— Какъв капан?

— Федералните агенти държат много да заловят Килбърн именно в момента на купуването на „АРКЕЙН“. — Старк погледна Тони. — И затова им е нужен актьор. Някой, който да се престори на Дейн Маккалъм и да подлъже Килбърн, да осъществи сделката.

Тони бавно се ухили.

— Е, както знаеш, в момента не съм ангажиран. Силия разтревожено местеше поглед от Тони към Старк.

— Опасно ли е?

— Разбира се, че не — отвърна бързо Тони. — Няма за какво да се беспокоим, нали Старк?

— Няма гаранции — каза предпазливо Старк — но ще вземем всички възможни предпазни мерки. Според Маккалъм, размяната трябва да стане на летище „Сий Тек“ тази вечер. Килбърн трябва да пристигне, да вземе „АРКЕЙН“ и да замине след един час с друг международен полет. Хората от федералното бюро ще бъдат там и ще са готови да се намесят, веднага след като Килбърн приеме „АРКЕЙН“.

— Лесна работа — каза Тони. Дездемона се усмихна.

— Ти винаги си бил много добър в ролята на герой, Тони.

Тони се ухили. За пръв път от много време горчивината бе изчезнала от очите му.

Макар и да бе подготвен за преобразението, Старк действително бе поразен, когато Тони влезе в чакалнята на летището малко след полунощ.

Нагизден с руса перука, мустаци, очила и елегантен сребрист костюм, Тони бе смущаващо позната фигура.

— Проклет да съм — каза Старк тихо на Бенедикт, който седеше до него в залата. — Той е абсолютен двойник на Маккалъм.

— Винаги съм казвал, че момчето има талант. — Бенедикт засия от гордост зад вестника, който уж четеше.

— Дори походката му е същата. Върви също като Маккалъм.

— Един добър актьор постига повече с движенията, отколкото с грима. — Бенедикт леко надникна иззад страницата. — Казваш, че този Килбърн се е познавал с Маккалъм?

— Работехме заедно в Института „Розета“, но Килбърн не е виждал Маккалъм от три години, а и преди не бяха кой знае колко близки. Виждали са се от време на време на общите сбирки, но това е всичко. Сделката за „АРКЕЙН“ бе сключена чрез компютри. С малко късмет, мустаците и тъмните очила ще отвлекат вниманието на Килбърн, поне в първия момент, докато стане размяната.

— Никой не може да изглежда същият след три години — сви рамене Бенедикт. — Както каза Тони, лесна работа.

Тони, с портативния компютър в ръка, стоеше до щанда за вестници. Старк реши, че той показва точно очакваната доза напрежение за случая.

Десет минути по-късно вратата се отвори и пропусна пътниците от поредния полет. Килбърн, стиснал голям дипломатически куфар, беше сред първите. Той бе напълнял с годините. Дори кройката на скъпия му костюм не бе в състояние да скрие големия му корем. Копчетата на ризата му бяха опънати. Закръгленото му лице бе доста отпуснато в долната си част, а двойната гуша преливаше над яката.

Килбърн обгърна залата с нервен, нетърпелив поглед. После спря и се загледа в русия мъж в сребристосив костюм. Тони нарочно се бе обърнал с гръб към вратата.

— Забеляза Тони — промърмори Бенедикт. — Като че ли рибата ще кљвне стръвта ти.

Старк проследи със задоволство как Килбърн се насочи към щанда за вестници.

Тони не се обърна, когато Килбърн го потупа по рамото. Само кимна и тръгна към тъгъла, близо до стаите за почивка. Килбърн го последва, като отново хвърли неспокоен поглед през рамо.

Не можеше да има грешка при размяната на портативния компютър с дипломатическото куфарче. Тя бе извършена бързо в полумрака на коридора. Килбърн отвори капака на компютъра, надвеси се над него и набра няколко команди на клавиатурата. Старк знаеше, че той набира „АРКЕЙН“. Междувременно Тони отвори куфарчето, за да види съдържанието му. Погледна вътре и кимна уж доволно.

Сделката бе приключена. С все още извърната настрани глава, Тони дори стисна ръката на Килбърн.

Федералните агенти, с вид на пътуващи бизнесмени, пристъпиха напред.

В последната минута Килбърн усети какво става. Впери див поглед в мъжете, които го обграждаха. После се хвърли към Тони, който лесно избягна удара и го препъна с крак.

Килбърн полетя напред и тежко се строполи на пода. Един мъж в безличен сив костюм коленичи и му сложи белезниците.

Всичко бе свършено.

— Да вървим. — Старк стана от мястото си. Бенедикт остави вестника и също се надигна. Заедно отидоха до страничния коридор, за да видят развръзката.

Там вече се бе събрала малка тълпа.

Килбърн огледа кръга на зяпачите, които го заобикаляха, и забеляза Старк. Лицето му се изкриви от ярост.

— Ти, мръсен кучи син — изруга глухо той. — Всички винаги казваха, че си така адски умен. Ти, проклет кучи син.

— Хванах те — каза Старк.

Двадесет минути по-късно, Старк, облегнат на стената в тоалетната на летището, пъхнал палец в колана на джинсите си, наблюдаваше как Тони сваля мустасите, перуката и грима.

— Много добре се справи — похвали го. Бенедикт сияеше.

— Такова е моето момче!

Тони се постара да овладее ликуващата си усмивка. Срещна очите на Старк в огледалото.

— Благодаря.

— Искаш ли работа? — Тони пребледня.

— Работа?

— Смятам да разширя „Старк Секюрити Системс“ с нещо като разузнавателна служба. Ще ми трябват няколко компютърно грамотни хора, които да работят под прикритие и да събират доказателства на място. Интересува ли те?

Бенедикт изненадано вдигна вежди. Погледна Старк, но не каза нищо. Чакаше отговора на сина си.

— Да-а. — Тони говореше предпазливо, но очите му пламтяха от вълнение. — Може и да се заинтересувам.

— Окей — каза Старк. — Назначен си. Обади се на секретарката ми утре заran. Тя ще се погрижи да те впише във ведомостта.

— Просто ей така?

— Защо не? Компанията е моя. — Тони присви очи.

— Това да не би случайно да е един много хитър начин, да спестиш на Дездемона средствата, които успявам да изкрънкам от нея между ангажиментите си?

— Искаш ли работата или не?

— Да-а. — Тони се засмия и дръпна изкуствения мустак. — Искам работата.

На следващата сутрин Август остави чашата си с мляко с израз на мрачна решителност и огледа публиката си.

— Изобщо не съм сигурен, — произнесе напевно той — че одобрявам тази засилваща се тенденция към редовна работа, която се налага сред младото поколение Уейнрайт.

Дездемона, Силия, Бес, Жулиета и Кирстен, насядали около две масички в кафенето, простенаха едновременно.

— За Бога, скъпи. — Бес успокоително потупа Август по ръката — това е само дневна работа. Тони ще има възможност да следва артистичната си кариера.

— Но дали ще иска да я следва? — запита мрачно Август. — Точно това ме тревожи. Единственото, за което вече може да говори, е новата му служба като компютърен шпионин.

— Той е Уейнрайт — каза спокойно Силия. — И никога няма да се откаже от сцената.

— Всъщност, ако се замислим, работата му в „Старк Секюрити Системс“ също изисква артистични умения — забеляза Кирстен. —

Старк каза, че е бил много впечатлен от изпълнението на Тони снощи на летището.

— И помисли само за допълнителната финансова стабилност, която това ще донесе в семейството — добави Силия.

— Вярно е — кимна Август, но явно не бе убеден докрай.

— Тони изглежда много ентузиазиран — каза Бес. — Направо въодушевен. Нека бъдем честни. Всички знаем, че от години той ставаше все по-объркан и нещастен. Когато говорих с него тази сутрин, сякаш бе нов човек.

— Не отричам, че това е важно — призна Август. — Надявам се, всичко да е наред. В края на краишата, Старк ще става член на семейството. Тъй че Тони не е отишъл да работи за чужд човек.

Дездемона не можеше да издържа повече. Тя грабна една салфетка и избухна в сълзи.

Всички смяяно се извърнаха към нея.

— Какво има? — запита разтревожено Силия.

— Предсватбена треска — обяви Бес.

— Не, не е това. — Дездемона избърса очите си. — Е, може би донякъде. Толкова се тревожа за него, знаете ли.

— За Старк ли? — запита Бес.

— Тъкмо когато вече си мислех, че съм го научила да вярва на хората, трябваше да се случи тая тъпа бъркотия с Дейн Маккалъм.

Жулиета се намръщи.

— За какво говориш, за Бога?

— Старк се чувства отговорен за онова, което се случи в „Рампата“. Смята, че е направил ужасна грешка, като се е доверил на Маккалъм. И че аз едва не съм платила цената за погрешната му преценка.

— О, Боже — възклика Бес. Дездемона мачкаше кърпичката.

— Този инцидент с Маккалъм убеди Старк, че е бил прав, да не вярва на хората и да не поема никакви рискове. В бъдеще той ще бъде емоционално по-предпазлив от всяко.

Очите на Кирстен се разшириха.

— Да не би да искаш да кажеш, че вече няма да вярва и на теб?

— Не, не е това. Истинският проблем е, че той вече не вярва на себе си.

— Какво искаш да кажеш? — запита Бес. Дездемона се взираше пред себе си.

— Не разбираш ли? Той няма да се чувства достатъчно свободен, да обича и да позволи да бъде обичан, докато не приеме факта, че има обикновени човешки чувства и нужди, и че и той може да греши.

— Да не би да искаш да ни кажеш, че най-сетне си разбрала, че от него няма да стане истински Уейнрайт? — запита Хенри.

— Не знам. — Дездемона се загледа тъжно в чашата си с мляко.

— От години на Старк му се повтаря, че е човек — компютър. И май е започнал да го вярва. Да бъдеш човек — компютър е нещо хубаво, сигурно и неуязвимо.

Кирстен се замисли.

— Май че разбирам, накъде биеш. — Дездемона ѝ се усмихна мрачно.

— Бедният Старк. Той знае, че е голям ум, и че хората го уважават заради това. Но не иска да признае, че има също и чувства. Защото всеки път, когато е позволявал да му влияят, се е опарвал.

Кирстен отпи от млякото си.

— Вероятно, според неговия начин на мислене, инцидентът с Маккалъм е само още едно доказателство, колко е глупаво да се доверяваш изобщо.

— Точно така — каза Дездемона. — Доверил се е на Маккалъм и виж докъде го е довело това.

— Боиш се, че историята с Маккалъм е съсишла всичко, сторено от теб, за да го направиш по-човечен, така ли? — запита нежно Кирстен.

— Да. — Дездемона потиснато се загледа през прозореца. — Нещата при него всеки миг се променят. Подобно на ледена фигура, която още не е завършена. Виждам бъдещата форма, но очертанията са все още замъглени и неясни.

— И студени? — запита тихо Силия.

Дездемона си спомни леденият израз в очите на Старк и потръпна.

— Да.

Лицето на Силия помръкна от загриженост.

— Бъди честна, скъпа. Сега не е време да се правят грешки. Бъдещето ти е поставено на карта. Да не би да си размислила за

сватбата?

Бес се намръщи.

— Ако е така, сега е моментът да се измъкнеш.

Дездемона се вгледа в разтревожените лица на семейството си и разбра, че Бес казваше истината. Прозрението за миг я заслепи.

— О, Боже! — прошепна тя ужасена. — Сигурно същото се е случило и с другите му годеници.

Старк наблюдаваше своя бъдещ тъст. Бенедикт се бе изправил до прозореца на офиса му, като самото въплъщение на старовремската бащинска загриженост. Би било забавно, ако Старк не бе в толкова отвратително настроение, и ако нямаше силното подозрение, че този път Бенедикт не играе.

— Няма да отричам, че отначало имах някои съмнения по отношение на теб, синко — каза внимателно Бенедикт. — Винаги съм мислил, че дъщеря ми ще се омъжи за доста по-различен човек.

— Позволи ми да отгатна. Искал си, Дездемона да се омъжи за някой с артистична чувствителност? — запита много учтиво Старк.

— Не е задължително. — Бенедикт се загледа към залива Елиът. — Искам единствено тя да е щастлива. Представях си, че ще бъде най-щастлива с човек, чиято натура е подобна на нейната. Мъж, който би разбрал една жена със силни и дълбоки чувства.

— Някой с душа на поет? — предложи Старк.

— Добре казано. — Бенедикт изглеждаше доволен. — Наистина добре казано.

Старк барабанеше с пръсти по облегалката на стола си.

— Някой от театралните среди, може би?

— Не отричам, че се надявах, тя да се омъжи за някого от нашия свят. Но реших, че това не е необходимо. Мисля, че ти ще я направиш щастлива.

Това сепна Старк.

— Наистина ли?

Бенедикт се обрна и го погледна загрижено.

— Мисля, че ще бъдеш много добър с дъщеря ми. Старк срещна погледа му.

— Изненадвам се да го чуя, след всичко, което се случи в „Рампата“.

— Нека се изразя по друг начин. Надявам се всичко да бъде много добре между вас с Дездемона, когато преодолееш чувството си за вина за този инцидент.

— Защо да не се чувствам отговорен? Аз бях отговорен.

Гъстите вежди на Бенедикт заподскачаха надолу-нагоре.

— Да не би да смяташ, че си единственият човек на света, който някога не е успял да защити някого, когото обича?

Ръката на Старк се сви в юмрук.

— Не.

— Тогава престани да бъдеш така адски суров към себе си. — Бенедикт отиде до един стол и седна. — И ти си само човек. Забрави станалото, Старк. Не че наистина би могъл да го забравиш, но се опитай да го превъзмогнеш. Иначе жив ще те изяде. А ако позволиш това да стане, ще съсипеш шансовете си за щастие с Дездемона.

— Това са много лични неща.

— Така е. Но знам какво преживяваш.

— Наистина ли?

Бенедикт го наблюдаваше през полуспуснати клепачи. — Как смяташ, че се чувствах, когато не успях да защитя Дездемона от Джордж Нортстрийт? Старк не знаеше какво да отговори. Устните на Бенедикт яростно се свиха.

— Нямах никакви извинения. Просто не бях разбрал колко опасен може да бъде той. Не бях взел достатъчно мерки, за да защитя семейството си. Вината, че Нортстрийт се добра до Дездемона, беше моя. Той смяташе първо да отвлече нея, а после да се върне за Силия, знаеш ли?

— Прегледах старите записи по случая. Нортстрийт е бил луд. Ти не си имал откъде да разбереш, че ще се опита да отвлече Дездемона или майка й, преди сам да опре пистолета до главата си.

— Да. Нямаше откъде да знам. Но си казвах, че е трябало да се досетя. Дълго време след това не можех да си прости. Тази мисъл не ми даваше мира месеци наред. Непрекъснато си представях как щях завинаги да изгубя моята нова дъщеря. Боях се, че Силия никога вече няма да повярва, че мога да се грижа за нея и за Дездемона.

Старк гледаше с невиждащи очи в екрана на електронния си календар.

— И как го преодоля?

— Силия ми помогна. Тя ми напомни, че съм само мъж, а не супермен. И че не мога да съм виновен за всичко, което не е наред на този свят. Каза, че ако не проумея това, просто няма да мога да живея нормално.

Старк вдигна поглед от календара.

— Какво точно е имала предвид?

— Човек, който се счита отговорен за всичко на този свят, скоро се превръща в нещо като управляем зомби. Става скован. Лишен от всяка възможност. — Бенедикт направи деликатна пауза. — Нещо като компютър, ако щеш.

Старк присви очи.

— Дездемона ли те изпрати тук днес?

— Не. Защо питаш?

Старк си напомни, че събеседникът му е артист.

— Няма значение. Какво всъщност искаше да ми кажеш, Бенедикт?

— Нещо съвсем просто. Човек, който изисква твърде много от себе си, притеснява другите. Те започват да мислят, че няма да е доволен от тях, ако не достигнат собствените му стандарти. И след време започват да се отдръпват от него.

— Така ли?

— И след време той се оказва сам на света.

— Искаш да ми кажеш, че ако не престана да се упреквам за онова, което се случи на Дездемона, ще я отблъсна?

Бенедикт леко се усмихна.

— Тя е моя дъщеря. Лоялна е, но не е глупава. И няма да се мъчи да разбива стената с глава безкрайно дълго.

— Разбирам. — Леденият студ на хаоса изригна някъде от водовъртежа вътре в Старк.

— Чуй ме, синко — каза Бенедикт. — Светът и без това е доста неуютно място. Затова не прекарвай времето, отредено ти в него, сам.

Сам в хаоса.

Старк се загледа в бездънните дълбини на водовъртежа.

Два дни по-късно Дездемона сложи чиния горещи царевични питки на кухненската маса пред Старк, Джейсън и Кайл.

— Започвайте, господа. Всеки да си сложи подправки на вкус.

— Аз не искам никакви лютиви чушки — заяви Джейсън.

— Тогава ми ги подай — каза Дездемона. — И без това сигурно сама ще изям всичките.

Кайл направи физиономия.

— Обичаш лют чушки?

— Много.

Дездемона седна и си взе една голяма питка. Старк посегна в същия момент. Пръстите им леко се сблъскаха. Допирът накара Дездемона да потръпне. Бързо вдигна поглед и се усмихна малко прекалено лъчезарно.

Старк не отвърна на усмивката ѝ. Срещна очите ѝ с нетрепващ поглед. За миг Дездемона видя сенките, които още помрачаваха душата му. И от това видение я обзе студ.

Ясно ѝ бе, че по някакъв начин Старк е усетил нарасналата ѝ несигурност по отношение на плановете им за женитба. Знаеше, че тя има някои колебания. Също като другите.

Дездемона намаза питката си с пикантен сос, но когато отхапа, тя ѝ се стори блудкова и безкусна.

И в този миг нещо се преобърна в нея. Не можеше да остави Старк на самотната му съдба. Тя го обичаше. И независимо от рисковете, нямаше да изостави онова, което бе започнала. Щеше да доведе нещата докрай.

— Старк помоли Кайл и мен да му станем кумове на сватбата — каза Джейсън с пълна уста.

— Наистина ли? — запита Дездемона. — Двама кумове? Това е доста необично.

— Каза, че трябва да носим смокинги — добави Кайл. — И да се погрижим, да стигне до олтара навреме.

— Това е голяма отговорност. — Дездемона се съсредоточи върху чинията си.

— А кой отговаря, булката да стигне навреме до олтара? — запита Джейсън.

Дездемона едва не се задави със следващата хапка. Старк я гледаше.

— Булката сама трябва да дойде там — каза той. Дездемона преглътна и срещна погледа му.

— Не се беспокой за тази булка — рече му твърдо. — Тя ще дойде. Можеш да разчиташ на човек от рода Уайнрайт. Никой от

фамилията не би пропуснал откриването на едно шоу.

Старк за миг се вгледа напрегнато в нея, после острото беспокойство изведнъж изчезна от очите му. Усмихна се леко за пръв път след арестуването на Дейн Маккалъм.

— Така ми казаха.

На вратата се позвъни.

— Ще видя кой е. — Старк се надигна и излезе от кухнята.

— Моля те, подай ми сиренето — обърна се Кайл към Дездемона.

Звукът на женски глас прикова вниманието на всички.

— Ей, това е мама! — Джейсън бутна назад стола и скочи на крака.

— Мама тук? — Лъжицата на Кайл с настъргано сирене падна обратно в чинията. — Дано психиатърът да не е с нея.

Старк влезе в кухнята, преди Джейсън и Кайл да стигнат до вратата. Придружаваше го приятна тъмнокоса жена в края на тридесетте. Облечена бе елегантно в тъмножълт костюм с панталон и гофрирана блуза.

Не се виждаше никакъв психиатър.

— Здравей, мамо — извика Джейсън. — Мислех, че си на почивка.

— Реших да се прибера малко по-рано — рече Алисън.

— И исках да ви видя вас двамата.

— Това е майка ни — представи я Кайл на Дездемона.

— Мамо, това е Дездемона Уейнрайт. Тя ще се омъжи за Сам след няколко седмици.

Алисън се усмихна на Дездемона.

— Наистина ли?

— Да — каза Дездемона много твърдо.

Старк я погледна. Още някои от сенките в очите му изчезнаха.

Няколко часа по-късно Дездемона, Старк и Алисън седяха сами в кухнята. Джейсън и Кайл най-после се бяха оттеглили да гледат телевизия.

Дездемона направи кафе. Гледаше да не натрапва присъствието си, защото усещаше, че Алисън иска да каже нещо важно на Старк.

— Джейсън и Кайл изглеждат добре. — Алисън сложи сметана в кафето си.

Старк пое чашата си от Дездемона.

— Добри деца са.

— Да. Изминалите няколко месеца бяха лоши за тях и нещата като че ли няма да се оправят и в бъдеще. Баща им никога няма да се върне.

— Да. — Старк отпи от кафето си.

— Ти вероятно го познаваш по-добре от всеки друг. Старк не каза нищо.

Алисън сведе поглед.

— Момчета имат нужда от човек, който да заеме мястото на баща им.

Старк отново не ѝ отговори.

— Джейсън и Кайл изглеждат по-щастливи от когато и да било. Мисля, че доктор Тайтъс е прав. Ти си заместил Хъдзън в съзнанието им.

Старк мълчеше.

— Струва ми се, че те имат нужда от теб. Старк отпи от кафето.

Алисън погледна към Дездемона, сякаш търсеше подкрепа.

Дездемона ѝ се усмихна окуражаващо.

— Старк е чудесен в ролята на бащата. Има истински талант за това.

Старк я погледна изненадано.

— Мислих много напоследък — рече Алисън. — Какво ще кажеш, Сам, ако реша да преместя моя бизнес като дизайнер по интериора тук, в Сиатъл?

Старк сви рамене.

— Твоя работа.

— Вече имам доста клиенти от Сиатъл. Разчитам на добро начало.

Старк кимна.

Алисън дълбоко си пое дъх.

— Така Джейсън и Кайл ще могат редовно да те виждат. Какво мислиш за това?

— Окей — каза Старк.

Дездемона се усмихна скришом. Алисън изглеждаше смутена от лаконичния отговор.

— Знам, че те не са твоя отговорност, и сигурно не ти е най- приятно непрекъснато да се мотаят наоколо, но мога да те уверя, че връзката с теб е станала много важна за тях и...

Старк се намръщи.

— Казах, окей.

Алисън премести поглед към Дездемона в мълчалива молба за обяснение.

Дездемона наля още кафе.

— Той каза, че всичко е окей, Алисън. Това означава, че няма нищо против, да се преместиш с Джейсън и Кайл в Сиатъл, за да могат да го имат в живота си. Той разбира значението на семейството. Можете да се доверите на Старк. Той винаги мисли онova, което казва.

— Разбирам. — Алисън се усмихна плахо и в очите ѝ се появи известно облекчение. — Приятно ми е да го чуя.

— Да — потвърди Дездемона. — Така е.

„Как съм могла, дори за миг да се усъмня, дали трябва да се омъжа за Старк? — запита се Дездемона. — Предсватбена треска. Само това е било“.

Сега, когато вече бе минала, тя се чувстваше по-уверена от всяко. Усмихна се на Старк през масата. Той протегна голямата си ръка. Пръстите му здраво се сключиха около нейните.

Джейсън се появи на прага.

— Ей, мамо, ще дойдеш ли утре да видиш пиесата ни? Алисън му се усмихна.

— Много бих искала. Джейсън се ухили.

— Казах на Кайл, че ще дойдеш. Какво стана с психиатъра?

— Доктор Тайтъс и аз не се срещаме вече — отвърна предпазливо Алисън.

— Може би Бес и Жулиета ще ти намерят съпруг — каза Джейсън.

Дездемона се засмя на смаяния израз на Алисън.

— Идеята не е лоша, Джейсън. На Бес и Жулиета ще им се наложи да се заемат с някой друг, след като аз вече се омъжвам.

— Да — кимна Старк. — Ще им се наложи.

Дездемона се появи в офиса на Старк следващия следобед.

— Тук ли е той, госпожо Пичкот?

Госпожа Пичкот изглеждаше по-бодра от всякога.

— Да, разбира се, че е тук, госпожице Уейнрайт. Ще съобщя за вас.

— Благодаря. — Дездемона започна да се разхожда в предверието.

Госпожа Пичкот не я изпускаше от очи, докато съобщаваше на Старк, че има посетител.

— Поканете я, Мод — прозвуча гласът му по вътрешната уредба.

— Влизайте направо, госпожице Уейнрайт — госпожа Пичкот сияеше. — И мога ли да кажа колко бях щастлива, да науча за годежа ви с господин Старк. Ние всички се радваме тук, в „Старк Секюрити Системс“. Третият път е винаги благословен, както винаги съм казвала.

— Благодаря, госпожа Пичкот.

— Бъдещето сияе най-ярко пред тези, които го срещат със сърца, пълни с любов. Нищо по-хубаво не бих могла да добавя.

Дездемона отвори вратата на вътрешния офис. Старк не вдигна поглед от екрана на компютъра си.

— Какво има?

— Просто се срещнах с Иън. — Дездемона се подпра на бюрото му. — Той ми каза, че си се съгласил да финансираш „Изчезващ“.

— Аха. — Старк се намръщи на цифрите върху екрана и натисна един клавиши.

— Сигурен ли си, че искаш да го направиш?

— Считай го за мой принос в изкуството.

— Това е смешно. Изкуството не те интересува особено.

— Задължен съм на Иън все пак. Удариха го по главата заради мен.

— Не му дължиш чак толкова.

— Може би не. Но нали въпросът е донякъде семеен. — Старк набра няколко бързи команди на клавиатурата.

Дездемона бе смяяна.

— Семеен?

— Иън ми обеща да ангажира, колкото е възможно повече членове на фамилията Уейнрайт в спектакъла. И дори да не давам кой знае какъв принос за изкуството, поне помагам за финансовата стабилност на семейство Уейнрайт. Стига „Изчезващ“ да не изчезне още след първото представление.

Дездемона се засмя. Заобиколи бюрото и се отпусна в скута му.

Тъй като вече не можеше да вижда екрана, Старк се облегна назад, сложи ръка върху бедрото ѝ и отмести поглед към нея.

— Има ли нещо, което искаш? — запита той учтиво.

— Да — тя си играеше с най-горното копче на ризата му. — Но мога да почакам до довечера. Знам какъв спец си по отложеното удоволствие.

Очите на Старк проблеснаха зад очилата.

— Най-новата ми политика е, да отлагам някои удоволствия колкото е възможно по-рядко.

Той стана, като държеше Дездемона на ръце, заобиколи бюрото и заключи вратата.

— Но какво ще каже госпожа Пичкот? — запита Дездемона, когато Старк я отнесе обратно до бюрото.

— Не знам. — Старк разкопчаваше колана си. — Не съм сигурен. Може би нещо за лимонадата.

— Лимонадата? — Дездемона го изгледа смяяно. — Защо, за Бога...

Въпросът ѝ бе прекъснат по средата.

— Винаги съм харесвала лимонадата — промърмори Дездемона след доста време.

— Аз също.

Шест седмици по-късно Старк триумфиращо захлопна вратата на апартамента на Дездемона и поsegна към нея.

— Даваш ли си сметка, че оттук нататък ще прекарваме всяка нощ заедно?

— Този факт не е убягнал от вниманието ми. Дездемона се усмихна, когато той я вдигна на ръце.

Гънките на сватбената рокля от бяла коприна се разстлаха върху смокинга му.

— А хрумвало ли ти е, че този път няма да имаш нужда от анатомически съвършена надуваема кукла за брачната си нощ?

— Да. А и обслужването беше страхотно. Днес сигурно е най-щастливият ми ден.

— Няма съмнение.

Старк се засмя. Дездемона си даде сметка, че за пръв път го вижда да прави това. „Звучеше добре — помисли си тя. — И предвещаваше добро бъдеще.“

Навън луната и неонът осветяваха нощния Сиатъл. В портфейла на Старк имаше билети за пътуване до Хаваите, но самолетът излиташе чак вдругиден. Брачната нощ щяха да прекарат в апартамента на Дездемона, защото Джейсън, Кайл и Алисън бяха в крепостта на Старк. Алисън щеше да си търси жилище, докато Старк и Дездемона са на сватбено пътешествие.

Старк отнесе Дездемона до леглото зад паравана. В очите му имаше неприкрита почуда, когато я гледаше в ръцете си.

— Красива си. Казвал ли съм ти някога, че ми напомняш произведение на фракталното изкуство?

— Да, но пак можеш да ми го кажеш — тя целуна шията му и започна да развързва папийонката. — Казвала ли съм ти някога, че изглеждаш страхотно в смокинг?

— Не помня да си го споменавала. — Той я положи върху леглото и се приведе над нея.

— Наистина изглеждаш страхотно и те обичам — каза Дездемона.

— Защото смокингът ми стои добре?

— Не. Просто защото си ти. — Тя дръпна края на копринената папийонка.

Старк не се противопостави на желанието ѝ. Отпусна се върху нея. Устните му покриха нейните с целувка, в която отекнаха обещанията, които си бяха дали пред олтара.

Час по-късно Дездемона се надигна на лакът и сведе поглед към Старк. Очите му блестяха в полумрака.

— Току-що се сетих за нещо — каза тя.

— Какво? — Старк проследяваше с пръсти очертанията на гърдите ѝ.

— Ти забрави за брачния договор.

— Не съм го забравил.

— Но аз не съм подписвала нищо — напомни му Дездемона.

— Ти ми даде честната си дума. Обеща ми любов, вярност и уважение, докато смъртта ни раздели.

Дездемона се усмихна.

— И това ти е достатъчно?

— С теб да.

Старк обхвана лицето ѝ със силните си ръце. Очите му бяха съсредоточени и сериозни.

— Обичам те, Дездемона.

— Знам — прошепна тя. — Няма нужда да изричаш думите.

Старк загадъчно се усмихна.

— Вярвай ми, ще ги чуваш всеки ден през останалата част от живота ни.

Издание:
Джейн Ан Кренц. Вярвай ми
ИК „Слово“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.